

Giới thiệu Yêu Em Khó Lắm Hà Anh?

Con gái khi yêu thường hay mù quáng tin và tình yêu nếu mình thật lòng yêu người khác sẽ yêu lại mình.

Nhưng liệu điều đó có xảy ra với nữ chính hay không?

Nữ chính là Ngọc Hoài là cô gái tốt, hiền lành, đem lòng yêu giám đốc của mình.

Dù biết anh có con trai năm tuổi, vợ thì đã mất.

Mà cô vẫn một lòng yêu anh. Một ngày cô đồng ý kí vào tờ giấy kết hôn, sống dưới danh nghĩa là vợ anh nhưng ở Phương gia là không danh không phận.

Bị cả Phương gia đánh đập, hắt hủi. Anh lại lạnh nhạt không quan tâm đến ý, chỉ lo đi công tác.

Chịu đựng nhịn nhục quá giới hạn.

Cuối cùng cô đưa ra quyết định.

Đó là từ bỏ tình yêu mù quáng này.

Rời khỏi anh.

Nhưng liệu cô có thành công không?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Khó Lắm Hà Anh*? được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Mở đầu của đau khổ

Đặng Ngọc Hoài, cô là thư kí của Phương Khánh Huy. Cô từ lâu đã đem lòng yêu anh, biết anh đã có một đứa con trai năm tuổi, còn vợ anh đã mất vì tai nạn. Nhưng cô vẫn không từ bỏ tình yêu đó. Cứ nuôi nó lớn dần.

Rồi đến một ngày, anh chợt lạnh lùng quăng cho cô một tờ giấy kết hôn, thốt ra câu nói đầy khinh miệt đối với cô.

"Con tôi cần một người mẹ. Cô yêu tôi thì đồng ý kí vào giấy kết hôn đi. Nhưng cô sẽ không danh không phận, lẳng lặng mà sống ở Phương gia nhà chúng tôi"

Cô lúc đó chẳng suy nghĩ gì nhiều. Đồng ý chấp thuận.

Hôn lễ cũng không có tổ chức, cô sau khi lấy anh thì không được phép đến công ty. Yên phận ở nhà mà chăm sóc con trai anh.

~~~~~

Đã một tuần trôi qua khi sống ở Phương gia, trên dưới ai nấy đều không ưa cô, họ nhìn cô với ánh mắt khinh miệt, chán ghét.

Nhưng cô đều bấm bụng cho qua.

Cô biết họ chỉ chấp nhận người vợ quá cố của anh làm con dâu mà thôi. Còn cô thân phận thấp hèn chỉ đáng là người làm ở nhà họ.

"Khánh Hào, con sao mặt lấm thế. Để mẹ lau cho "

Thấy Khánh Hào chạy vào nhà. Mặt mày lấm đất, cô gọi lại. Lấy cái khăn trong túi ra, định đưa lên lau mặt cho nhóc.

Liền bị nhóc gạt phắt đi. Chán ghét nói.

"Cần di quan tâm sao? "

Hơi buồn lòng, nhưng vẫn gượng gạo cười, thanh âm yếu ớt cất lên.

"Khánh Hào, con không thể gọi di một tiếng mẹ sao? "

" Di sao là mẹ tôi được. Di đừng có vọng tưởng nữa. Nên nhớ tôi rất ghét đi, rất ghét khi đi đồng ý lấy baba tôi "

Khánh Hào đáng người nhỏ nhắn, gương mặt mồm mĩm đáng yêu đỏ bừng bừng, hai mắt ánh lên tia căm ghét trừng thẳng vào cô.

Cô chỉ biết câm lặng. Là cô sai khi đồng ý lấy anh với mong muốn thay thế cô ấy- người vợ của anh.

Khánh Hào, nhóc chả bận tâm đến cô, một cổ căm ghét còn hiện hữu trong lòng nhóc. Vội vã chạy vào phòng đóng cửa cái rầm.

Nhìn theo bóng dáng nhỏ nhắn của nhóc, cô cười buồn. Lẳng lẳng bỏ chiếc khăn trở lại vào túi.

Xoay người vào bếp nấu bữa trưa.

~~~~~

" Choảng "

Tô canh nóng hắt thẳng vào chân cô. Rất nóng, bỏng rát, cô đau nhưng cắn chặt răng kìm nén nước mắt rơi ra.

" Cô nấu cho heo ăn à "

Mẹ anh hung hăng trừng mắt liếc cô, tay chỉ thẳng mặt cô mà quát.

Ngày nào cô cũng phải chịu cảnh mẹ chồng mắng nhiếc, hành hạ. Mặc dù rất chua xót, cô vẫn cứ im lặng không hé răng nói một lời.

Khánh Hào cạnh bên cũng hắt văng đĩa đồ ăn xuống đất. Nhóc đẩy ghế đứng dậy, kéo tay mẹ anh.

" Bà nội, chúng ta ra ngoài ăn. Di ta đúng là làm thức ăn dở tệ, đến heo còn không thèm "

Lời nói quá cay nghiệt thốt ra từ đứa bé năm tuổi làm cô buồn càng thêm buồn.

Cầm cự không nổi, mặc cho nước mắt từ hốc mắt rơi ra ướt đầm cả gương mặt hốc hác.

Ba anh hừ lạnh rồi bỏ đi theo mẹ anh cùng Khánh Hào.

Cúi đầu nhìn đôi chân đang đỏ tấy và phồng rộp. Cô chỉ hơi nhú mảy, tìm ít thuốc mỡ thoa vào rồi lúi cúi dọn dẹp.

Đối với cô sống ở đây chẳng khác nào địa ngục trần gian. Nhưng cô đã đưa ra quyết định sai lầm như thế thì tự mình gánh lấy hậu quả không trách cứ ai được.

~~~~~

Đến tối mẹ anh mới trở về. Cô vẫn thức để mà đợi anh rồi đem thức ăn hâm nóng cho anh dùng bữa.

Mà anh lại mặc kệ cô. Chỉ tùy ý nói tôi không đói mà một mạch bỏ về phòng.

Cô gượng gạo, vươn tay dọn dẹp thức ăn, chạy theo anh lên phòng.

Nhìn anh đang sắp quần áo vào vali, cô rụt rè lên tiếng hỏi.

"Sáng mai anh đi công tác à?"

" Tôi đi đâu cần cô quản sao? Nên nhớ tôi lấy cô về làm mẹ con tôi chứ không phải mẹ tôi mà tra với hỏi "

Nói rồi anh dứt khoát đi ra khỏi phòng để lại cô ánh mắt đượm buồn nhìn theo bóng lưng anh. Nước mắt không tự chủ mà lăn dài hai má.

Cô cả người dựa vào tường, vô lực mà trượt xuống từ từ.

Úp mặt vào đầu gối, cô nức nghẹn ngào.

Cảm xúc của cô giờ đây thật tồi tệ. Cô cảm thấy mình rất ngu ngốc. Rất ngu ngốc trong cái tình yêu mù quáng đó.

Cô không thể nào ngừng khóc, cứ để nước mắt giúp cô xóa tan mọi buồn phiền. Ngày mai cô lại phải đối mặt với những thứ đáng sợ hơn như thế nữa.

Chỉ có buổi tối, cô mới dám khóc lớn một trận.

Vì sẽ không ai thấy cô trông bộ dạng thê thảm thế này.

Chẳng ai để ý nước mắt cô rơi ra từng giọt trong suốt.

Đề bóng tối giúp cô xoa dịu nỗi đau về thể xác lẫn tinh thần.

Cô day dứt khóc, tiếng khóc nghe rất thê lương như chính cô đang gào thét.

Khóc đến tê tâm liệt phế, khóc đến cạn kiệt sức lực, khóc đến nước mắt cạn kiệt cũng là lúc cô mệt mỏi thiếp đi.

Trong mơ cô thấy mình có một gia đình hạnh phúc. Mọi người đều yêu thương cô. Thật sự cô muốn sống trong giấc mơ này, không muốn tỉnh giấc mà đối diện sự thật tàn khốc.

Cô chẳng mạnh mẽ mà đón nhận sự đau đớn này đến sự đau đớn khác. Vết sẹo thể xác họ gây ra cho cô có thể lành nhưng về tinh thần thì sẽ không bao giờ.

Nó sẽ khắc sâu vào một đoạn kí ức trong tâm trí một. Từng chút từng chút mà dằn vò cô nhớ đến.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Khó Lắm Hà Anh?* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Nước mắt rơi

" Ào "

Một thau nước lạnh hắt thẳng vào mặt cô. Cảm nhận da mặt đang tê dần, mi mắt cô giật giật, nheo mắt thức tỉnh.

Vừa mở mắt đập vào mặt cô là vẻ mặt hung tợn của mẹ anh.

" Cô định bỏ đói nhà tôi à "

Mẹ anh gầm lên, như một con thú dữ muốn đem cô băm vằm trăm mảnh.

" Con không có ý đó "

Mỉm cười một cách yếu ớt, cô hai tay chống dưới đất gượng gạo ngồi dậy. Suốt đêm qua cô dựa tường mà ngủ, sống lưng có chút đau nhức, cả người cũng chẳng thoải mái mấy.

Mẹ anh lại hầm hầm liếc cô nửa con mắt, ra giọng cảnh cáo.

" Liệu hồn cô đấy "

Dứt lời mẹ anh bỏ ra ngoài, không quên trút giận lên cánh cửa.

Đưa mắt quan sát trong góc phòng, nơi mà anh đặt chiếc vali đêm qua ở đó. Giờ đã biến mất, chắc hẳn anh đã đi từ rất sớm rồi.

Mỉm cười khổ sở, cô chặt vật dọn dẹp lại căn phòng rồi mới thay đồ bước xuống nhà nấu bữa sáng.

Khánh Hào cùng ba mẹ anh đã ngồi vào bàn ăn. Cô khom lưng cúi đầu bụng khay thức ăn đựng một đĩa có đặt nhiều miếng sandwich và hai ly sữa nóng, một cốc cà phê đi ra.

Đem tất cả đặt lên bàn, cô cúi đầu nói.

" Ba mẹ dùng bữa sáng "

Xoay người định lui vào bên trong dọn dẹp. Bất ngờ một miếng sandwich đáp thẳng vào mặt cô, kèm theo là tiếng mắng nhiếc.

" Cô vốn dĩ không để chúng tôi vào mặt, thứ khó nuốt này cũng đem ra. Có phải cô có ý muốn cho chúng tôi đói chết "

" Con không có "

Cô lên tiếng minh oan. Giọng nói rất ảm ức nhưng biểu hiện lại không bày ra mặt, phải cam chịu mà sống qua ngày.

Khánh Hào, nhóc trẻ môi nhìn thức ăn, đưa tay hắt đồ ly sữa nóng, sợ ý lại làm bàn tay nhỏ bé bị bỏng chút ít.

Nhóc liền oa oa khóc lớn.

" Bà nội, đi ta cố ý đem sữa nóng ra, ý đồ muốn con bị bỏng "

Ba anh tức giận giằng thẳng tách cà phê còn bốc khói nghi ngút vào người cô.

" Cô đúng là không phải con người "

" Con không có, do Khánh Hào sợ ý tứ làm mình bỏng. Ba mẹ sao đổ lỗi cho con "

Cô run run nói, ánh mắt chứa chan buồn bã. Nhìn sang Khánh Hào, cô trong lòng cười khò.

Chỉ mới có năm tuổi đầu mà đã xấu tính như thế. Sống trong môi trường tốt mà không được ai giáo dục cũng chỉ bằng thừa.

Lại nhìn sang mẹ anh đang thoa thuốc mỡ cho nhóc, miệng vẫn mắng nhiếc cô.

" Cái loại người như cô đúng là vô dụng. Sống trên đời thật vô ích "

Câm lặng chỉ là điều cô nên làm lúc này. Muốn trút giận thì cứ việc phát tiết lên người cô.

" Đi ta là phù thủy. Con không muốn sống chung nhà với đi ta. Bà nội, bà mau kêu baba đuổi cô ta ra khỏi nhà đi "

Nhóc meo meo, mặt thập phần uỷ khuất, gương mặt bầu bĩnh dụi dụi vào ngực mẹ anh mà nũng nịu.

" Được rồi Khánh Hào, đợi baba con công tác trở về, lập tức đuổi cổ cô ta ra khỏi nhà "

Ba anh lạnh nhạt nói, xoa xoa đầu của nhóc, đẩy cô một cái ngã mạnh trên sàn nhà rồi mới ẵm nhóc cùng mẹ anh đi ra phòng khách.

Ngồi trên sàn nhà lạnh ngắt, cô tự cười chế giễu chính mình. Rồi từng giọt nước mắt trong suốt như pha lê nhỏ giọt xuống đất.

Cô vừa khóc vừa dọn dẹp, lại lê lê cái thân tàn ma dại mà trở về phòng ngủ.

Nhìn trên tường treo bức ảnh cưới đẹp lung linh, nam nhân vận bộ vest chú rể, mỉm cười toả sáng chính là anh. Mà nữ nhân vận bộ váy cưới sang trọng không phải là cô mà là vợ trước của anh.

Vốn dĩ họ cho cô sống trong căn phòng này là để cô biết được vị trí hiện tại của mình. Cốt yếu là để cô đau lòng, thương tâm.

Nhìn bức ảnh một hồi lâu, cô rất muốn gỡ xuống đập bỏ. Nhưng cô là gì trong cái nhà này kia chứ.

Ngay cả một người ở cô cũng không bằng.

Cô thù người nhìn mọi vật bày trí trong phòng, đều là những thứ liên quan đến vợ trước của anh.

Từ đầu cô đã không để ý đến chuyện này, nhưng hằng ngày cô ép buộc phải nhìn thấy chúng.

Lòng dạ cô có sắt đá mấy cũng rất đau lòng. Nỗi đau thấu tận tâm can, nó đang ăn dần ăn mòn đi những gì bên trong cô.

Nó cứ đục khoét nỗi đau cô ngày càng một lớn. Cô rất muốn phát điên, đem họ ra mà nói lý lẽ, nhưng nghĩ đến anh cô lại tự an ủi bản thân cô mà nhịn nhục.

Như vậy họ không có cơ hội bắt anh tống cổ cô ra khỏi nhà.

Mà cơ sự lại một ngày rắc rối, họ gây khó dễ cho cô, cô không bần. Nhưng ngay cả đứa trẻ cũng học theo điều đó, có chút hơi vô giáo dục.

Nói trắng ra, cô thừa nhận họ không biết dạy dỗ Khánh Hào nên mới hình thành nên sự bướng bỉnh, ngang ngược, hỗn láo của nhóc.

Nghĩ lại càng thêm đau lòng, cô lấy một bộ đồ khác đi vào phòng tắm.

Trút bỏ đồ trên người xuống, cô nhìn mình trong gương, trên ngực cô một mảng đỏ ửng do bị bỏng cà phê lúc nãy.

Cô lấy nước tạt vào rửa sạch đi vết cà phê. Cảm giác rất đau rát nhưng chẳng hề hấn gì.

Xong xuôi, cô thay đồ, đi tìm tuýp thuốc mỡ thoa vào.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Khó Lắm Hà Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Anh trở về

Giữa trưa cô ra vườn tìm Khánh Hào vào dùng bữa, phát hiện nhóc đang treo cây, bên cạnh lại không có một ai.

Tuy rằng cái cây nhóc đang leo tương đối thấp nhưng ngã xuống cũng có thể bị trầy xước hoặc bong gân chân.

" Áaaaa "

Trọt nhóc trượt chân, hoảng sợ hét lên. Cả người nhóc tự do rơi xuống. Cô chạy lại làm đệm đỡ cho nhóc.

" Phịch "

Khánh Hào nhóc nằm đè trên người cô. Hoảng sợ mà khóc. Cô đau đến nghiêng răng, thể chất vốn yếu ớt mà như thế này tránh không khỏi lưng cô bị đau. Có khi còn nghe thanh âm răng rắc như tiếng xương vỡ vụn.

Nhóc vẫn chưa hề trèo xuống, cứ khóc rống lên. Mẹ anh chạy từ trong nhà ra, thấy cảnh này, tức giận bùng bùng.

Bước đến ôm nhóc Khánh Hào vào lòng. Mẹ anh dùng chân đạp vào người cô mà mắng.

" Cô làm gì cháu tôi mà nó khóc như vậy? "

Cô yếu ớt không chút sức lực phản kháng, chỉ mấp máy môi nói vài từ.

" Khánh Hào té, con chạy lại đỡ "

" Đừng biện minh, cháu tôi mà bị gì, tôi đánh chết cô "

Dứt lời, mẹ anh đá mạnh một cái vào eo cô.

Cô đau đến nhúu chặt mày, gắng gượng ngồi dậy. Khắp người đều đau âm ỉ, gắng gượng lê lê từng bước chân vào nhà.

~~~~~

" Tiểu thiếu gia không sao. Chỉ là hoảng sợ mà khóc "

Một vị bác sĩ trẻ đẹp đang kiểm tra cơ thể cho Khánh Hào. Nhóc thấy cô vào, cầm chiếc xe đồ chơi trên tay ném vào đầu cô.

Tránh không kịp, đầu cô bị sưng lên.

" Di cút đi, di đừng lại gần tôi. Di rất xui xẻ, cút đi "

Nhóc giấy nầy oang oang cái miệng. Còn nước mắt ngăn nước mắt dài, nhào vào lòng ba anh mà khóc lớn.

" Cô còn không mau cút vào trong "

Ba anh phần nộ trùng mắt quát. Cô im lặng khom lưng cúi đầu bỏ lên phòng.

Lên đến phòng, cô ngồi bó gối dưới sàn nhà. Cả người tiêu tụy, ốm yếu, đôi vai run rẩy liên hồi. Nhìn cô thật mỏng manh, gió có thể thổi bay cô đi bất cứ lúc nào.

Cô lại nghĩ đến ba mẹ mình. Họ gần đây có sống tốt không, từ khi quyết định lấy anh, cô chưa một lần về thăm họ.

Cô nhớ họ lắm.

Nước mắt lại rơi ra. Thật không thể kìm nén cảm xúc của bản thân ngay lúc này.

Rất uất ức, rất đau lòng.

~~~~~

Ngày ngày trôi qua đều là cảnh hành hạ, đánh đập của ba mẹ anh đối với cô.

Khắp người cô không chỗ nào mà không có vết thương, vết cũ vết mới chồng chéo lên nhau trông rất ghê sợ.

Dáng người tiêu tụy ngày một trông thấy. Gương mặt hốc hác có thể thấy mắt cô rất sâu, đôi môi khô khốc, tóc tai thì rũ rượi.

Quần áo cô mặc đều cũ kỹ, nhàu nát. Cô chẳng khác nào là một người ăn xin ngoài chợ.

" Khụ...khụ...khụ "

Cô vừa lau chùi nhà cửa vừa ho không ngừng. Đưa tay che miệng, cô không muốn họ phát hiện.

Vì cô có ho hay sốt, bọn họ đều cho là cô tìm có trốn việc. Nhất định đem cô ra dạy dỗ một trận.

Mà hôm nay chính là ngày anh về. Cô không muốn để anh trách mình điều gì.

" Kít "

Tiếng xe vang lên, cô bỏ việc đang làm dở chạy ra mở cửa.

Anh lái xe vào, sau đó xách vali đưa cho cô. Đưa tay cầm lấy nhưng nó quá nặng.

Hơi nhăn mày, cô rặn ra một nụ cười nhả nhận như mừng anh trở về.

Quan sát cô một lúc, anh cũng chẳng nói gì, đi thẳng vào nhà.

Ba mẹ anh cùng Khánh Hào ngồi trên sofa trong phòng khách xem tivi.

Nhóc thấy anh về liền chạy lại ôm lấy chân anh. Anh cúi người đem nhóc bồng lên tay, hôn một cái ngay má nhóc làm nhóc cười tí mắt.

" Baba về có quà cho con không? "

" Có "

Anh ôn nhu nói với nhóc rồi thả nhóc xuống đất nói.

" Con ở đây chơi với ông bà nội. Baba lên phòng tắm rửa rồi chơi cùng con "

" Vâng "

Khánh Hào bộ dáng ngoan ngoãn nghe lời liền quay lại ngồi trên sofa.

" Khánh Huy, ngày mai ba mẹ phải sang nước ngoài. Con đã về thì lo chăm sóc cho Khánh Hào đừng lo làm việc mà bỏ bê nó "

Ba anh ôn tồn lên tiếng. Anh chỉ gạt đầu rồi hướng đến bậc thang bước lên. Cô khệ nệ xách vali theo sau anh.

Lên đến phòng, anh lấy một bộ quần áo mới đi vào phòng tắm. Cô giúp anh thu xếp quần áo móc vào tủ.

" Khụ...khụ...khụ "

Cô lại ho, lục trong hộp tủ một vỉ thuốc ho, ngắt một viên cho vào miệng, nuốt xuống.

" Cạch "

Cánh cửa phòng tắm mở ra, anh trên người quần áo chỉnh tề, tóc còn vương vài giọt nước.

Cô vội vàng dẹp vỉ thuốc vào. Nhẹ nhàng hỏi anh.

" Anh có muốn ăn chút gì không? Em xuống bếp nấu cho anh "

" Không cần "

Anh lạnh nhạt nói, lướt qua cô. Lấy ba hộp quà được cô đặt trên giường, anh mở cửa bỏ ra khỏi phòng.

Theo thói quen cô lại nhìn theo bóng lưng anh.

Đi vào phòng tắm, đem bộ quần áo anh vừa thay ra, bỏ vào máy giặt, giặt sạch.

Trong lúc chờ đợi, cô quay đầu nhìn mình trong gương, chột cười khổ. Lúc trước tràn đầy sức sống bao nhiêu thì bây giờ lại hốc hác mất sức sống bấy nhiêu.

Hắt nước vỗ vào mặt cho tươi tỉnh lên. Cô nở nụ cười nhẹ, lấy quần áo vừa giặt xong bỏ vào thau, bước ra khỏi phòng tắm.

Đi lên sân thượng phơi đồ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Khó Lắm Hà Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Không tin tưởng

Ba mẹ anh từ sớm đã rời khỏi. Hôm nay cô thấy anh ở nhà cùng Khánh Hào, chẳng nói gì mà vào bếp nấu bữa sáng cho cả hai.

"Baba, baba đuổi đi ta ra khỏi nhà đi. Con ghét đi ta lắm. Hôm nay baba mà không đuổi đi ta đi thì chính con bỏ nhà đi bụi "

Khánh Hào ngồi vào lòng anh, miệng nhỏ chu chu nói.

Bên trong cô nghe toàn bộ lời nhóc nói. Dường như nhóc cố ý để cô nghe thấy.

Lời nói như con dao nhọn găm vào lồng ngực vô cùng đau nhói. Đứa trẻ ấy có thể không chấp nhận cô, cô chịu được.

Chỉ đừng nặng lời tuyệt tình. Vốn là đứa trẻ năm tuổi độc lời như vậy đúng là không hợp.

Lắng nghe một chút, cô nghe anh trầm giọng nói với nhóc.

"Cô ta đánh con sao? "

"Đúng a~~"

Nhóc vờ ủy khuất trong lòng anh. Cô đi ra bên ngoài, một màn trông thấy. Tự cho rằng nhóc có khả năng diễn xuất rất tốt mới đánh lừa người khác như vậy.

"Cô thật sự đánh thẳng bé "

Anh găm nhẹ, sự tức giận ẩn sâu trong mắt anh cô thấy hết.

Cụp mắt buồn bã, thanh âm nhẹ nhàng vang lên.

"Em nói không anh tin sao? Anh vốn dĩ trước giờ có xem lời nói của em ra gì đâu "

Câu cuối cùng cô nói rất nhỏ, rất nhỏ như tiếng muỗi vo ve bên tai.

Nước mắt đã cạn rồi, không khóc được nữa. Cô chịu đựng cũng quá giới hạn rồi.

"Cô tưởng mình là gì mà nói giọng điệu đó với tôi "

Cười một cách vô hại, cô định mở miệng nói gì đó nhưng con ho lại truyền đến, nén lại không được.

"Khụ.....khụ...khụ.."

Cô ho liên tục, mặt mày đỏ au.

Anh lạnh nhạt nhìn, Khánh Hào nín tay anh, cất giọng lạnh lạnh.

"Baba đừng bị đi ta lừa. Di ta giả bộ bệnh đó. Với lại ông bà nội không có xấu như vậy đâu. Là đi ta vu oan "

Cô cười, nụ cười rất thê lương. Đối diện nhìn vào mắt anh, mấp máy môi muốn nói rồi lại thôi.

Đối với Khánh Hào, cô là người phụ nữ xấu xa, độc ác, dám đồng ý lấy anh khi cả Phương gia một mực phản đối.

Nhóc sớm muốn cô cút ra khỏi căn nhà này. Cũng ngầm khẳng định rằng, cô là nữ nhân thấp hèn, không gia thế, không địa vị, càng không xứng làm mẹ kế của nhóc.

Anh ngồi nhìn cô. Một mực im lặng không có bất cứ lời nói nào thốt ra.

Khánh Hào trong lòng anh cứ nhúc nhích, loi nhoi. Nhóc sợ baba sẽ động lòng thương xót, không nỡ đuổi đi ta đi.

Liên khóc bù lu bù loa.

"Baba không nói tức là tin lời di ta. Vậy con đi cho di ta vui về chiếm lấy baba "

Đoạn tụt xuống chạy đi, vấp phải cạnh bàn, sắp té đập đầu.

Cô lại chạy đến dang tay đỡ. Kết quả khiến nhóc trong lòng bức bối. Xô cô ra xa.

"Ai cho di có quyền ôm tôi? "

"Khánh Hào, con loạn đủ chưa? "

Anh đứng dậy ôm nhóc lên, gương mặt nghiêm nghị, lạnh lùng vô cùng làm nhóc có phần sợ sệt. Như rùa rút cổ, ngoan ngoãn nín khóc, nép vào ngực anh.

"Tôi im lặng không phải là tin cô. Những lời cô nói đều không có chứng cứ. Ba mẹ tôi, tôi hiểu, tôi tin tưởng họ. Về phần cô, từ khi bước chân vào Phương gia thì đừng mong rời khỏi. Yên phận một chút đi, đừng có tìm cách bịa thêm chuyện gì nữa "

Nói rồi, lạnh nhạt lướt qua cô như người vô hình. Bé Khánh Hào trở lên phòng.

Một mình cô đứng chôn chân nơi phòng khách. Từng lời từng chữ từ chính miệng anh thốt ra. Cô đều khắc sâu trong lòng.

Ba mẹ anh thì anh tin tưởng. Còn cô thì một lời hỏi rõ những ngày qua rốt cuộc xảy ra chuyện gì đều không lấy một câu.

Bộ dạng cô nhếch nhếch, tàn tạ thế này lại chính là giả vờ trong mắt anh.

Nước mắt sớm đã không còn, không thể muốn khóc là khóc được. Chỉ có thể giương môi cười tự giấu bản thân mình ngốc.

Xoay người vào bếp nấu, nhìn bữa ăn sáng mình tốn công chuẩn bị, anh lại không thèm để ý, hướng chỉ là nói dùng bữa.

Lẳng lẽ đem đồ vào sọt rác. Cô rửa sạch chén đĩa, lau chùi bếp núc.

Rồi lại lui cui ra sân quét lá cây. Một mình quần quật cho tới trưa.

Quanh quẩn suốt ngày chỉ có công việc làm bạn. Ngoài ra chẳng có ai cả.

~~~~~

Anh cùng Khánh Hào ra ngoài nhà hàng ăn bữa trưa. Còn cô ở nhà nấu tạm mì gói ăn. Nhưng ăn cũng không yên với đám người hầu trong nhà.

"Ê, ai cho cô cái quyền ăn mì gói ở cái nhà này "

Giọng chanh chua của bà quản gia vang lên, nghe cực kì chói tai.

Im lặng không đáp. Cô cúi đầu ăn nhanh nhất có thể, xem bọn họ như một đám ruồi nhặng thích vo ve bên tai người khác.

Chẳng thèm để ý.

"Búp "

Tô mì đang ăn dở liền bị hất đổ xuống sàn nhà, vuron vãi. Bà quản gia cười nửa miệng, châm chọc.

"Cô xuống đất lấy ăn đi "

Tiếp đó là tràng cười nhạo báng của đám người hầu đứng đằng sau xem kịch vui.

Cô cắn răng nhẫn nhịn. Lẳng lẽ ngồi trên đất thu dọn sạch sẽ. Xong đứng dậy bỏ đi rửa chén.

Bà quản gia bị bơ què độ. Phất tay bảo hai cô hầu lại kim tay cô ra sau. Mở vòi nước, bà ta cho nước ngập đầy.

Dùng sức ấn đầu cô xuống mặc cho cô vùng vẫy, phản kháng.

"Các người buông tôi ra "

"Buông sao? Còn lâu...haha "

Cứ thế bà ta cướp mất đi đường khí của cô. Sắp ngạt thở mà chết, cô vùng vẫy, dùng toàn bộ sức lực còn sót lại thoát khỏi bọn họ.

Cô cố gắng hít từng ngụm không khí để thở. Sắc mặt vô cùng kém, nó trở nên nhợt nhạt, trông khó coi vô cùng.

Bà quản gia cả giận, phất tay bảo hai cô hầu giữ chặt tay cô.

" Bóp...bóp..bóp.."

Bao nhiêu cái tát đã in hằn trên gương mặt. Cô cắn chặt răng không la đau, khoé môi rỉ ra một chút máu.

" Để xem cô chống trả ra sao? "

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Khó Lắm Hà Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Anh tát cô

Trong bếp, tình trạng cô thê thảm vô cùng. Gương mặt toàn bộ in dấu ngón tay, đau rát.

Hai tay bị kim chặt sau lưng. Vùng vẫy vô ích. Bị bắt quỳ gối trên đất. Mặc cho người đánh kẻ cười.

Cô vốn dĩ đâu không lại bọn họ. Chỉ có thể nhẫn nhịn, chịu đựng.

Chợt nghe tiếng bước chân đang đến gần, còn nghe tiếng trẻ nhỏ.

Bà quản gia biết đó là ai đến. Bèn giờ trò, kéo cô đứng dậy.

Hai cô hầu biết nên làm gì, liếc mắt ngăm bảo nhau, vội buông hai tay cô ra.

Bà quản cười nửa miệng. Gương mặt già nua cộng với nụ cười đó làm cho bà ta trở nên hiểm ác, xấu xa bội phần.

Tự bản thân già vờ té ngã trên nền gạch cứng. Đầu bà ta đập xuống gạch sưng lên.

Cô đang trở mặt ngạc nhiên không hiểu bà ta làm vậy là có ý gì. Đúng lúc anh và Khánh Hào vừa vào tới. Vừa hay trông thấy màn này.

Sắc mặt anh trầm xuống. Gân xanh hiện rõ trên mặt và mu bàn tay khi anh nắm chặt thành quyền.

Anh trừng mắt liếc cô đứng ngây ngốc một chỗ. Bà quản gia nằm dưới sàn ngồi dậy không nổi.

Về mặt rất là đau đớn.

Anh lạnh lùng lên tiếng ra lệnh.

" A Thanh, cô dắt tiểu thiếu gia lên phòng đi "

Nghe vậy, Khánh Hào lì lợm không chịu nhấc chân đi cùng cô hầu.

" Baba con không đi. Con phải giúp bà quản gia "

Cô người hầu sợ sệt với cái sát khí dày đặt từ anh toả ra. Đưa tay nắm lấy tay Khánh Hào dắt đi.

Nhóc ngoan cổ cãi bướng, rút tay lại. Chạy vội lại chỗ anh, nắm tay áo anh ghì ghì, bày ra bộ mặt nũng nịu.

Nước mắt đều là tích tụ ở hốc mắt, chỉ cần chớp một cái sẽ vỡ oà.

Đem nhóc tách khỏi, anh gầm lên.

" Mau về phòng "

Thấy baba rất giận dữ, Khánh Hào im the the không dám cãi lại, ngoan ngoãn bước đi.

Trông thấy đám người hầu chỉ đứng nhìn, anh tức giận cực điểm. Chỉ tay ra lệnh.

" Quế Sang, Tu Nhi hai cô còn không đỡ đi ấy "

Hai cô người hầu cả kinh khi bị giọng nói lạnh thấu xương của anh gọi tên. Tim thiếu chút nữa từ lồng ngực bay ra ngoài.

Nhanh nhẹn cúi đầu tuân lệnh. Rầm rập làm theo, nhanh chóng đem bà quần gia từ dưới đất đỡ lên.

"Thiếu gia, dù gì tôi cũng bằng tuổi ba mẹ cô ta, sao cô ta lại bắt kính ra tay đánh tôi. Xin thiếu gia hãy làm chủ cho tôi "

"Tôi sẽ xử lí. Hai cô mau đi đi ấy về phòng nghỉ ngơi đi. Rồi mời bác sĩ đến khám xem có bị sao không? Những người còn lại giải tán, đi làm việc đi "

Đội bọn họ lần lượt đi hết. Anh kéo gần khoảng cách cả hai, thẳng tay ban cho cô cái tát thật mạnh ngay má trái.

"Cô tại sao đánh đi ấy? "

"Em không có "

Cô lên tiếng minh oan cho bản thân, gương mặt nhìn anh với cái nhìn đầy oan ức.

"Chát "

Lại một cái tát roi ngay vào má còn lại. Anh giận dữ túm tóc cô ghịch mạnh, đôi mắt sắc lạnh đầy tia chết chóc, trực diện nhìn thẳng vào mắt to tròn của cô.

Đay nghiến nói.

"Cô đừng lừa gạt tôi. Nên nhớ ở Phương gia, trong mắt tôi cô không bằng một con chó. Thì cô lấy tư cách gì để đánh người khác "

"Em nói gì anh cũng chẳng tin. Vậy anh hỏi em có ích gì chứ? "

Cô bi thương cười. Nụ cười rất chua chát, hốc mắt vấy quanh tằng sương mỏng.

Rất muốn roi nước mắt. Rất muốn khóc trước mặt anh.

Nhưng cô không thể.

Hừ lạnh một tiếng, anh buông tay khỏi tóc cô. Dùng lực đẩy mạnh cô một cái.

Xoay người bỏ đi khỏi phòng bếp.

Ngã sông soài trên nền gạch cứng. Đầu đập mạnh xuống sàn, xương cốt kêu răng rắc, đau đớn không thôi. Cô chống tay gượng ngồi dậy, thâm trầm nhìn bóng lưng anh.

Cát giọng nói nhỏ nhẹ, chỉ đủ bản thân nghe thấy. Cô lầm bầm.

"Anh cái gì cũng cho là em sai. Là em ngu ngốc mới yêu anh rồi chuốc lấy khổ đau "

~~~~~

Sau sự việc đó, anh bắt làm hết công việc ngoài vườn, rồi đem cô nhốt vào nhà kho, cho cô nhịn luôn cả bữa tối.

Trời về đêm, cô một mình ngồi trong căn phòng đầy bụi bặm. Khắp nơi đều là mạng nhện giăng đầy.

Còn có gián bò dưới sàn, ngay cả chuột cũng có.

Tiếng chít chít của chuột vang lên, cô bắt giác sợ hãi, hai tay quờ quạng mọi thứ gần mình. Cô muốn tìm cái gì đó để thấp sáng hay là một cái đèn pin cũng được.

Nhưng cứ mò mẫm hoài, tìm không được thứ mình muốn có ngay bây giờ.

Cô buồn bã ngồi một chỗ. Tầm mắt di chuyển xung quanh nhưng chả thấy được gì ngoài bóng tối.

Cô người ôm lấy đầu gối, cô gục mặt mà lặng lẽ rơi nước mắt. Ở đây độ ẩm không khí rất thấp, hơi sương ban đêm lại rất lạnh. Mà mùi mốc của mấy đồ vật cũ kĩ cứ xộc vào mũi khiến cô thấy rất khó chịu.

"Khụ...khụ...khụ "

Cô ho khan vài tiếng. Ôm lấy tấm thân nhỏ bé chà chà cho có hơi ấm.

"Lạnh quá "

Đứng dậy, cô mò mẫm trong bóng tối đi lại chỗ cánh cửa. Trượt người ngồi xuống, tựa lưng vào.

Quần áo trên người quá sức mỏng manh không đủ mang lại hơi ấm. Cô càng ngày càng lạnh, hơi thở trở nên khó nhọc, kèm theo những cơn ho kéo dài.

" Khụ...khụ...khụ...khụ "

Đắm đuối vào ngực nhằm thuyên giảm cơn ho, chút sức lực yếu ớt của cô không thể chống chọi nổi cái lạnh buốt đang xâm nhập.

Quá mệt mỏi, mi mắt chậm rãi khép lại.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Khó Lắm Hà Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Bỏ đi

Mặt trời vừa ló dạng, ở nhà kho cô đã nhập nhèm mờ mắt tình giặc. Tuy khó khăn ngồi dậy nhưng phải gắng gượng thân thể. Dùng tay chống dưới đất mượn sức đứng lên.

Cô đưa tay mở thử cửa. Còn khoá cứng chưa một ai mở. Có lẽ anh quên mất rồi!

Hoặc là anh muốn cô chết để khỏi chướng mắt. Trong lòng dấy lên một trận chua xót, trái tim cô dần đang nguội lạnh với ý nghĩ vừa rồi. Môi hơi nhòe cười.

Một nụ cười chất chứa bao ưu sầu cùng đau đớn.

Nếu mà cô chết vì lạnh ở đây thì không đáng.

Vì sẽ chẳng ai thương tiếc cho số phận hẩm hiu, bất hạnh này.

" Khụ...khụ.. "

Che miệng ho khan, cô cố tìm cái gì đó để phá cửa.

Loanh qua loanh quanh chả thấy được cái vật gì cứng hết. Lúc này đã thấm mệt, cô thở dốc, mồ hôi lạnh từ trán chảy xuống.

Chợt nghe tiếng động cạch....cạch....

Cô biết đó là tiếng tra ổ khoá. Lắng nghe một chút, bên ngoài có tiếng đạp nghiêng.

" Con ả chết tiệt. Hôm nay để xem bà đây xử lí mày thế nào "

Thông qua giọng nói, cô có thể biết người đến đây là bà quản gia. Biết bà ta chẳng tốt lành gì, bản thân lại sắp gặp đại họa, cô nép người vào sát bức tường.

Lúc bà ta mở cửa, cô nghiêng nhiên được cánh cửa che khuất, thành công thoát khỏi ánh mắt ác độc kia.

" Con ả chết tiệt. Mày trốn đi đâu rồi "

Bà ta cất giọng the thé, hét lên vang vọng khắp phòng.

Cô thở cũng không dám thở mạnh. Canh lúc bà ta đi sâu vào trong căn nhà kho, cô bèn lên, đi khẽ từ từ ra khỏi cửa.

Rồi chạy ra ngoài, đóng cửa cái rầm. Dùng ổ khoá khoá lại luôn.

Bà quản gia hú hồn hú vía, đập cửa rầm rầm. La hét inh ỏi như sắp chết đến nơi.

Cô ở bên ngoài lẳng lặng bỏ đi. Cô đâu có ngu mà cứ để bà ta được nước lấn tới, đánh cô những hai ba lần rồi đổi trắng thay đen, vu oan giá họa cho cô.

Để bà ta bị nhốt một ngày trong đó để cảm nhận cảm giác sống chung với gián và chuột mới mẻ ra sao?

Cô bước đi thất thểu ra trước sân. Ánh mắt trống rỗng vô hồn, cô đã nghĩ kĩ rồi. Sống ở đây cô vô dụng, cô ác độc, cô đáng ghét trong mắt mọi người.

Chi bằng vậy để cô tự mình biến khuất mắt họ.

Cho dù anh nói cô đã bước chân vào Phuong gia thì không được rời nửa bước. Nhưng cô nhẫn nhịn quá giới hạn rồi. Trong mắt anh cô không bằng một con chó, vậy thì ở lại làm gì nữa.

Cô đã hết hi vọng cho cái tình yêu mù quáng đó.

Bỏ vào nhà, cô đi xuống bếp xách cái giỏ đã có sẵn tiền.

Ý định là sẽ giả vờ đi chợ rồi trốn đi.

Mấy người hầu đang lau chùi ở đó, thấy cô vào liền liếc nửa con mắt, đầy sự xem thường.

Cô không nói không rằng, quay người bỏ đi.

~~~~~

Tầm 7h, anh và Khánh Hào thức dậy. Cả hai bước xuống nhà, đi vào phòng bếp.

Thấy trên bàn chưa bày phần ăn sáng. Mặt anh đành lại, lạnh lùng quát đám người hầu đang đứng ở đó.

"Sao còn chưa nấu bữa sáng?"

Đám người hầu khúm núm không trả lời, Quế Sang bị bọn họ đẩy lên trước một bước, mặt mày tràn ngập sợ hãi, lắp bắp nói.

"Là Ngọc Hoài cô ta đi chợ chưa đem nguyên liệu về"

Do nhà anh không thích trữ lại nguyên liệu trong tủ lạnh để ngày này qua ngày kia. Nên ngày nào cô cũng phải đi chợ mua nguyên liệu chỉ để nấu đủ trong một ngày.

"Cô ta đang bị nhốt ở nhà kho làm sao ra được? Còn quần gia đâu?"

Một dự cảm không tốt đang len lỏi trong anh.

"Sáng nay tôi nghe quần gia nói sẽ đi mở cửa cho cô ta. Còn lúc cô ta vào đây thì tôi không thấy quần gia đâu cả"

"A Thanh, cô pha một cốc sữa nóng cho tiểu thiếu gia"

Nói xong, anh cho Khánh Hào ngồi lên ghế rồi ra lệnh cho đám người còn lại theo mình.

Đoạn đường đi từ nhà chính tới nhà kho cũng không dài. Càng đến gần lại càng nghe thấy tiếng hét điên cuồng, tiếng đập cửa rầm rầm.

Anh nhíu mày, đi tới gần. Nhìn ổ khoá bị bóp chặt, chìa khoá bị ném dưới đất.

"Tu Nhi, mở cửa"

Tu Nhi tuân lệnh, cúi xuống nhặt chìa khoá mở cửa.

Cửa vừa mở, quần gia tức thì lao ra từ bên trong như một con gió. Ánh mắt lộ rõ sợ hãi, nước mắt nước mũi tèm lem vấy bẩn cả gương mặt.

Bà ta thấy anh đứng trước mặt, liền kích động nói.

"Thiếu gia, là cô ta lừa gạt nhốt tôi vào đây"

"Nói rõ"

Giọng anh uy quyền, nghe kĩ có vài phần tức giận.

"Là tôi mở cửa, không thấy cô ta ở đâu. Đi vào trong tìm thì nghe tiếng rầm, cánh cửa đóng chặt, còn nghe tiếng bóp ổ khoá. Tôi đập cửa kêu mở nhưng cô ta đã bỏ đi"

Bà ta thật sự bị dọa đến mặt cắt không còn giọt máu. Dù là ban ngày mà lũ chuột nhắt kia vẫn kêu chít chít, còn lú đầu chui ra tìm đồ ăn.

Bà ta cực kì ghét dơ bẩn, ở trong đó như là cực hình. Mũi ảm mốc xộc vào mũi thật sự muốn ngất đi tại chỗ.

Nghe những lời quần gia nói. Sắc mặt anh thâm trầm đến đáng sợ, phất tay bảo.

"Đi cứ về phòng. Còn lại tiếp tục công việc của mình"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Khó Lắm Hà Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Bắt về trời lại

Cô một thân một mình đi trên con đường đông đúc. Thân hình gầy gò ốm yếu, dáng đi hơi liêu xiêu. Sắc mặt tái nhợt trầm trọng không tí huyết sắc.

Cái giỏ đi chợ đã sớm bị vứt bỏ vào thùng rác. Cầm số tiền đi chợ trên tay, cô dự định dùng nó mua vé xe về quê.

Đi được một đoạn, chưa kịp tới chỗ bán vé. Cô đã ngã đi ngay trên đường.

Tuy là sáng sớm, trên con đường dài thẳng tắp đông đúc người người qua lại, xe cộ chạy tấp nập.

Nhưng chẳng ai nhìn thấy một cô gái đang ngã trên vỉa hè. Vì đơn giản họ rất vội vàng nên chẳng ai để tâm trông thấy mọi thứ trên đường.

Chợt từ xa có một chiếc xe hơi màu đen bóng loáng chạy tới, tầm mắt đúng lúc nhìn lên vỉa hè.

Thấy một thân hình nằm ngã ở đó. Đột ngột cho xe dừng lại, ý muốn đến giúp đỡ.

Thân hình cao to mở cửa bước ra. Trên người vận quần âu đen kết hợp áo sơ mi trắng. Tôn lên vẻ đẹp của hần ta, nhìn lâu có phần thu hút.

Gương mặt tuấn mỹ cực kì. Mày rậm, mi dày cong cong, ẩn dưới là cặp mắt màu hổ phách trông có chút tà mị, mũi cao, môi bạc lạnh lẽo.

Tóm lại hần ta là một soái ca như bước ra từ ngôn tình.

Đi lại chỗ cô, hần nâng người cô dậy, vỗ vỗ vài cái trên gương mặt trắng bệch ấy.

Thấy cô chưa tỉnh, hần dùng ngón tay trở đặt ngay nhân trung ấn một cái.

Cô nhú trán một cái, mi mắt nặng trĩu hơi hé mở.

" Anh là ai? "

" Tôi là người qua đường, thấy cô ngã xỉu nên giúp đỡ "

Hần vừa nói vừa đỡ cô đứng dậy.

Phải lúc bụi bám trên quần áo, cô cúi đầu lãnh đạm nói tiếng cảm ơn.

Toan rời đi thì bị hần hỏi.

" Cô tên gì? "

" Không quen không cần biết tên. Dù gì cũng cảm ơn anh. Tôi không sao rồi, tôi có việc phải đi "

Chưa đợi hần tiếp câu nào. Cô đã cất bước bỏ đi.

~~~~~

Thông qua lời nói của bọn họ, anh biết cô nhất định đã trốn đi.

Liên gọi điện cho người đi tìm. Anh cũng một mình lái xe đi tìm vừa suy nghĩ. Ở thành phố này cô không một ai thân thích.

Vậy thì sẽ đi đâu?

Chợt trong đầu nhớ đến những lời trước kia cô đã kể với anh khi còn làm thư kí.

Khoé môi cong cong thành nụ cười ẩn ý.

~~~~~

Cô tiếp tục cất bước trên con đường rộng lớn.

Nhìn xa xa đã thấy được chỗ bán vé. Cô toan chạy lại thì bụng đột nhiên réo lên dữ dội.

Nhìn quanh quất thấy bên kia đường có bán bánh mì kẹp thịt. Cô xoa xoa cái bụng xẹp lép. Liếm môi một cái, cô nghĩ mình cần ăn không nên kiếm tiền để về quê quá mà để ngất như lúc này.

Đặt chân xuống lòng lề đường, nhìn trước ngó sau, đợi xe bớt hẳn cô mới dám từ từ đi qua.

Chưa qua kia đường thì cánh tay bị một sức lực mạnh tóm lấy lôi vào trong xe đậu ở gần vỉa hè.

Yên vị trong xe, sắc mặt cô lúc trắng lúc xanh.

Vì người kéo tay cô không ai khác chính là anh.

" Cô trốn? "

Anh đạp ga phóng đi, giọng điệu lạnh lùng truy hỏi.

Cô im lặng không đáp, ánh mắt u buồn nhìn ra cửa xe. Nếu nhận thì với tính cách của anh sẽ đem cô đánh đến gãy chân.

Sự im lặng của cô tựa hồ như chọc tức sự phần nộ cực điểm trong anh.

Anh càng đạp ga, chiếc xe như tia chớp lao vun vút trên đường.

Thoát cái, đã đỗ phịch trước biệt thự Phương gia.

Mở cửa xuống, anh dùng lực lôi cổ tay cô từ trong ra.

Lại một mạch kéo cô lên trên phòng. Đám người hầu ở trước sân một màn trông thấy, cắn răng không dám hé miệng.

Cổ tay bị nắm hiện lên một mảng ửng đỏ, dù đau cũng chẳng than la.

Cổ bắt kịp bước chân anh để về đến phòng.

Đẩy ngã cô xuống sàn, anh tìm một sợi dây trói chân cô rồi buộc vào chân giường.

" Anh trói em làm gì? "

Khó chịu vì bị trói, cô đưa tay muốn tháo ra liền bị anh túm lại vòng ra sau lưng dùng một miếng băng keo dán chặt.

" Thả em ra "

Đôi mắt băng lãnh chiếu thẳng vào người cô, ẩn chứa nòng đờm sát khí.

Môi mòng mấp máy những từ ngữ lạnh băng có tính sát thương cực cao.

" Tôi đã nói không được rời khỏi Phương gia. Và trong mắt tôi cô không bằng một con chó. Bây giờ bộ dạng này thích hợp với cô hơn. Một con chó không ngoan bị tôi bắt về "

Khoé môi cong cong lên một đường, cô bắt lực ngã người trên sàn, co người lại một khối.

Nước mắt từ từ chảy dài xuống má. Cô nhắm chặt mắt không muốn nhìn thấy hình ảnh anh ở trước mặt mình nữa.

Sao anh nhẫn tâm tổn thương cô, còn hạ thấp danh dự nhân phẩm.

Nằm trên sàn nhà lạnh ngắt khiến cho cả người cô tựa hồ như đang từ từ đóng băng.

Trông bộ dạng nhếch nhác đó. Anh hừ lạnh, bỏ ra ngoài.

Một lát sau, anh bung một tô cháo lên phòng đem nó đặt xuống đất ngay chỗ cô.

Cởi băng keo trói hai tay.

Anh đá đá ngay eo cô gọi dậy.

" Ngồi dậy ăn đi "

Không có phản ứng. Cả người yên lặng nằm đó. Hai mắt cũng nhắm chặt chưa mở.

Anh khó chịu ngồi xổm xuống, quan sát sắc mặt của cô. Mặt mày đỏ au, trán nhú lại, mi mắt run rẩy. Đôi môi tái nhợt.

Khẽ đặt tay lên trán cô. Lầm bầm vài tiếng.

" Cô ta sốt "

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Khó Lắm Hà Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Lạnh nhạt

Anh cho A Thanh lên giúp cô thay ra một bộ đồ sạch sẽ. Nhưng khi tay A Thanh sắp chạm vào người, mi mắt cô run rẩy, rồi mở ra.

Cố gắng ngồi dậy, dịch người vào sát góc tường, không cảm xúc nói.

" Cô muốn làm gì? "

" Thiếu gia kêu tôi thay đồ cho cô "

A Thanh đáp lại. Về mặt chán chường xem thường. Còn hừ mũi khinh bỉ bộ dạng hiện tại bị trói chặt của cô.

" Không cần. Cô ra ngoài đi "

A Thanh cô ta đứng bật dậy, phui phui tay.

" Được. Tôi cũng không muốn chạm vào thứ dơ bẩn "

Nói rồi ngoảnh mặt bỏ đi.

Cô âm thầm chịu đựng bị cô ta sỉ vả, hàm trên hàm dưới nghiền chặt vào nhau, hai mắt long lên, hiện rõ từng tơ máu đỏ.

Nhưng rất nhanh đã thu lại đáng vẻ đó. Cô thở dài trút đi bức bối trong lòng.

Thấy hai tay từ khi nào không bị trói nữa, cô lần mò mở nút thắt của dây ở dưới chân.

" Cạch "

Anh vào phòng, ánh mắt mang theo vài phần lạnh nhạt liếc nhìn cô phía dưới sàn.

" Sao không để A Thanh thay? "

" Không muốn. Với lại cô ta sợ đụng vào thứ dơ bẩn này "

Dùng toàn bộ sức lực còn sót lại, cô chống người đứng lên. Có chút loạng choạng mém té ngã, may thay tay kịp vịn tường mới không sao.

Ôm bộ đồ không mấy mới mẻ trong tay, cô cúi thấp đầu, cất giọng.

" Em vào phòng tắm tự mình thay "

Chưa đợi anh gật đầu hay nói gì. Cô đã đi nhanh vào phòng tắm.

~~~~~

Một lúc sau cô đã đi ra. Trên người mặc một chiếc váy dài tận gối màu hồng. Hơi nhàu nát và bạc màu vì giặt nhiều lần.

Điều đó làm anh ngồi trên giường có chút nheo mắt chú ý.

Nữ nhân kia sao ăn mặc không chút đẹp đẽ gì?

Dù biết ánh mắt anh đặt trên người mình cũng chẳng bận tâm.

Thẳng lưng nhanh nhẹn bước lại chỗ cũ. Như con robot được lập trình sẵn, cô tén váy ngồi xuống. Hai mắt vô hồn nhìn khoảng không trước mặt.

" Cô bị sốt cần uống thuốc. Thuốc tôi để ở trên bàn. Còn tô cháo để kêu người hâm lại cho cô "

Đưa tay chỉ vào mặt cô, sau đó chỉ vào đồng thuốc trên bàn. Song định bụng tô cháo đi, cô không cho, ngăn lại.

" Không cần phiền như vậy. Em ăn được "

Nhanh tay lấy tô cháo trên bàn gần chỗ mình. Múc từng muỗng ăn.

Không rõ mùi vị gì. Cô chỉ biết rằng chất lỏng đặc sệt khó nuốt này đang trôi vào cổ họng có hơi lạnh lạnh.

Quan sát hành động nhăn nhin gắng nuốt trôi tô cháo của cô. Mây anh nhú thành một đường, lạnh lùng lên tiếng chặn ngang động tác ăn của cô.

" Đưa đây "

Tay vươn ra muốn đoạt lấy. Lại chậm hơn cô một giây đem tô cháo để bên khác.

" Đưa cái gì? "

Giả bộ ngây ngốc, thờ ơ chẳng hiểu anh nói về vấn đề gì, cô ngẩng mặt hỏi anh.

Cũng không cần câu trả lời, cô đã đem nửa tô cháo còn trong tô đưa lên miệng húp sạch.

Lau miệng, đặt cái tô về chỗ cũ. Một mực chán nản ngồi im như pho tượng.

Đâu phải cô đâu biết hàm ý trong câu nói của anh kêu đưa gì. Chỉ là do trong lòng đang khinh thường sự quan tâm đó.

Cô như vậy thì anh nên tự thoải mái và vui thì hơn thay gì quan tâm, đặt sự chú ý lên người cô?

Hơn hết com thừa canh cặn trước nay ăn quen rồi thì đối với tô cháo nguội lạnh này có làm sao?

Hâm nóng lại có khi chưa vào dạ dày đã bị đám người dưới nhà kia canh lúc anh ra khỏi phòng giao phó bọn họ trông chừng cô.

Không chừng tô cháo này không cánh mà bay thẳng tạt vào bồn rửa mặt.

" Anh không cần để ý việc nhỏ nhặt như thế "

" Ai để ý? "

Anh phản bác, hừ mũi khinh bỉ. Cầm nguyên tưng thuốc ở trên bàn ném vào người cô.

" Uống đi "

Chả rảnh để quanh co đôi lời cùng anh. Cô đem nắm thuốc mới đổ ra tay bỏ vào miệng, cầm cốc nước tu ừng ực nuốt xuống.

" Nhìn chăm chăm làm gì? Em trốn được nữa sao? "

Bắt gặp ánh mắt anh luôn dán chặt, cô chau chau mày, lạnh nhạt nói.

Lúc bị anh kéo tay trên đường, cô rất muốn vùng vẫy trốn thoát khỏi bàn tay mạnh bạo này. Nhưng căn bản là cô không thể vì một khi chưa ra khỏi thành phố này, anh vẫn mãi tìm được cho dù cô đi đâu.

" Lên giường nằm "

" Không cần. Em trong mắt anh thua kém hơn con chó thì đừng có chú ý đến em nữa "

Nhắc lại lời anh từng nói, cánh môi cô giương lên đầy ý chế giễu, thương hại chính bản thân.

Giường sao? Giường đó từ khi nào dành cho cô?

Thật nực cười!

Cổ lửa giận trong lòng mới tắt đi đã bị cô chọc ngứa cho sôi sùng sục. Anh ngồi xổm xuống cạnh cô. Bóp chặt cái cằm nhỏ nhún gằn từng chữ.

" Im miệng. Cô chỉ cần nghe không cần nói "

Gạt phắt những ngón tay anh đang dày vò nơi cái cằm. Mày cô nhú chặt.

Tay anh đúng là lúc nào đụng vào người cô cũng đau như xương cốt rã rời, hết như toàn bộ bị gãy đi.

Đau như kính vỡ.

"Nãy giờ em lảng tránh như vậy là không muốn nhắc tới cô ấy trước mặt anh. Anh đã nói với em phải nhớ là giường đó là của anh và cô ấy, em không có tư cách nằm trên đó "

Tốt nhất anh đừng nên quên những gì đã nói.

Đừng vì một phút nóng giận mà sát muối lên vết thương dần khép miệng.

Nó sẽ rách toạt ra và đau đớn lắm.

" Em muốn ngủ "

Ánh mắt thâm thúy nhìn thẳng anh, chẳng chút dao động. Miệng nhỏ nhắn bật thốt từng chữ một. Rành mạch rõ ràng.

Dứt lời cô đã lùi ra một góc, cúi thẳng hai chân, dựa lưng vào tường, khoanh tay trước ngực, yên ổn nhắm mắt.

Trong khi đó, anh còn trong trạng thái ngơ ngẩn lẫn bàng hoàng. Một lời dối thẳng vào tai, khiến anh giật mình khi nhận ra cô từ lúc nào đã trở nên lạnh lùng hẳn, bày tỏ thái độ xa lánh.

Cái nữ nhân chết tiệt này, sao anh lại hao tổn tâm tư vì cô ta?

Xoa xoa mi tâm, anh duy trì lại trạng thái mặt lạnh. Bất lấy cổ chân cô, dùng dây cột chặt.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Khó Lắm Hà Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Bỏ đối

Sống như bị cầm tù đó là cảm giác tồi tệ hiện tại nhất của cô. Hôm qua sau khi bắt về thì trói lại bằng dây thừng. Có thể tự ý tháo được. Hôm nay anh đến công ty, lo rằng cô ở nhà giờ trò, dùng sợi xích sắt xích chân cô chặt cứng.

" Anh không định cho em tự ý đi dạo hít thở không khí trong lành vào buổi sớm? "

" Ừ "

Ừ một cái coi như cô hết hi vọng tự do đi loanh quanh. Kéo chân bó gối, nhìn một mảng da đỏ ửng hơi bầm, tự xót cho mình.

Đôi bàn tay nhỏ khế đặt lên xoa, lăm lăm vài câu trong miệng.

" Sợi xích to như vậy, xích chân lâu thế nào cũng đỏ hơn nữa cho coi "

Nhìn vết đỏ do dây thừng dìm qua để lại. Cô hít một ngụm khí lạnh, ánh mắt có gì đó bức tức không cam chịu. Còn vết bầm bầm, là vì cô giằng co không cho anh xích chân. Kết quả tự chuốc, cổ chân bị bó chặt khiến máu lưu thông không đều, tích tụ lại máu bầm.

Cực lực xoa nắn đôi chân. Hai tay đều mỏi nhừ, cô mới ngồi thẳng thớm, ngay ngắn.

Anh vừa thất cả vạt vừa lóng tai lên nghe. Lời nói của cô cho dù nhỏ như tiếng muỗi kêu nhưng cũng đủ để anh nghe thấy. Nhoèn môi cười đều giả, anh sai chân đi lại, ngồi xồm xuống, bóp cằm cô ép nhìn thẳng vào mắt anh.

" Chịu không nổi? "

Hai tay chống lên ngực anh đẩy ra. Cô hừ trong miệng, thần nhiên chuyển tầm mắt ra cửa sổ trong phòng. Ở đây có thể nhìn thấy được cảnh dưới sân Khánh Hào nghịch quả bóng dưới chân.

Chỉ coi chứ cô chẳng nỡ lấy nụ cười nào, đơn giản là cô không cảm thấy vui vẻ như trước.

Bởi giờ đây cuộc sống của cô chỉ gói gọn trong bốn từ cầm tù và tẻ nhạt.

Cảm xúc dường như chai liệt hết rồi.

" Cô ngoan ngoãn ngồi trong phòng cho tôi. Thức ăn sẽ có người mang vào"

Đứng dậy, cầm áo vest mặc vô. Anh lạnh nhạt ngăm cảnh cáo chính cô.

" Không cần nói, em cũng biết "

Lười biếng đáp lại một câu. Cô đưa tay che miệng ngáp một cái rồi ngoẻo đầu một bên, tỉnh dưỡng nhắm mắt.

Thả lỏng tâm tình khó chịu đang bị anh bức ép.

~~~~~  
Ngồi đợi trong phòng mất nguyên cả buổi sáng, cô chả thấy bóng dáng ai đem cơm lên cho ăn cả.

Sắc mặt dần tỏ vẻ buồn bực.

" Bọn họ đúng là ghét cay ghét đắng mình "

Cô ghìch ghìch sợi xích sắt, ý là cho nó xúc ra khỏi chân giường. Mà toàn phản tác dụng, nó càng làm cổ chân đau nhói nhiều thêm.

" Cạch "

Cửa phòng bật mở, một thân ảnh nhỏ nhắn tròn tròn lú đầu sau cánh cửa. Cặp mắt to tròn đảo lia đảo lịa nhìn vào trong.

Chân trần nhỏ xíu nhiều thịt từ từ bước vào. Nhón người vịn nắm cửa đóng lại.

Bộ dạng chật vật vất vả.

Cô ngây người nhìn chằm chằm Khánh Hào.

Nhóc vào đây làm gì?

Thăm cô sao?

" Vào đây làm gì? "

" Đương nhiên đến xem đi thể nào? "

Khánh Hào ngay thẳng trả lời. Bộ mặt trẻ con non nớt nhìn thật đáng yêu.

Rất muốn bẹo một cái và ôm nhóc vào lòng.

Kìm nén cảm giác ham muốn đó. Cô trả lời.

" Di chưa chết được "

Cô đã không xưng là " mẹ " mà là " di ". Bởi cái ý nghĩ thay thế kia dần biến mất từ từ.

Khánh Hào hơi ngây ngốc, mù mịt không hiểu ý tứ trong câu nói của cô. Vì vốn dĩ nhóc chỉ là đứa trẻ năm tuổi.

" Con xem di xong thì ra ngoài đi "

" Di không yêu thích tôi nữa sao? "

Cô lắc lắc đầu, giọng nói nhẹ nhàng êm tai cất lên.

" Yêu thích con thì cũng mình đi biết. Con có chịu để ý và cảm nhận đâu "

Khánh Hào trong lòng có gì đó gọi là hơi hơi đau lòng, gương mặt phụng phịu xịu xuống.

Đi lại cạnh cô ngồi xồm xuống. Bàn tay mồm mím giờ lên vuốt vuốt gương mặt hốc hác nhợt nhạt của cô.

Rồi nhanh chóng đứng lên, di chuyển đến cửa, khó khăn nhón người mà mở.

Bóng dáng nhỏ bé chốc lát đã biến mất khỏi tầm mắt.

Cô còn đang trong trạng thái nhất thời chấn động. Không tin vào mắt mình mới thấy những gì.

Khánh Hào bướng bỉnh sao biến thành mèo nhỏ dễ thương hiểu chuyện lễ phép như vậy?

Thật khó hiểu.

~~~~~

Chiều anh về nhà, đi thẳng lên lầu về ngay phòng ngủ. Giương mặt lúc này có vài phần u ám.

Ném cái áo vest cùng cặp thật mạnh lên giường.

Nói lỏng cả vạt, anh soạn nhanh bộ quần áo rồi vào phòng tắm.

Một cái rằm làm cô tình trạng ngủ ngày giật mình tỉnh giấc. Hoang mang vì tiếng động phát ra nơi phòng tắm.

Lia mắt nhìn, cặp và áo vest lộn xộn trên giường.

Chứng minh một điều anh rất tức giận chuyện gì đó.

Nửa tiếng sau, cánh cửa phòng tắm bật mở, anh liền xuất hiện. Thân hình rắn chắc ẩn hiện hơi nước làm cô đỏ mặt tía tai khi nhìn.

" Có chuyện gì vậy? "

Ánh mắt sâu thẳm nhìn chằm nữ nhân trước mắt. Anh nghiêng răng nghiêng lợi nói.

" Nữ nhân chết tiệt. Chuyện của tôi cô không cần biết "

Bất đắc dĩ thở dài. Con người này có cần hung dữ trừng mắt thế không? Thuận miệng hỏi là bản năng của cô thôi mà.

Chứ có phải quan tâm hay rảnh rỗi quản chuyện gì của anh đâu?

" Ăn gì chưa? "

Chất giọng trầm trầm pha chút lạnh lùng của anh vang lên lần nữa.

Lắc lắc đầu, cô nói.

" Bọn họ vốn dĩ muốn bỏ đói em "

" Ngụy biện. Cô không ăn thì có. Họ luôn nghe lệnh tôi "

Anh hừ lạnh, chẳng tin tưởng lời cô. Phong thái ung dung điềm đạm sải chân bước ra khỏi phòng.

" Ngụy biện sao? "

Anh trước nay có tin cô đâu. Có lẽ cô nên ngậm chặt miệng lại thì có vẻ tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Khó Lắm Hà Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Anh trút giận

Từ ngày hôm đó trở đi. Anh mãi bận việc ở công ty không có trở về nhà. Cô thì cứ ngồi chong ngóc mà than thân trách phận.

Trách cho phận đời bạc bẽo đắng cay.

Tựa lưng vào tường suốt cả ngày làm sống lưng ê ẩm không thôi. Chống tay vát và mới đứng lên được.

Chân được sợi xích xích chặt mấy ngày không tháo ra đến mức cô sắp không còn cảm giác rồi.

Vươn vai ưỡn ẹo thư giãn gân cốt, cặp mắt trong sáng hướng ra cửa sổ ngắm nhìn cái ánh nắng nhàn nhạt của buổi sớm mà âm thầm thở dài.

Reng.....reng...reng

Nghe âm thanh như tiếng chuông điện thoại vang lên. Cố nhú mồm nhìn quanh quất trong phòng.

Cúi người tìm kiếm.

Ánh mắt dừng lại chiếc điện thoại của cô bị anh tịch thu giờ nằm chễm chệ dưới sàn nhà mà còn dưới phía tủ quần áo cách cô mười bước chân.

Cố đi lại nhưng sợi xích sắt không đủ dài, cứ ghì ghì cái chân.

Bực bội quá.

Cô nằm trườn ra, với tay nhấn mặt cổ mò mẫm bên dưới chụp lấy điện thoại.

Chiếc điện thoại vốn màu hồng mà bám thêm lớp bụi nhìn không thể tả nổi.

Lấy tay phui phui, cô nhìn trên màn hình.

" Mẹ "

Gương mặt vì người gọi đến là mẹ mà nhin không được cười vui vẻ.

Nhấn nút nhận, áp lên tai nghe.

" Alo, mẹ gọi con có gì không? "

" Mẹ chỉ muốn hỏi tại sao lâu rồi con chưa về quê thăm gia đình. Bộ trên thành phố vợ chồng con còn nhiều việc chưa giải quyết sao? "

Nghe lời mẹ nói, cảm xúc từ đầu ứa về, sóng mũi cay cay, cô thấp giọng.

" Vâng ạ, dạo này nhiều việc quá. Mà ba mẹ vẫn khỏe chứ. Bệnh đau nhức xương khớp của mẹ có đỡ hơn không? "

" Ba mẹ vẫn khỏe. Chỉ có trái gió trở trời, mẹ mới bị đau xương khớp "

Giọng mẹ cô chùng xuống, chắc hẳn là đang rất buồn.

Cô biết mẹ đang buồn rất nhiều chuyện và lo lắng cho cô sống bên nhà chồng có tốt không?

Có bị khi dễ, ức hiếp không?

Lúc trước, đám cưới không có tổ chức nên cô dối mẹ không cần lên thành phố. Với lại ngay lúc đó ba cô bất cẩn bị té, mẹ cô bắt đắ dĩ mới đồng ý ở quê.

Chứ không là vẫn một mực lên cho bằng được. Vì hạnh phúc của con gái, người làm cha làm mẹ sao có thể không tới.

" À mẹ, con có việc gấp. Con cúp trước nha "

" Con.. "

Mẹ cô chưa kịp hỏi thêm câu gì. Cô đã vội ngắt máy, ôm chặt chiếc điện thoại trong lồng ngực, lặng lẽ mà rơi nước mắt, thì thảo nói.

" Mẹ, con xin lỗi "

~~~~~

Ở công ty, anh ngồi ở bàn làm việc, chân vắt chéo, ngã lưng vào ghế, đọc một số văn kiện.

Cô thư kí không cần gõ cửa, ngang nhiên đem theo tách cà phê vừa pha đặt lên bàn.

" Giám đốc uống cà phê ạ "

Cái giọng kéo dẹo đó khiến anh chau mày, gấp văn kiện đang đọc dở, đập mạnh lên bàn.

" Phép tắc cô đi đâu rồi? "

Cô thư kí vẻ mặt bơ bơ, cười e thẹn, ưỡn a ưỡn ẹo tới trước mặt anh.

" Em là thư kí riêng thì cần gì giám đốc nghiêm khắc như vậy? "

Gân xanh ần hiện nổi hằn trên trán. Mặt anh đánh lại. Một tia sắc lạnh nhắm thẳng vào cô ta.

Cầm điện thoại đặt trên bàn, anh lạnh lùng nhấn số gọi bảo vệ, ra lệnh.

" Các anh mau lên phòng tôi gấp "

Chỉ mới nhận lệnh, hai anh bảo vệ từ phòng trực chạy một mạch lên phòng giám đốc chưa tới 10".

Tác phong làm việc rất nhanh nhẹn.

" Lôi cô ta ra ngoài. Từ đây về sau đừng cho cô ta đặt chân vào công ty dù nửa bước "

Hai anh bảo vệ to cao lực lưỡng, tuân mệnh gật đầu. Mỗi người nắm một bên cánh tay cô ta, kéo ra ngoài.

" Giám đốc, anh đừng đối với em như thế? Còn các người, buông tôi ra mau lên "

Mặc dù bị kéo lê đi nhưng cô ta kiên trì dùng hết sức chống trả, không chịu bước, cứ đứng yên một chỗ. Chất giọng the thé thét lên vang vọng cả không gian yên ắng.

Gương mặt sắc sảo tràn ngập nước, nhìn vào có chút ghê sợ.

Bởi nó nhoe đi lớp phấn trang điểm, còn thêm phần mascara bị chảy xuống, đen xì càng làm cho cô ta chả khác gì một con ma.

" Mau kéo cô ta đi nhanh chóng. Đừng âm ỉ chỗ tôi làm việc "

Hai bảo vệ sợ anh bức tức. Mạnh mẽ nắm kéo cô ta đi ra ngoài nhanh chóng.

Bọn họ vừa khuất khỏi tầm mắt.

Anh đứng dậy lại cạnh cửa sổ, ánh mắt tối đi, mây mù xung quanh đen ngịt.

Dường như sắp nổi bão.

Đắm tay lên tấm kính, anh rít từng chữ.

" Khốn kiếp "

Thư kí nào làm việc với anh đều cũng không xong.

Tất cả đều ngu ngốc, đáng ghét.

Cô thư kí cũ Thanh Nhã anh vừa tuyển sau khi Ngọc Hoài cô nghỉ việc. Do một phút bất cẩn làm đổ cà phê lên áo anh. Anh tức giận liền đuổi việc không cần lời giải thích hay xin lỗi gì cả.

Còn cô Trư Hạ khi này, cô ta là người mới tuyển vào. Ý là cháu của đối tác đang hợp tác với công ty anh thì cứ bày trò quyền rũ.

Hôm qua trong buổi tiệc chúc mừng, còn lên bỏ thuốc vào ly rượu của anh.

May mà anh không làm ra chuyện gì với cô ta. Bằng không có mười cái mạng hay cả dòng họ nhà cô ta anh có đem ra trút giận cũng không thể nguôi ngoai.

~~~~~

Mang theo tâm trạng tức giận trở về. Anh đi lên phòng của mình. Đứng trước cửa, anh lấy chìa khoá trong túi quần ra tra vào ổ.

Cạch một tiếng, vặn nắm cửa đi vào bên trong.

" Ngọc Hoài "

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Khó Lắm Hà Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Cô sợ anh

Nghе tiếng anh, cô lau hết nước mắt trên mặt, nhanh tay giấu nhеm chiếc điện thoại sau lưng.

Nhưng không qua khỏi mắt anh.

" Cô lấy điện thoại khi nào? "

" Em không có "

" Không có..... "

Anh nghiêng rặng, tức giận đi tới, ra sức dùng lực bóp chặt cẳm cô.

" Đây là cái gì mà cô nói không có? "

Một tay anh đưa ra sau lưng cô cẳm chiếc điện thoại giơ lên ngay trước mắt.

" Em.. "

Cô cứng họng, không chối được nữa. Tầm mắt hạ xuống mặt sàn, im lặng chẳng nói.

Nhìn bộ dạng của cô càng làm anh chán ghét, càng thêm bức dọc.

Muốn nắg chửi cô. Lời chưa được thốt ra, cánh cửa bị mở, thân hình tròn tròn té ụch xuống đất.

" Oa...oa..oa..đau quá "

Tiếng khóc của Khánh Hào vang vọng khắp phòng. Anh sừng sốt lo lắng vội vàng đi lại.

Dang tay bẻ nhóc ôm lại đặt lên giường.

" Khánh Hào, con có sao không? "

Anh sốt sắng nắm tay, nắm chân của nhóc mà hỏi han. Ánh mắt chả để ý đến cô nữa, chuyên tâm kiểm tra kĩ lưỡng thân thể cho nhóc.

Nhận ra không có chỗ nào bị thương, anh yên tâm thở phào nhẹ nhõm. Ôm Khánh Hào hôn một cái, ôn nhu lên tiếng

" Con tự ý vào phòng baba làm gì? "

Cô ngồi trên đất chăm chú quan sát hai người, cười nhạt một cái rồi quay sang hướng khác không nhìn nữa.

Khánh Hào đáng thương cúi đầu, cặp mắt to tròn đen láy ằng ặc nước chớp chớp vài cái, mím môi lí nhí trả lời.

" Baba về khi nào cũng không đến tìm con, chỉ có thể là con tự tìm baba thôi "

Phì~~~~

Anh chợt cười thành tiếng, bàn tay to lớn ôm trọn nhóc đứng lên.

" Con là đang giận dỗi sao? "

" Không có ạ "

Khánh Hào hôn anh một cái. Nhóc từ trên tay anh đòi tuột xuống đất.

" Thả con xuống "

" Xuống làm gì? "

Anh không chịu thả, cứ ôm Khánh Hào khư khư trên tay. Có ý định ôm theo ra ngoài đi xuống nhà thì nhóc oa oa khóc, vùng vẫy quyết liệt.

" Baba con muốn xuống. Oa...oa..oa "

" Được, được baba thả con xuống. Con trai thì đừng nên khóc ầm ĩ như thế "

Thả Khánh Hào xuống, anh lau nước mắt cho nhóc, nghiêm túc dạy bảo.

Gật gật cái đầu nhỏ, nhóc chạy về phía cô đang ngồi, giơ bàn tay nhỏ nhắn chỉ vào sợi xích sắt.

" Baba tháo cái này ra cho đi đi "

" Con tự mình làm đi "

Ném chìa khóa cho nhóc, anh lên giường nằm, nghiêng người nhìn xuống.

" Chìa khóa nè, đi mở khóa đi. Tòì không biết mở cho đi đâu "

Khánh Hào xấu hổ đưa tay gãi mũi nhỏ, ánh mắt nhìn sang hướng khác.

Cô nhận lấy chìa khóa tự mở.

Chân đã được tự do. Cô cười nhạt, lập tức đứng dậy.

" Em đi tắm "

Khánh Hào chưng hửng, mặt xịu xuống.

" Tôi giúp đi mà. Tại sao đi không thềm quan tâm tôi? "

" Khánh Hào, con chấp nhận cô ta là mẹ rồi sao? "

Anh bất ngờ hỏi. Trước đây không phải nhóc rất ghét cô sao? Giờ lại buồn khi cô không để ý nhóc.

Thật kì lạ.

" Con...con...không biết "

Khánh Hào ngập ngừng bối rối cắn cắn môi trả lời.

Lát sau cô đi ra. Trên người mặc một cái quần jean ngắn ngang gối với cái áo thun cổ tim màu đen.

Thấy hai cha con nào đó nãy giờ đang nhìn, gương mặt không rõ biểu cảm, cô tăng hắng giọng.

" Em biết, đồ em mặc trên người cũ kĩ. Rất khó coi. Anh và Khánh Hào có thể đừng sấm soi nữa "

Khánh Hào thôi nhìn cô quay sang nhìn anh, chu chu môi.

" Baba không mua nổi đồ mới cho đi sao? "

" Con nghĩ baba con thế sao? "

Anh hỏi ngược lại nhóc. Bàn mặt đã kém sắc không ít.

" Hai người muốn nói thì hãy ra ngoài. Em muốn ngủ "

Cô chịu không nổi cảnh anh và nhóc cùng bàn luận về mình. Nếu là trước đây, cô ắt hẳn rất vui khi được hai cha con họ chú ý.

Nhưng hiện tại khác rồi. Cô chỉ cần yên ổn mà sống, không màng đến chuyện khác nữa.

" Cô không định ăn trưa? "

" Em mệt, không ăn nổi "

Vừa dứt câu, thân thể ngồi trên sàn không vững, nghiêng người một cái, ngã rạp xuống.

Khánh Hào hốt hoảng, nhóc trèo xuống giường chạy đến cạnh cô.

Ra sức lay lay.

" Này...đi không sao chứ? "

" Đừng lay nữa, đi không sao? Để đi nằm ngủ một tí "

Cô thều thào nói. Sắc mặt dường như không tốt lắm, môi cô cũng trở nên tái đi.

" Khánh Hào, con xuống dùng bữa trước đi. Để baba xem cô ta cho "

Anh ôm nhóc bế ra trước cửa phòng thả xuống.

" Vâng ạ "

Khánh Hào ngoan ngoãn bỏ đi. Đợi cho bóng dáng nhỏ bé khuất dần, anh mới đóng cửa phòng.

Đi gần lại chỗ cô nằm, anh ngồi xôm xuống, chán ghét nhìn, chất giọng lạnh lạnh vang lên.

" Lại sao nữa? "

Cô vừa chớp mắt lại bị tiếng nói của anh đánh thức, dùng chút sức lực còn lại mà thều thào nói.

" Anh đang lo lắng cho em sao?"

" Cảm miệng. Tội mà lo lắng cho cái loại người như cô? Có phải cô thật sự ảo tưởng quá rồi "

Anh bức tức quát. Lạnh lùng đứng dậy mở cửa ra khỏi phòng. Cũng không quên đóng cửa mạnh thể hiện sự nộ khí.

Cô cười nhạt, mi mắt khẽ lay động rồi mở ra. Gượng người ngồi dậy, cô ngây ngốc ngồi nhìn trần nhà.

Cô là loại người gì mà không đáng để anh lo lắng?

Tại sao anh liên tục làm cô đau khổ thì anh mới vừa lòng?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Khó Lắm Hà Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Ngã cầu thang

Ngồi ngây ngốc một lát, cô không chịu đựng nổi sự hành hạ của cơn sốt tái lại.

Cơ thể co ro ôm chặt cơ thể, cô run bần bật khi cái lạnh đang xâm nhập vào người. Nhưng bên ngoài da thịt là sự nóng hổi đến tận tột độ, mà cô thì cảm thấy rất là lạnh như đang ôm cục nước đá.

Hơi thở vì vậy cũng ngày càng nặng nhọc. Một cơn chiếm lấy khiến cô thiếp đi.

Trong căn phòng lạnh lẽo, chỉ có mình cô đơn côi lẻ bóng không ai biết đến cô sắp không xong rồi.

Anh chỉ vì sự tức giận mà sau khi dùng bữa xong với Khánh Hào là đã vào thư phòng làm việc rồi đến tối ngủ luôn trong đó mặc kệ cô.

Ra lệnh không cho ai đến gần phòng anh. Càng không cho đem thuốc cùng thức ăn lên.

~~~~~

Tối đó, cô trong cơn mê mờ mắt tỉnh dậy. Đảo mắt nhìn quanh lại không thấy gì ngoài bóng tối.

Cổ họng khát khô muốn rót một cốc nước uống cũng khó khăn.

Cô mò mẫm trong bóng tối, tay chân nhất cử nhất động đều nặng nề. Cố gắng một chút, cô loạng choạng trườn lại cánh cửa, tay vịn lên vịn nắm vịn.

Từ từ ráng sức đứng lên.

Cô mở cửa ra ngoài, dựa theo ánh đèn le lắt phát sáng trên hành lang, cô men theo con đường xuống lối cầu thang.

Chỗ cầu thang không có đèn, cô chỉ có thể vịn chặt tay vào thành. Cảm nhận từng bậc, từng bậc mà bước đi.

Khi còn khoảng bốn bậc là xuống nhà, cô bước hụt chân, cả người lảo đảo xuống ngã đi.

~~~~~

Sáng hôm sau

Bà quản gia cùng mấy cô hầu thức dậy dọn dẹp. A Thanh được phân công lau chùi ở cầu thang.

Lúc cô ta cầm một thau nước và một cái giẻ lau tới chân cầu thang thì giặt mình hết lớn.

" Áaaaaaaa "

Nghe tiếng la tất cả tụ lại nơi đây. Về mặt ai cũng lộ rõ sự bàng hoàng kinh sợ.

Tại chân cầu thang, Ngọc Hoài cô đang bất tỉnh, hai mắt nhắm chặt, gương mặt tái nhợt không tí huyết sắc, trán vì đập xuống gạch nên chảy máu.

Nhưng nó đã động khô lại. Thân thể cô cho dù hôm qua có sốt cao nóng đến mấy thì giờ lại lạnh ngắt, chỉ còn một chút hơi ấm.

Hơi thở lại mong manh đứt quãng.

Bà quản gia cho dù có ghét cô đến đâu, nhưng phàm đều là người, khi nhìn cảnh tượng này hốc mắt bắt đầu ảm ướt.

Bà chỉ tay vào cô hầu Tu Nhi.

" Đi gọi thiếu gia đến đây "

Tu Nhi vâng lệnh lập tức đi ngay. Bà quản gia cùng với A Thanh nâng người cô dậy.

Lúc chạm vào người cô, cả hai không hện mà rùng mình. Người cô lạnh như băng. Da về đều tái xanh.

Bà quản gia sai người mang áo ấm tới sưởi ấm cho cô.

Chỉ trong vòng 5 phút sau, cơ thể cô cũng trở nên ấm dần.

Anh lúc này cùng Tu Nghi đi tới, lạnh nhạt nhìn cô trong vòng tay bà quản gia.

" Cô ta làm sao? "

" Hình như đêm qua cô ta té cầu thang nhưng lúc đó tôi ai cũng đi ngủ nên chẳng ai hay biết. Sáng hôm nay chúng tôi dọn dẹp mới thấy "

Bà quản gia trả lời. Bàn tay không ngừng chà chà để ủ ấm cho cô. Dù trước đây đối với cô ghét bỏ, khi dễ, khinh thường, mắng nhiếc nhưng hiện tại trông cô thể này cảm giác tội lỗi, ray rứt trong lòng đang dấy xéo bà.

" Gọi bác sĩ tới phòng ngủ dành cho khách "

Anh lạnh lùng bước tới ôm cô bế lên cầu thang đi đến phòng dành cho khách mà đặt cô nằm xuống trên giường.

Reng...reng...reng

Chợt tiếng chuông điện thoại trong túi quần reo lên. Anh thò tay vào túi lấy ra.

Nhiều mảy nhìn dòng chữ trên màn hình. Anh ấn nút nhận áp vào tai nghe.

" Ba mẹ gọi con có việc gì? "

" À, ba mẹ xong việc bên đây nên sắp về nước rồi. Có điều ba mẹ muốn trước khi về tới thì con phải đuổi cổ con Ngọc Hoài đó đi "

" Ngọc Hoài cô ta trên danh nghĩa là vợ con. Con sẽ không đuổi. Còn ba mẹ nếu đã không thích ở cùng thì con đem theo Ngọc Hoài và Khánh Hào về nhà riêng "

" Thôi, mẹ sẽ không đề cập nữa đuổi nó nữa. Hai ngày nữa ba mẹ về "

" Được, con cúp máy "

Anh cúp máy.

Cốc....cốc...cốc...

" Thiếu gia, bác sĩ đã tới "

Anh mở cửa cho họ vào, lạnh nhạt căn dặn.

" Được rồi. Cô ở lại khám cho cô ta, còn quản gia sau khi cô ta tỉnh lại thì chăm sóc cô ta giúp tôi "

Nói rồi anh đi thẳng ra khỏi phòng. Về phòng của mình mà thay đồ rồi lái xe thẳng đến công ty.

Hiện công ty anh đang bị đối tác cùng cô cháu gái làm ầm ĩ.

Một thân âu phục xuất hiện ở đại sảnh đang nháo nhào kia. Ánh mắt quét qua toàn bộ, gân xanh liền nổi rõ trên trán.

Khốn kiếp.

Mới sáng sớm mà tạo cho anh nhiều rắc rối thật.

Thấy sự hiện diện của anh, ông Trư thôi làm ầm ĩ nữa.

Mấy tên bảo vệ đứng trước anh cúi đầu.

" Xin lỗi tổng giám đốc. Chúng tôi không thể đuổi họ ra ngoài vì mấy tên vệ sĩ kia quá mạnh "

Anh xua tay bảo họ tránh sang một bên. Lạnh lùng đi lại chỗ ông Trư. Nhìn ông ta bằng nửa con mắt.

" Ông tới công ty tôi gây chuyện là có ý gì? "

" Tại sao cậu dám đuổi cháu gái tôi mà không có lý do? "

" Muốn lý do thì hỏi cháu gái ông. Còn ông cứ muốn ầm ĩ dọa sợ nhân viên của công ty tôi thì chúng ta cắt đứt hợp đồng hợp tác đi. Ông sẽ phải bồi thường một khoản tiền lớn cho công ty tôi "

Anh lạnh lùng, ánh mắt sắc lạnh nhìn chằm chằm đám người trước mắt đầy sự khinh thường.

Dám ầm ĩ ở công ty anh. Xem ra ăn phải gan hùm mật gấu mới không biết sợ là gì.

Ông Trư nhìn sang cháu gái thì cô ta cúi đầu xuống đất không dám đối mặt với cái nhìn của anh.

Đoán chừng bây giờ ông cũng biết nguyên nhân là do cháu gái.

" Chát "

Giơ tay tát cô cháu gái một cái. Ông Trư tức giận mắng.

" Là cháu làm gì sai đúng chứ? Vậy cháu còn bảo ông đến đây làm ầm ĩ. Ông đúng là hồ đồ khi tin lời cháu "

Cô ta ôm mặt khóc, ông Trư bực tức không thèm để ý. Nhìn anh nói.

" Xin lỗi cậu. Việc chúng ta hợp tác vẫn diễn ra bình thường, tôi cũng sẽ bồi thường tiền cho nhân viên của cậu vì bị vệ sĩ của tôi dọa sợ "

" Được. Ông mau dắt tất cả bọn họ về đi "

" Đi về "

Ông Trư ra lệnh. Tất cả rầm rập nghe theo rút khỏi. Ngay cả cô cháu gái Trư Hạ ôm mặt khóc cũng lật đật chạy theo phía sau.

" Mọi việc đã ổn thỏa. Các người mau làm việc đi "

" Vâng tổng giám đốc "

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Khó Lắm Hà Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Anh trông chừng cô

Anh làm việc ở công ty đến chiều tối mới về nhà.

Lúc anh về, Khánh Hào đã dùng bữa xong và lên giường ngoan ngoãn đi ngủ.

Anh lên phòng tắm rửa sạch sẽ, thay một bộ đồ ngủ màu xám tro rồi đi sang phòng cô đang nằm.

Qua lời của bà quản gia thuật lại.

Bác sĩ nói cô bị sốt cao còn không đưa tới bệnh viện nhanh chóng, lại còn ngã cầu thang khiến bản thân rơi vào tình trạng nguy hiểm. May là chưa mất mạng.

Hiện tại cũng không còn gì đáng lo ngại. Bác sĩ đã kê đơn thuốc và băng lại vết thương trên trán cô.

Chỉ cần để cô tỉnh lại ăn uống đầy đủ và uống thuốc đúng giờ thì bệnh tình sẽ nhanh chóng khỏi sắc.

Nhưng quản gia nói, từ sáng đến giờ cô cứ ngủ li bì chưa tỉnh dậy lần nào. Vì vậy thuốc đều chưa uống, cháo đều chưa ăn.

Cứ mãi im lặng nằm trên giường như một khúc gỗ.

Anh sờ lên trán cô thử, chợt rút tay lại.

"Sao nóng dữ vậy?"

Đi ra khỏi phòng tìm một miếng dán hạ sốt mang vào dán lên trán cho cô.

Cảm nhận cái lạnh lạnh được dán trên trán. Mi mắt giật giật, cô nhú mày cố gắng mở mắt.

Mắt vì ngủ lâu quá nên tầm nhìn có hơi mờ. Đầu lại có chút đau. Miệng lưỡi thì khô khốc đắng ngắt.

Phát hiện đây không phải căn phòng của anh, bản thân lại nằm trên giường. Cô giường mắt quan sát căn phòng xa lạ này.

"Cuối cùng cũng chịu tỉnh rồi sao?"

Giọng nói lạnh lùng vang lên bên tai, cô nhận ra đó là anh, bèn chống tay muốn ngồi dậy.

"Nằm yên đi"

Anh gần giọng, cô không nghe lời, một mực muốn ngồi dậy cho bằng được.

Anh tỏa sát khí, ấn cô trở lại xuống giường.

"Em muốn xuống"

Cổ họng lập tức đau rất khi cô vừa nói tròn một câu. Lấy tay ôm cổ nhấn mặt.

Anh đi lại một cái bàn được đặt trong phòng, bên trên có một bình nước và mấy cái ly.

Rót cho cô một ly nước bùng lại.

"Uống đi rồi muốn nói gì thì nói"

Cô gạt đầu, ngồi dậy. Đón nhận ly nước từ tay anh mà nốc sạch một hơi.

Cảm giác cổ họng đã dễ chịu so với trước, cô mới lên tiếng.

"Đây là phòng nào vậy? Mà sao em ở đây? Em nhớ em đi lấy nước rồi....."

"Rồi té ngã bất tỉnh ở cầu thang. Cô hôn mê gần được một ngày rồi đó. Mà phòng này là phòng dành cho khách"

Anh tiếp lời cô. Và trả lời câu hỏi khi nãy.

"Vậy hả?"

Cô trả ly nước cho anh. Đặt chân xuống giường định đi đâu đó.

"Này, cô mau nằm lại trên giường mau lên"

Anh quát, chỉ tay lên cái giường.

"Sao? Em muốn đi vệ sinh anh cũng không cho?"

Cô tức cười nhìn anh. Đôi chân đang bước cũng khựng lại.

"À..thì cô đi đi. Tôi xuống nhà hâm cháo đem lên cho cô"

Anh lúng túng xấu hổ. Đây là lần đầu tiên cô thấy dáng vẻ này của anh đối với cô thay cho dáng vẻ lúc nào cũng lạnh lùng tức giận.

~~~~~

Một lát, anh đem cháo lên, cô đang ngồi trên giường quay lưng nhìn về hướng cửa sổ.

Bóng lưng cô đơn tịch mịch hiện thân cho sự buồn bã của cô lúc này.

"Tôi mang cháo lên rồi. Cô ăn đi, uống thuốc đi ngủ. Trời đã khuya lắm rồi "

Anh bung tô cháo đến trước mặt đưa cho cô. Thì ngẩn người khi thấy cô đang khóc.

"Sao lại khóc? "

"Không có gì? "

Cô gạt hết nước mắt trên mặt. Vươn tay đón nhận tô cháo từ tay anh. Ăn một muỗng, cô cảm nhận chất lỏng đặc sệt âm ỉ trôi vào cổ họng không mấy khó ăn. Chừng gần nửa tô, đã ăn hết nổi.

"Em no rồi "

"Thuốc đây "

Anh lấy trong ngăn tủ ra một liều thuốc và rót ly nước đưa cho cô.

Nhận lấy và ngoan ngoãn uống dưới sự giám sát của anh.

"Anh về phòng đi. Cảm ơn anh. Mà khi ra anh tắt hộ em cái đèn "

Nói rồi cô nằm xuống trùm chăn kín mít từ đầu đến chân.

Anh không nói không rằng đi tới công tắc bật tắt hết đèn chỉ chừa lại cái đèn ngủ trong phòng, bung cái tô đem dẹp rồi trở lên.

Bên phía giường trống, nệm đột nhiên lún sâu, vì động mà kéo chăn mở to mắt nhìn sang.

"Khánh Huy, sao anh không về phòng?"

"Tôi ở đây canh cô. Tránh tình trạng cô ngã cầu thang chập nữa "

Anh lạnh nhạt nói. Tay cầm điện thoại lướt lướt gì đấy.

"Thì cho là vậy. Nhưng sao anh không nằm ở sofa trong phòng mà nằm trên giường "

Cô càng nhích người lúi sút mép giường. Cô chưa từng nghĩ, cả hai sẽ nằm chung trên một chiếc giường.

Hướng hồ gì anh luôn nói cô không xứng mà.

"Tôi không muốn lưng mình đau "

"Vậy anh ngủ trên giường. Em ngủ sofa"

"Tùy cô "

Anh chẳng mấy quan tâm mà trả lời. Dẹp điện thoại, khoanh tay trước ngực nhắm mắt ngủ. Đối với anh cô có ngủ ở đâu cũng được vì cô đã quen còn anh thì đã quen ngủ ở giường. Thậm chí trong thư phòng anh cũng đặt một chiếc giường ở đó.

Ôm theo cái chăn và cái gối lại sofa, cô đặt gối xuống nằm co người lại. Lấy cái chăn phủ lên. Mí mắt nặng nề, ngáp một cái, nhanh chóng tiến vào giấc ngủ.

~~~~~

Đến nửa đêm trời trở lạnh, không có chăn đắp. Anh đi lại sofa nhìn cái chăn trên người cô, thật muốn giật lấy nhưng không nỡ vì cô đang bệnh.

Nhiễm lạnh sẽ càng nặng thêm.

Thế là anh nửa muốn trở về phòng, nửa muốn ở lại.

Bởi nếu anh đi, cô có khi lại ngu ngốc mà đi ra cầu thang ngã nữa thì không may mắn như lần này đâu.

Sẽ thật sự mất mạng.

Mặc dù không thích cô nhưng anh không muốn cô xảy ra bất trắc hay mất mạng.

Thôi ráng chịu cái lạnh, anh leo lại lên giường. Co người thành một khối, tự tìm hơi ấm từ bản thân.

Chìm vào giấc ngủ lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Khó Lắm Hà Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Anh bị bệnh

Sáng ngày hôm sau, khi mặt trời vừa lên, ánh nắng từ ô cửa sổ chiếu thẳng vào gian phòng vì không có kéo rèm che làm cô đang ngủ ngon cũng phải thức tỉnh.

Dụi dụi mắt ngồi dậy. Về mặt cô đã khỏi sắc hồng hào.

Ôm gối và chặn trở lại chỗ giường. Cô thấy anh chưa thức, chỉ nhìn thoáng qua chẳng có ý định gọi anh dậy.

Toan bước ra khỏi phòng, chợt tiếng nói phát ra từ miệng anh làm bước chân cô khựng lại.

"Nước...nước..."

Chạy rót cho anh ly nước bùng lại. Khều khều vai anh, cô gọi.

"Nước nè, anh ngồi dậy uống đi "

Nói một lúc lâu người trên giường cũng không ngồi dậy, mắt chỉ hé mở rồi khép lại.

Cô thấy có gì đó không ổn. Đặt mông ngồi cạnh mép giường, sờ trán anh.

"Anh ấy bệnh rồi "

Nâng người anh dậy, giúp anh uống một chút nước. Xong cô lật đật chạy về phòng cũ thay đồ, rửa mặt rồi xuống bếp.

Bà quản gia và mấy cô hầu thấy cô xuống. Nhiều cặp mắt chìa về hướng cô.

Bản thân biết điều tự động lùi một bước.

"Khánh Huy bị bệnh rồi. Các người nấu cháo cho anh ấy rồi chăm sóc anh ấy đi. Tôi đi về phòng đây "

"Sao cô không tự mình nấu cháo cho thiếu gia? "

Bà quản gia hỏi ngược lại cô. Giọng nói bà khác trước lắm. Không còn sự đay nghiệt, ác ý mà giờ ảm áp đầy tình cảm.

"Mấy người ghét nhìn thấy tôi. Sao tôi dám làm hỏng tâm trạng buổi sáng của mấy người "

Cô thành thật nói.

"Từ giờ chúng tôi sẽ không bạc đãi cô nữa. Trước đây nếu có gì không phải, mong cô rộng lượng bỏ qua "

A Thanh và mấy người họ đều cúi đầu trước cô đầy cung kính.

Cô há hốc mồm, tự dừng lại thay đổi 180°. Cô thích ứng không kịp.

"Có phải mấy người như tôi hôm qua ngã rơi mất não hết rồi không? Sao có chuyện đối tốt với tôi? "

"Bọn tôi không làm sao hết. Bọn tôi chỉ nhận ra cái sai của mình thôi. Nói thật hôm qua khi thấy cô nằm ngất ở chân cầu thang. Vật vờ như còn nửa mạng đã khiến bọn tôi kinh hồn bạt vía. Quản gia nhìn cô cũng phải khóc "

Tu Nhi lạnh lợi nói một tràng. Nhất thời cô không biết nói gì, cảm thấy chấp nhận không nổi.

Vì ngoài ba mẹ. Cô không tin tưởng bất kì ai thật lòng đối tốt với mình.

"Nếu mấy người nhận ra sai và không bực đãi tôi thì tôi cũng rất mừng. Mấy người muốn tôi bỏ qua nhưng tôi cần thời gian để nghĩ thêm. Thứ cho tôi không thể tin tưởng tuyệt đối mỗi câu nói vì nỗi đau thể xác và tinh thần mấy người gây ra cho tôi rất lớn "

"Được. Cô cần bao nhiêu thời gian cũng được. Chỉ cần cho chúng tôi cơ hội phục vụ cô để chuộc lại lỗi lầm "

Bà quản gia gật đầu. Ánh mắt ai hướng tới cô cũng đầy tia vui vẻ. Thú thật cô tìm không thấy một tia chán ghét giả dối nào trong mắt họ.

Liệu có thể tin chứ?

"Mấy người không cần phục vụ tôi đâu. Vì ở Phương gia, thân phận tôi cũng là người hầu thôi. À, mà quản gia và A Thanh nấu cháo đi. Tôi nấu sợ anh ấy không ăn "

Dứt lời, bóng dáng nhỏ nhắn cô chạy vụt lên lầu.

Đi về phòng xem anh thế nào.

"Khánh Huy, anh tỉnh dậy đi "

Anh vì tiếng gọi bên tai mà khó chịu nhíu trán, nặng nhọc mở mắt.

"Đừng phiền tôi nghỉ ngơi. Tôi đang mệt lắm "

"Được, anh muốn ngủ thì ngủ đi. Lát nữa quản gia bưng cháo lên cho anh "

Đoạn cô định ra ngoài, anh ghì tay cô lại.

"Cô đi đâu? "

"Em đi làm việc nhà "

Cô gạt tay anh ra. Bâng quơ trả lời.

"Cô còn đang bệnh, ở đó mà làm việc nhà. Bộ muốn chết? "

Giọng anh khàn khàn nhưng hình như có sự tức giận ở trong đó.

Nữ nhân chết tiết này. Ngu ngốc vừa thôi chứ.

"Khụ.....khụ...khụ..."

Vì tức giận bộc phát, anh chột ho khù khụ. Ho đến đỏ cả mặt. Thiếu điều là giọt lệ muốn tuôn ra từ hốc mắt.

Thấy thế, cô ngồi xuống cạnh mép giường, muốn giúp anh vuốt ngực liền bị tay anh gạt mạnh ra.

"Không cần cô chạm vào tôi. Thứ như cô phải biết điều gì nên làm và không nên làm "

"Không chạm thì không chạm. Anh ở yên đó đi. Em ra ngoài "

Cô tức giận, đi thẳng một mạch.

Hừ....Khánh Huy, anh nể em thứ này thứ nọ. Vậy anh có thể chạm em nhưng em không được chạm anh ư? Anh là người miệng nói một đằng, mà làm một nẻo.

Chẳng hiểu nổi rốt cuộc con người anh có phải hai nhân cách không?

"Ngọc Hoài...cô tức giận cái gì? "

Nữ nhân đó sáng sớm phát điên cái gì? Hôm qua nhu mì, yếu ớt. Hôm nay có vẻ tốt hơn nhưng có gì tức giận với anh.

Không phải chỉ là cái gạt tay thôi sao? Mắc mớ gì thái độ hằn học. Mà quan tâm làm chi kia chứ cái nữ nhân ngu ngốc đó?

Chắc điên thật chứ.

Anh nghĩ rồi tức lên. Mặt nóng đã ửng đỏ nay còn đỏ hơn. Hừ...hừ vài tiếng, anh với lấy cái chăn cô gấp gọn ở trên giường, đắp lên người.

Mùi hương nhàn nhạt trên người cô còn vương lại trên chăn, anh lập tức ném ra.

Ngồi bật dậy, day day hai bên thái dương, quyết định về phòng vsen thay quần áo.

Kiểu này nghi ngại gì được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Khó Lắm Hà Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Quan tâm sao?

Cô sau khi bị anh chọc cho tức giận. Đi thẳng ra sân. Cầm chổi quét lá khô rụng dưới đất.

Thân thể hồi phục không ít nên cô chẳng mệt là bao. Tay cầm chổi liên tục quét lấy quét để mà không hay rằng anh đứng ngay cửa sổ trên phòng nhìn xuống.

Mọi hành động của cô anh đều thu hết vào tầm mắt.

"Nữ nhân chết tiệt. Dám không nghe lời tôi "

Anh rít qua kẽ răng. Tức giận xoay người vào trong, lên giường ngã lưng nằm nghỉ. Hiện tại trong người rất khó chịu.

Nóng bức và lạnh lạnh run người. Anh che miệng ho hai tiếng. Mở miệng mắng thảm.

"Hừ...khó chịu thật "

Cô quét sân xong. Đi vào nhà, mặt mày không cảm xúc, nhanh tay nhanh chân phụ giúp mấy người kia làm việc nhà. Quần gia nấu xong cháo, múc ra tô. Bỏ lên khay nhưng không bụng đi.

Kêu với tên cô.

"Ngọc Hoài, cô bung lên phòng cho thiếu gia đi "

Ngọc Hoài nghe quản gia gọi tên mình, quăng cái khăn lau bàn trên phòng khách xuống. Chạy nhanh vào bếp, thắc mắc hỏi.

"Sao quản gia không bung? "

Quản gia ái ngại nhìn cô. Mập mẩy môi phun ra được mấy chữ.

"Thiếu gia khi bệnh rất khó tính. Hay cáu gắt. Tôi lại còn phải nấu bữa sáng cho tiểu thiếu gia. Nên phiền cô bung lên cho nhanh. Nếu bữa sáng chậm trễ qua 7h30, nhất định bị trừ lương. Cô giúp tôi nha! "

Cô đoán chừng bây giờ đã là 7h15", liền gạt đầu nhận lời, rửa tay sạch. Hai tay bung cái khay đi ra khỏi phòng bếp mà tiến lên lầu.

Đi tới phòng dành cho khách, cô gõ cửa ba bốn lần. Không tiếng trả lời, mạnh dạn vặn nắm cửa mở ra.

Giường trống rỗng không có người. Cô thầm nghĩ chắc anh đi về phòng rồi.

Đi ngược hướng lại, cô đến trước căn phòng anh. Kiên nhẫn gõ tay gõ cửa.

Cốc...cốc...cốc...

Im phăng phắc, cô lúc này lên tiếng gọi với vào bên trong mong anh sẽ nghe thấy.

"Khánh Huy, em mang cháo lên đây "

"....."

Cô đợi thêm 5", chẳng nhận được hồi đáp. Hít vào thở ra thật sâu, mở cửa đi vào phòng.

Anh trên giường chòm trăn kín mít, chỉ lộ cái đầu ra thôi. Chân mày nhíu chặt vào nhau, mồ hôi tuôn ra như suối.

Cô vào phòng tắm tìm một cái khăn nhúng nước vắt cho khô. Quay ra tỉ mỉ, nhẹ nhàng lau mồ hôi cho anh.

Xong xuôi, sợ tô cháo nguội. Cô khều vai anh đánh thức.

" Dậy đi, anh ngồi dậy ăn cháo nè "

Anh khe khẽ mở mắt, không muốn ngồi dậy. Cố gắng nhìn rõ người trước mặt. Nhịn không được mà mắng hai câu.

" Cô ồn ào quá. Im lặng đi "

" Anh dậy ăn cháo đi. Thuốc em lấy đặt sẵn trên bàn, ăn rồi uống. Chút nữa em lên dọn xuống "

Cô chả bận tâm anh chê trách mình ồn. Chỉ cần dặn dăm ba câu rồi lạnh nhạt bỏ đi. Anh khó chịu khi bản thân bị bệnh, muốn làm cái gì đó để giảm đi sự bức bách này. Liếc mắt sang tô cháo để đầu tù.

Choáng.

Hắt văng tô cháo xuống đất, cháo văng tung tóe, tô miếng bị bể vương vãi khắp nơi. Bên ngoài cô chưa có rồi đi nên vừa nghe tiếng đổ vỡ, lập tức mở cửa đi vào.

Nhìn trên sàn tung tóe các mảnh vỡ, cháo đổ lênh láng. Cô chẳng nói chẳng rằng đi tới ngồi xồm xuống nhặt hết các mảnh vỡ.

" Anh không ăn thì cũng đừng hắt đổ "

" Cô cút ra ngoài "

Anh lớn giọng, cặp mắt đỏ ngầu hẳn học liếc cô.

" Em cút ra nhưng anh có khả năng dọn dẹp không? "

Cô bực dọc đáp trả lại. Vừa nói vừa lấy hết hộp khăn giấy để lau chùi sạch sẽ. Ánh mắt chả có điểm nào là dừng lại nhìn anh.

" Cô kêu quản gia hay A Thanh, Tu Nhi lên dọn. Còn cô thì cút ra ngoài nhanh trước khi tôi nổi nóng "

" Kêu họ sao? Anh bị bệnh cấu gât như vậy, bọn họ dám lên đây để anh trút giận chắc? "

Cô cả gan lớn mật nói thế. Rồi một mạch bỏ vào phòng tắm lấy cái khăn và thau nước ấm đi ra.

" Em giúp anh lau người "

Chưa đợi sự đồng ý, cô đã tóc chần, nhúng khăn vắt nước lau mặt, lau cổ cho anh.

" Dừng lại được rồi đó. Tôi chưa cho phép cô chạm vào người tôi "

Anh gờ tay cầm chặt tay cô, ngăn không cho làm loạn trên người mình. Sức nóng từ tay anh truyền đến, cô nhíu mày rút tay lại.

" Anh nóng lắm đó. Còn cô lạnh lũng cán em thì mặc kệ anh. Không cho liến không làm nữa, có gì đừng trách em vô tâm "

Định bung thao nước đi đổ thì anh mạnh bạo nắm tay cô lại. Cau mày tỏ vẻ gượng gạo.

" Lau tiếp đi "

Lúc này cô mới dịu dàng lại như bao ngày. Bàn tay nhẹ nhàng cởi từng cúc áo ngủ của anh. Dùng khăn lau lên ngực và bụng. Anh hơi xấu hổ một tí nên chả nhìn thẳng vào cô. Còn cô thì cẩn thận tỉ mỉ lau.

Đối với cô dù gì trên danh nghĩa bọn họ là vợ chồng thì việc này có gì đáng ngại chứ.

Đoạn định giúp anh lau thân dưới. Anh ho khù khụ, vươn tay chặn ngang.

" Lau thế được rồi. Cô lấy cho tôi bộ đồ khác thay ra "

Cô gật gật đầu, nhanh nghe lời anh. Mở tủ lấy bộ quần áo sạch sẽ khác.

" Muốn em giúp hay tự mình làm "

" Tôi tự làm. Giờ không còn việc của cô, ra ngoài được rồi "

Anh nhận lấy bộ đồ, đuổi cô ra khỏi phòng.

"Ừ, lát nữa em mang tô cháo khác lên cho anh. Bắt buộc phải ăn và uống thuốc thì mới mau chóng khỏe "

Cô khom lưng lấy cái đồng hồ độn lúc này mình dọn dẹp bỏ vào một túi giấy đi thẳng ra phòng, bước nhanh xuống nhà.

Anh mệt nhọc thay từng cái áo, cái quần. Chưa bao giờ anh thấy mình thảm hại nhất là khi bị bệnh. Một chút sức lực cũng chẳng có.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Khó Lắm Hà Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Con thích cô ta sao?

Một lát sau cô quay lại, trên tay bưng cái khay đựng một tô cháo khác. Anh dường như đã chìm vào giấc ngủ nên không hay cô đi vào.

"Khánh Huy, anh dậy đi "

Cô lấy tay lay nhẹ anh. Anh nhúc nhích, nặng nhọc mở mắt ra nhìn.

"Em giúp anh ngồi dậy "

Dang tay sau đầu anh, cô nâng anh dậy từ từ. Lấy gối kê vào thành giường, chỉnh sửa anh dịch người vào một chút, tựa đầu vào gối.

Nhìn anh mệt mỏi, sắc mặt nhợt nhạt, đôi môi khô khốc thiếu đi sức sống. Cô biết anh không tự ăn nổi. Tay cầm tô cháo lúc này đặt đầu tù.

Múc một muỗng thổi nguội đưa trước miệng anh.

"Há miệng ra và ăn đi "

"Tôi ăn không vô "

Anh cự tuyệt, nghiêng đầu sang hướng khác. Cô nhíu mày nhìn, cất giọng lạnh nhạt.

"Anh phải ăn. Nếu không tự nguyện, em sẽ ép "

Nói là làm liền, đặt tô cháo lại đầu tù. Một tay cầm muỗng cháo, một tay bóp cằm anh buộc anh phải đối diện với cô.

Nhét nhanh một muỗng cháo vào miệng.

Anh muốn nôn ra, cô cư nhiên lấy tay bịt chặt miệng bắt nuốt xuống. Khó khăn lắm anh mới dám nuốt thứ cháo mà bản thân ghét nhất khi bị bệnh.

"Anh muốn như vậy nữa không? Hay anh im lặng ăn đàng hoàng "

"Ăn đàng hoàng "

Anh mím môi trả lời. Bộ dạng cực kì không chịu phục. Nhưng hôm nay anh bị bệnh, sức lực yếu nên cô được làm càn, được lấn đàng chân lên đàng đầu. Chứ nếu khỏe, anh nhất định đem cô xả giận.

Cô gật đầu, tiếp tục thổi nguội cháo đút cho anh ăn. Loáng cái đã hết nửa tô, anh giờ tay ngăn lại khi cô cứ đút hoài.

"Tôi no rồi "

"Được, em lấy thuốc cho anh "

Bỏ tô cháo xuống, cô đi lấy thuốc của mình hay trữ sẵn- một viên thuốc hạ sốt và ly nước rót sẵn từ khi nào đi lại đưa đến cho anh.

"Tôi không cần uống thuốc "

Cuộc đời anh sợ nhất là uống thuốc. Mặc dù thích ép cô và Khánh Hào khi bệnh phải uống thuốc nhưng anh đặc biệt là trường hợp ngoại lệ.

"Nhất định uống mới mau khỏe "

Cô không nhanh không chậm nói. Tay cầm viên thuốc và nước vẫn giờ ra đợi anh lấy.

Anh lạnh lùng lảng tránh, trượt người nằm xuống giường chồm chặn lại. Cô sắc mặt nghiêm trọng, chưa bao giờ thấy ai bệnh mà bướng như anh.

Ăn đã là một vấn đề, giờ uống thuốc cũng vậy. Kiên nhẫn đứng chờ khoảng 5", thấy người trong chăn vốn chẳng muốn động đậy.

Bắt đắc dĩ vươn tay giật chăn cho bằng được. Cô giật anh ghì lại. Mặc dù lúc này anh còn yếu, nhưng không biết bây giờ sức lực đâu ra lắm thế khiến cô phải cực nhọc.

Cả hai kiên cường một lúc lâu. Cô cuối cùng bỏ cuộc với con người to xác nhưng tính chẳng khác là trẻ con khi bệnh.

"Khánh Huy, em mệt rồi. Anh đừng như thế, mau uống thuốc đi."

Anh nằm trong chăn im lặng. Nghĩ nghĩ gì đó rồi hé chăn ra nhìn, cô đứng ngay trước giường khó khăn năn nỉ anh.

Nếu không phải việc quán gia nhờ, cô chắc còn lâu mới kiên nhẫn. Rất nhanh mà bực dọc thoái thác.

Cho dù năn nỉ cỡ nào. Anh không uống vẫn là không uống. Cô chịu hết nổi liền quay phắt người bỏ đi.

Mở cửa phòng thì thấy Khánh Hào đang đứng trước cửa.

"Con lên đây làm gì?"

"Tôi nghe baba bị bệnh nên lên xem baba đã đỡ chưa"

Nhóc lưỡng lự nói. Ánh mắt không dám nhìn vào cô mà hướng tới cái giường anh đang nằm.

"Con tới thì tốt. Thuốc và nước đi để trên đầu tủ, con làm cách nào kêu baba mình uống đi"

Dứt lời cô nép qua một bên cho Khánh Hào vào trước. Sau đó cô đem theo cái khay ra ngoài, đóng chặt cửa.

Bên trong phòng, Khánh Hào lon ton chạy lại giường anh. Nhóc gắng sức trèo lên gối, bàn tay mồm mồm dễ thương kéo kéo góc chăn.

"Baba dậy đi"

Anh nghe tiếng nhóc, bỏ chăn hăn ra khỏi đầu.

"Con vào thăm baba sao?"

"Đúng ạ. Mà sao baba không chịu uống thuốc"

Khánh Hào tròn xoe mắt ngây thơ hỏi anh. Hai má phúng phính, miệng nhỏ chu ra trông đáng yêu vô cùng. Nhìn là muốn nựng má nhóc ngay.

"Baba ghét thuốc"

"Ghét cũng phải uống chứ baba. Dì đã bảo con bằng cách nào hãy làm cho baba uống đó"

Nhóc lấy thuốc và nước đưa cho anh. Ánh mắt đầy mong chờ.

Không thể phụ tấm lòng hiếu tử của đứa con trai 5 tuổi. Anh ngồi dậy, nhăn nhó nhận thuốc từ bàn tay nhỏ bé.

Khó khăn cho vào miệng nuốt xuống. Cầm nước uống cho đỡ đắng miệng. Song, nhưn mảy hỏi Khánh Hào.

"Con đã ăn sáng chưa mà lên đây?"

"Ăn rồi ạ"

Nhóc một mặt dễ thương, ngoan ngoãn lễ phép trả lời. Hai bàn tay nhỏ vò vò góc áo.

"Mà con thích cô ta ư?"

Đột ngột anh nhìn thẳng vào mắt nhóc hỏi. Câu hỏi quá thẳng thắn làm nhóc vò mái tóc đã được chải chuốt kỹ càng trở nên rối rắm, mím môi thành thật nói.

"Chắc là con thấy baba không ghét đi nữa nên mới thích thích đi ấy"

Nghe câu nói non nớt từ đứa trẻ 5 tuổi. Lòng anh có chút thất đau. Là do anh làm baba vô trách nhiệm, không chịu để ý tới cảm xúc của nhóc.

Hại Khánh Hào trở thành đứa trẻ xấu xa trong mắt cô. Lỗi anh thật lớn lao.

"Được rồi, con xuống nhà tìm cô ta chơi cùng đi. Baba cần nghỉ ngơi để mau khỏe "

" Dạ, con đi đây "

Nhóc tuột xuống giường, chạy lại mở cửa phòng đi ra bên ngoài một mình xuống nhà tìm cô.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Khó Lắm Hà Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Anh có chút rung động

Khánh Hào chạy khắp trong nhà tìm cô nhưng chẳng thấy. Nhóc liền mở miệng hỏi thăm mấy người trong nhà thì biết được cô đang ở ngoài sân.

Nhóc vừa chạy ra liền trông thấy cô ngồi trên xích đu. Mắt nhìn chăm chăm dưới đất, vẻ mặt trông rất buồn bã.

" Di bị gì vậy? "

Nghe tiếng trẻ con vang ngay bên tai. Cô ngước mắt nhìn lên rồi lại hạ tầm nhìn xuống đất, lắc lắc đầu không nói.

Khánh Hào ngồi vào chỗ trống bên cạnh, kéo một góc tay áo của cô.

" Di đúng ra là có chuyện buồn mà "

" Thì đúng là như vậy. Nhưng di có nói con cũng có hiểu đâu "

" Thì di cứ nói đi. Tôi sẽ lắng nghe mặc dù không hiểu cũng đâu có sao "

Nhóc ngậy thơ nhìn thẳng vào gương mặt ủ rũ của cô. Ánh mắt cầu mong cô sẽ nói ra.

" Di buồn là vì di đã sai khi lấy baba con. Làm con còn nhỏ tuổi nhưng đã ghét di. Ông bà nội con cũng vậy. Người hầu trong nhà trước đây toàn bộ bắt nạt di nhưng giờ đã khác. Nhưng điều di buồn nhất không phải là mấy điều đó. Mà là di nhớ rất nhớ người nhà của mình mà không thể về thăm họ được "

Cảm xúc dường như cũng chai liệt. Nói những điều đau lòng chôn sâu bấy lâu nay nhưng tuyệt nhiên cô lại không rơi một giọt nước mắt nào.

Khánh Hào ngỡ ngác hiểu một hai câu đầu, mấy câu sau hoàn toàn ngu ngơ, chỉ biết khi nghe cô nói có gì đó rất đau lòng. Bàn tay mồm mồm liền vươn lên xoa xoa mặt cô.

" Di đừng buồn nữa. Con và baba không có ghét di nữa đâu "

Nhóc đã chịu xưng hô lễ phép khiến cô có chút ngỡ ngàng cộng thêm nội dung câu nói càng sốc hơn.

" Con nói có thật không? Baba con thế nào lại không ghét di cho được "

" Khánh Hào và cô đang làm gì vậy? "

Từ sau lưng truyền đến giọng nói của anh. Cô giật mình quay đầu nhìn lại.

" Anh đang bệnh không ở trên phòng xuống đây làm gì? "

" Ở trên phòng ngột ngạt. Nghỉ ngơi cũng khỏe rồi nên tôi muốn xuống đây hóng mát một tí "

Anh tự nhiên đi tới bế Khánh Hào lên, đặt mông ngồi xuống ngay chỗ nhóc vừa ngồi. Để nhóc ngồi lên đùi mình.

" Ồ, vậy hai người ngồi đi. Em vào nhà "

Cô định đứng lên. Bàn tay bị tay anh nắm chặt ấn mạnh cô ngồi trở lại.

" Tôi muốn cô ngồi cùng "

Tay anh vẫn chưa có ý định rút về. Cô cũng im lặng mặc kệ anh muốn nắm bao lâu thì tùy. Vì nếu cô mở miệng thì anh sẽ thô bạo làm gì đó với cô trước mặt Khánh Hào thì không nên.

" Baba, lúc nãy di nói di buồn vì đã sai khi lấy baba đó "

Nhóc ngồi trên đùi anh, lạnh lợi không ai kêu nói cũng nói. Đúng là con nít thật ngây thơ, trong đầu ghi nhớ gì liền nói ra cái đó.

Anh chỉ hử một tiếng, quay mặt nhìn sang cô, con người dần u tối lại, lộ rõ tia chết chóc trong đó. Bàn tay đang nắm tay cô dùng chút lực siết chặt.

Dù đau đớn cô cũng giữ vẻ bình thản vốn có, lạnh nhạt cúi đầu thấp xuống lảng tránh ánh mắt anh.

"Ngọc Hoài, cô là buồn hay là hối hận?"

"Có Khánh Hào ở đây nói chuyện không tiện. Chỉ bằng anh kêu nhóc vào nhà đi "

Lúc này cô đã mắt sang Khánh Hào đang ngây thơ vô tội chưa hay biết chuyện nghiêm trọng gì sẽ ứng lên người cô.

"Được, Khánh Hào con vào nhà đi "

Nhóc ngoan ngoãn tuột khỏi người anh, nhanh chân chạy tung tăng vào nhà.

"Nói đi "

Anh hẳn học, bản thân có cảm giác rất tức giận mà trước nay vốn dĩ chưa hề có. Nhưng anh chả mấy để tâm đến cảm xúc thay đổi của mình. Chuyên tâm đặt tâm nhìn trên mặt cô.

"Nếu em nói là cả hai thì sao? "

Cô cười nhạt nhẽo, ánh mắt trống rỗng vô hồn nhìn chăm chăm dưới cái sân được lát gạch phẳng phiu.

Tìm anh lúc này như bị ai bóp nghẹn. Thật khó thở. Anh chỉ luôn thích hành hạ cô cho cô đau khổ chứ chưa bao giờ muốn cô sẽ buồn và hối hận vì lấy anh.

Tại sao trông thấy bộ dạng thất thế này của cô. Anh lại thấy chạnh lòng, rất muốn bao bọc chở che cho cô suốt cả cuộc đời.

Có phải anh thực sự chẳng còn ghét cô mà chuyển qua là thích không?

Cái suy nghĩ kia vội lướt nhanh qua đầu rồi nhanh chóng bị đánh bay bởi hình ảnh vợ trước và những lời hẹn ước chỉ yêu một mình cô ấy.

"Như vậy tôi sẽ càng hả dạ "

Anh quay lại bộ mặt tàn nhẫn, thô bạo bóp lấy cổ tay gầy gò của cô. Lực càng dùng càng mạnh, tưởng chừng như có thể xương cổ tay lập tức sẽ bị bẻ gãy.

Cô kim không nổi sự đau đớn, rên lên thành tiếng.

"Tay em đau "

Bị tiếng la đau của cô đánh động vào chút tình người còn sót lại. Anh thôi ở đấy nữa, buông tay cô ra ngay.

Đứng thẳng dậy sai bước vào nhà.

Nhìn mông da ở cổ tay tất cả đều đỏ ửng, còn tím tím vì anh bóp chặt đến nỗi máu không lưu thông.

Tự xoa xoa vài cái, coi như chưa có chuyện gì xảy ra. Tiếp tục ngồi một chỗ, hai chân đung đưa xích đu lên xuống.

Cô lạnh nhạt ngửa mặt lên trời, đón nhận từng tia nắng của buổi sớm để tâm trạng tốt hơn và người thêm thoải mái, khỏe khoắn.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Khó Lắm Hà Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Biết được sự thật

Bingboong.....bingboong...

Chuông cửa có người bấm, cô vội từ trên xích đu đi xuống chạy đến mở cổng. Cứ tưởng ai đến hóa ra là ba mẹ chồng về.

Cúi gầm mặt mở cửa cho họ, nép sát hẳn qua một bên cánh cửa để họ không trông rõ mặt cô. Nhưng mẹ anh lại tỉnh mắt. Nắm ngay mớ tóc trên đầu cô kéo lê vào nhà, mạnh tay đẩy ngã cô xuống đất.

" Vừa nhìn là đã chứng mắt. Tại sao không tự cút đi? "

Toàn thân va đập dưới sàn đau điếng, nhưng không dám kêu la một tiếng, chỉ mím chặt môi nhẫn nhịn cái người trước mặt.

Thấy cô im lặng, mẹ anh càng được nước lấn tới. Đi đến túm tóc cô, ban cho vài bạt tai ngay trên má.

" Con chó, dám không trả lời hả? "

Nghe đến hai từ " con chó ", sắc mặt cô lập tức ngưng trọng, bàn tay gắt gao bấu mạnh vào bàn tay đang nắm tóc trên đầu cô cho bật máu.

" Áaaaa "

Mẹ anh hét lên một tiếng thảm thiết, tiếng la đó kéo sự thu hút của người hầu trong nhà và anh đang cùng Khánh Hào ở trong phòng bếp ăn bánh.

Mọi người lập tức chạy ra nơi phòng khách. Một cảnh hỗn độn đang diễn ra. Tóc trên đầu cô bị giật mạnh rụng xuống đất, tay mẹ anh lại có dấu móng tay lằn chút máu đỏ.

Mẹ anh đang điên tiết phát giận lên người cô. Cô thì ngồi im mặc kệ bị đánh. Thẩn thẩn thờ thờ mà nhìn dưới đất có tóc của mình.

" Mẹ, mẹ tại sao đánh Ngọc Hoài? "

Nghe tiếng anh, lập tức mẹ anh bị dọa cho hú hồn hú vía. Hoảng loạn buông cô ra lui về sau mấy bước.

" Con sao ở nhà? Không phải giờ này đều ở công ty sao? "

" Con nghỉ ở nhà một ngày. Cũng nhờ thế mới biết lâu nay mẹ luôn tàn nhẫn đánh Ngọc Hoài. Đủ rồi, con không muốn ở đây nữa. Con lập tức dẫn Ngọc Hoài và Khánh Hào tới nhà riêng "

Anh tức giận cực kì. Nhìn cô bị mẹ mình đánh đến nổi thê thảm, tim liền nhói đau. Lại nhớ đến mấy lần cô nói thật, anh không tin tưởng còn ra tay đánh cô.

Cảm giác tội lỗi mãnh liệt trời dậy. Đi tới chỗ cô khom lưng bế lên hướng đến Khánh Hào đang hoảng sợ đứng ôm tay quản gia gọi.

" Con nhanh theo baba lên lầu "

Nhóc gật cái đầu nhỏ, nhanh chóng chạy theo anh.

" Khánh Huy, con không được đi. Ông ơi, con nó đòi ra nhà riêng kìa "

Mẹ anh khóc nức, quay sang ba anh vừa mới bước vào nhà lớn tiếng nói nhằm để kêu khuyên nhủ anh. Nhưng ba anh lại lắc đầu tỏ vẻ bất lực.

Một khi anh quyết định đi, đừng hòng ai có thể cản nổi.

~~~~~

Trên phòng anh, cô ngồi ở dưới đất thờ người ra. Không nói cũng không khóc, chỉ vuốt tóc của mình. Mái tóc đẹp để giờ đây chỉ rối tung rối mù, còn rụng đi không ít.

Anh lấy một tuýp thuốc đi lại, ngồi xổm xuống, nặn ra một ít trên tay giờ lên bôi trên khoe môi đang rỉ máu của cô.

Thuốc chạm lên mặc dù đau rát nhưng cô lại chẳng phản ứng gì.

" Bây, cô sao vậy? "

Thấy biểu hiện không bình thường của cô. Đột nhiên trong lòng anh dấy lên nỗi bất an.

" Đầu em đau lắm. Mẹ anh nắm tóc em đau lắm, tát cũng rất đau. Nhưng không đau bằng vết thương trong lòng khi mắng em là con chó "

Cô lặng lẽ nhìn anh. Anh ôm cô vào lòng, để cô áp mặt vào bờ ngực săn chắc của mình. Ôn nhu cất lời.

" Cô muốn khóc thì khóc đi "

" Em khóc làm gì? Nước mắt em rơi thì ai đau lòng, ai thương tiếc cho số phận của em. Vì vậy có khóc cũng vô dụng "

Cô cất lời oán trách, chống tay lên ngực anh muốn đẩy ra.

" Buông em ra. Anh không cho em chạm anh thì đừng tự ý chạm vào em nữa "

" Buông cô ra, liệu cô có ỏn không? Sẽ không ngồi thờ người dọa tôi nữa chứ?"

" Ỏn. Em còn chưa bị đánh đến điên loạn nên đừng lo lắng. Buông ra nhanh đi "

Cô thấp giọng nói, anh lúc này thờ phào nhẹ nhõm buông tay ra. Đi lại bế Khánh Hào ngồi trên giường lên.

" Cô đứng lên đi. Mau đi theo tôi "

Chậm chạp làm theo. Hai tay đưa lên vuốt vuốt tóc cho ngay ngắn, buộc lại bằng một cọng dây thun. Gật gật đầu đi theo anh xuống nhà.

Dưới nhà, mẹ anh khóc lóc tức tưởi, thấy cô xuống liền tiếp lườm đến cháy cả mặt cũng không ngừng. Anh lại không để ý đến ba mẹ mình, quay đầu dặn quản gia.

" Chăm sóc họ cho tốt "

Dứt lời liền đi thẳng ra sân thả Khánh Hào xuống cạnh cô bắt đứng chờ ở đó.

Chỉ một phút, anh đã lái xe từ trong gara ra sân. Kêu cô và nhóc mau lên xe. Cánh cổng đã được mở bởi quản gia. Anh nhanh chóng đạp ga lái xe chạy đi.

Trên xe bầu không khí rất yên ắng. Khánh Hào đã ngủ trong lòng cô từ khi nào. Nhìn thấy gương mặt bầu bĩnh nhiều thịt của nhóc, cúi xuống hôn một cái.

Đầu óc cô cũng hơi choáng váng. Mới hết bệnh, tóc bị nắm đến căng da đầu. Hỏi sao không mệt mỏi nhưc đầu. Tựa người vào ghế phụ, nhắm chặt hai mắt, lịm đim chìm vào giấc ngủ.

Thông qua gương chiếu hậu. Thấy cô và Khánh Hào đã ngủ say. Thả chậm tốc độ lái xe, tránh sự rung lắc do có vài đoạn đường gập ghềnh để hai người không bị ảnh hưởng mà tỉnh giấc.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Khó Lắm Hà Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Nhà riêng

Sau nửa tiếng lái xe, chiếc xe đã đỗ phịch trước một ngôi nhà rất to nhưng cũng đơn giản. Tháo dây an toàn, anh mở cửa bước xuống xe.

Đi lại ghế phụ mở cửa, lấy tay khều khều cô.

" Ngọc Hoài "

Cô tỉnh dậy ngay khi nghe tiếng anh, liếc mắt nhìn toàn cảnh, phát hiện hình như đã tới. Muốn bế Khánh Hào xuống.

Nhưng chân lại có chút tê vì nhóc nãy giờ nằm lên người cô.

" Tôi bế nhóc cho "

Nhóc được anh bế, cô liền thoải mái đi ra xe đứng một hồi cho đỡ tê chân.

" Chìa khóa đâu, em mở cửa cho "

Bàn tay xòe trước mặt anh xin đưa chìa khóa.

" Trong túi quần của tôi "

Chìa khóa bỏ trong túi quần dường như lấy có chút bất tiện. Cô hơi ngại ngại, hai tay đan vào nhau, ánh mắt nhìn anh như trách cứ.

Sao bỏ ở đâu không bỏ lại bỏ ngay túi quần. Mà anh giờ bế nhóc bằng hai tay nên cũng không thể mở miệng nói anh lấy ra đưa cho cô.

Nhắm mắt hít một hơi. Kệ đi dù gì trên danh nghĩa là vợ chồng, cô nếu có chạm phải thứ không nên chạm thì chắc sẽ không to chuyện đâu.

" Em lấy là có thể chạm phải người anh đó. Thứ lỗi em trước "

Nói rồi, cô nghiêng mặt sang chỗ khác, nhắm tịt mắt, bàn tay đút vào túi quần anh mò mẫm.

Túi quần sâu hoắm, mò cỡ nào cũng chưa chạm thấy chìa khóa. Cô cắn răng mò sâu hơn một chút, cuối cùng đã chạm được chiếc chìa khóa.

" Cô xong chưa? "

Anh hơi cúi, nhìn tay cô ở trong túi quần chưa rút ra, mặt đã biến sắc, lạnh lùng liếc bằng nửa con mắt.

" Em lấy xong rồi "

Cô rút tay ra, cầm chìa khóa hươ hươ trước mặt anh. Mím cười tỏa nắng. Nhanh đi mở cổng để anh bế Khánh Hào vào nhà.

" Cô biết lái xe thì lái vào đỗ vào gara đi. Chìa khóa còn trong xe "

" Em biết rồi "

Cô gật đầu nghe lời. Lí do cô biết lái xe là vì trước đây làm thư kí cho anh, anh bỏ tiền bắt cô đi học lái xe, lấy bằng lái để ngày nào có dự tiệc anh bị choáng say rượu thì chở anh về.

Đem xe lái đỗ vào gara. Cô xong việc này đi đóng cổng nhà rồi thông dong đi vào nhà.

Theo sự quan sát tình huống, cô thấy căn nhà này tuy không to bằng nhà kia. Nhưng cảm giác lại rất ấm áp, mặc dù chẳng có một bóng người nào mà nhà vẫn sạch sẽ. Chắc là anh cho người tới đây quét dọn thường xuyên.

Quanh đi quẩn lại, một sự thật động trời được phát hiện ra. Căn nhà tuy rộng rãi nhưng chỉ có một phòng khách, một phòng làm việc, một phòng bếp, một phòng ngủ, một phòng vệ sinh. Hoàn toàn không có lầu để đi lên trên hay cái gác nào.

Như vậy, chỗ ngủ của cô sẽ phải là phòng khách rồi.

" Khánh Huy, có phải tối nay em ngủ phòng khách đúng không? "

Anh vừa đi ra từ phòng ngủ. Nghe lời thốt ra từ miệng cô, lấy làm phiền phức, nhàu mày khó chịu hỏi lại.

" Ai nói với cô? "

" Em tự nghĩ "

Gãi gãi đầu nhìn anh. Bộ dạng ngây ngốc khiến người ta nhìn vào phải phì cười.

Miệng anh cong lên thành một đường cong hoàn mỹ. Bàn tay to lớn vỗ nhẹ trên đầu cô.

" Ngủ cùng với tôi và Khánh Hào "

Sự đụng chạm ôn nhu này có chút kì lạ. Thức thời chấn động, đôi chân lui về sau vài bước giữ khoảng cách, kiêng dè hỏi.

" Anh tự dừng lại nói thế. Có phải đầu bị va chạm ở đâu? "

" Ngọc Hoài "

Giọng anh trầm thấp, chứa vài phần băng lãnh khi gọi tên cô. Bàn tay thon dài to lớn ấy đã đưa tới trước cằm cô dùng lực bóp chặt.

Ánh mắt cả hai thẳng thừng đối diện với nhau.

" Nói cho mà biết. Tôi dẫn cô tới đây là đã đồng ý chấp nhận sẽ đối tốt với cô để chuộc lại cái tát lúc trước "

" Ồ, vậy thì thôi. Em cứ tưởng anh làm sao? Mà em ngủ ở đâu thì ngủ. Tuyệt đối sẽ không chung giường với anh "

" Lí do? "

" Em không biết. Chỉ thích như thế "

Cô ngang như cua nói. Trước kia không nằm chung giường với anh là có lí do. Giờ hỏi thế, lí do biết đào đâu ra. Hơn hết, hai ngày nay anh đối xử với cô rất kì lạ.

Lâu lâu ôn nhu, dịu dàng. Rồi bất chợt cộc cằn, lạnh lùng.

Thật sự quá khó hiểu ý đồ của anh là gì?

"À, tủ lạnh nhà anh trống trơn. Vậy giờ anh đưa tiền em đi siêu thị mua thức ăn dự trữ cho "

Gạt tay anh ra, cô hào hứng khi nghĩ đến chuyện sắp diễn ra mà bản thân định sẵn. Lâu rồi chưa ra ngoài. Đây là cơ hội tốt.

Cũng vì thế mà vẻ mặt quá vui đó chính thức bán đứng cô. Anh chẳng tin tưởng chút nào. Biết rõ dự tính đó là gì. Một câu dập tắt ngay.

"Nghĩ mượn cơ hội trốn thoát cũng đừng nghĩ nữa. Nếu muốn về thăm người nhà thì đợi tôi có thời gian rồi chờ cho "

Nụ cười tắt ngúm trên môi. Cô đâu chỉ đơn giản muốn về thăm nhà. Mà muốn thoát khỏi anh nữa kia mà.

"Ồ, em suy nghĩ nông cạn quá nên tránh không khỏi ánh mắt của anh "

Lầm lũi lại ghế sofa trong phòng khách, thả người tự do nằm phịch xuống. Vì chân quá dài nên để dưới đất luôn, một tay gác trán suy nghĩ vớ vẩn.

"Này, nếu tôi nói tôi sau này sẽ yêu cô, sẽ chăm sóc tốt cho cô. Cô sẽ từ bỏ ý nghĩ rời đi chứ? "

Đột ngột lời nói rõ ràng rành mạch của anh lọt thẳng vào tai cô không sót một chữ. Chỉ một giây, mắt mở lớn trừng trừng, bật người ngồi dậy, ngoái đầu về phía sau nhìn anh.

"Tình yêu trong em dần phai nhòa theo năm tháng. Chờ tới đó liệu còn chăng? "

Cô không trả lời, chỉ hơi xoáy lại anh. Cả hai bất chợt lặng thinh trầm ngâm theo đuổi suy nghĩ của riêng bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Khó Lắm Hà Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Muốn quên quá khứ. Bắt đầu lại từ đầu

Tối đến, anh gọi thức ăn bên ngoài về. Đồ ra tồ chén có sẵn trong nhà, đặt lên bàn, đứng trong bếp lớn tiếng gọi vọng ra.

"Bữa tối dọn lên rồi. Hai người mau vào ăn "

Nhóc chân trần chạy bịch bịch vào. Thân nhỏ mềm mại trèo lên bàn ăn.

"Di ngồi kế con nè "

Bàn tay nhỏ bé vỗ vỗ lên cái ghế cạnh mình. Mím cười chờ đợi cô ngồi vào.

"Cảm ơn con dành chỗ cho dì "

Cô đặt mông ngồi xuống, đẩy mắt gọn lên chút hạnh phúc hiếm có. Ánh mắt anh lại vô tình rơi trúng trên người cô, vừa vận thu hồi tất cả cảm xúc đó, nhận không được mà trong lòng nhen nhóm vài tia ấm áp.

Anh hình như đã muốn lãng quên hình bóng vợ trước mà dần dà chấp nhận cô là vợ chính thức.

Điều đó cũng đúng thôi. Bởi người ta thương nói, đời người rất ngắn ngủi, đừng cố gắng chấp niệm sống trong quá khứ đau thương. Mà hãy lo nghĩ về thực tại, sống một cuộc sống tràn đầy sắc màu hạnh phúc.

"Anh không ăn sao mà đứng đó nhìn bọn em? "

Cô và nhóc đã động đũa ăn trước. Đột nhiên nhớ ra anh chưa ngồi vào chỗ, cô ngược mắt lên đầy sự tò mò lẫn thắc mắc.

"Ăn "

Nói một chữ ngắn gọn xúc tích. Anh phục hồi trạng thái lạnh băng như cũ. Yên vị ngồi vào chỗ, cầm đũa dùng cho xong bữa tối.

~~~~~
9h30, Khánh Hào ngoan ngoãn tự động trèo lên giường nằm chính giữa, nghiêng người ôm gối ôm, hai mí mắt nặng trĩu dán chặt vào nhau.

Chẳng qua mấy giây đã nghe tiếng hít thở đều đều của nhóc.

Anh thì đang ngồi một góc ở chiếc giường, trên đùi đặt chiếc laptop, mắt chăm chú nhìn vào màn hình. Tay gõ thoăn thoắt trên bàn phím.

Cô cầm một đồng hồ sơ sỏ sách quần gia vừa đưa tới đem vào phòng cho anh. Đặt lên cạnh góc cửa kính trong phòng. Mắt trông anh nghiêm túc làm việc, tay liên tục gõ bàn phím sẽ phát ra tiếng lạch cạch.

Tiến lại giường, nhẹ nhàng kéo một phần của chăn đắp cho Khánh Hào. Khéo léo mở miệng nhấc nhỏ.

" Anh làm việc trên giường sẽ gây ảnh hưởng cho nhóc "

Anh đứng lúc xong việc và hoàn thành xong bước lưu trữ và tắt laptop. Gập nó lại, anh lạnh lùng ra lệnh.

" Cô cùng tôi hoàn thành nốt việc còn lại đi. Đem theo đồng giấy tờ đó theo tôi vào phòng làm việc "

Cô đang bỏ đi gần ra khỏi phòng. Nghe anh nói, cả người liền khựng lại. Sao anh tự nhiên cho cô dừng tay vào công việc mà bấy lâu nay đã bị ép buộc ngừng làm?

Đáy mắt nhanh chóng lóe lên nghi hoặc lẫn bất ngờ rồi phút chốc vụt mất. Đem lệnh anh mà chấp hành làm theo.

Quay lại bên góc cửa sổ, hai tay nâng đỡ đồng giấy tờ, hồ sơ sỏ sách nối gót theo sau anh.

Cả hai tiến đến phòng làm việc. Anh ngồi ở ghế dành cho mình, trên bàn đặt một số giấy tờ hợp đồng cô đưa cho, tất cả đều cần anh đóng dấu duyệt qua.

Về phần cô, hai chân xếp bằng ngồi dưới đất. Tay cầm lên một cuốn sổ chứa toàn dữ liệu cùng con số. Người ngoài nếu nhìn không hiểu thì nhất định nhìn đến hoa cả mắt. Chóng hết cả mặt.

Nhưng cô trước đây là thư kí đương nhiên sẽ hiểu nó ghi cái gì. Mà cô bỏ việc lâu như vậy, tình hình công ty ra sao thì không nắm rõ. Nên anh phải đem tình hình của công ty gần đây tổng hợp nói sơ qua một loạt đề hỗ trợ cho việc kiểm tra sai sót của cô để hoàn thành nhanh hơn.

Tuy nghỉ ở nhà cũng đủ lâu nhưng kinh nghiệm làm thư kí của cô vẫn đầy mình, chẳng hề bị mai một. Tiếp thu lời anh nói là cô liền lao đầu vào làm việc thật siêng năng, chăm chỉ.

Cả hai làm việc rất ấn ý. Trao đổi qua lại, thoáng chốc đã xong.

Che miệng ngáp một cái dài. Cô mắt dính chặt vào nhau, mở chẳng hề nổi nữa.

Bịch.

Thân thể ngã xuống, nằm trên đồng sổ sách chưa hề xếp gọn gàng. Chu du tiến vào giấc ngủ.

Anh đang cho giấy tờ của mình vào một phong bì lớn cất vào hộc tủ. Bên tai truyền đến tiếng " bịch " thật lớn. Mắt liền liếc về phía cô.

" Đợi về phòng ngủ cũng chưa muộn mà "

Thờ dãi một tiếng. Chính bản thân anh cũng hết chịu nổi cơn buồn ngủ lấn áp. Nhanh tay đẩy cô ra, thu dọn sổ sách đặt lên bàn.

Xong, bế cô lên. Cả người cô nhẹ bẫng, cân nặng chắc chưa quá 40. Anh nhúu mày vừa bước về phòng vừa nhìn gương mặt ngủ say của ai kia.

Rõ ràng gầy đến mức xương hàm đều lộ rõ mồn một. Hai má nghiêm nhiên không chút thịt thà gì.

Lại cảm nhận thêm. Vòng eo của cô nhỏ nhắn cực kì, phần bụng phẳng lì, bẻ ngang mỏng manh. Nếu anh dùng lực tay siết chặt, chắc chắn eo cô sẽ bị anh làm cho gãy mất.

" Gầy thật chứ? "

Sáng nay anh đã bế cô mà vội quá nên chẳng cảm thấy cô nhẹ đến đáng thương.

" Đau...đau... đau lắm..."

Chợt người trong lòng anh hơi run rẩy. Mối mấp máy mấy từ, vàng trán tròn mịn nhúu lại. Chân mày cau chặt đến mức chạm vào nhau.

Cô gặp phải ác mộng?

" Ngoan, ngủ đi. Ác mộng sẽ qua thôi. Tôi ở cạnh cô đây "

Giống như tìm được điểm tựa an toàn thông qua giọng nói của anh. Chân mày cô từ từ giãn ra. Gương mặt hòa hoãn hẳn. Yên bình rúc đầu vào bờ ngực săn chắc tựa hồ như chú mèo nhỏ rúc đầu vào tổ ngủ ấm áp.

Về đến phòng, để cô nằm bên trái của giường, anh bên phải. Khánh Hào ở giữa. Cả ba người nằm cạnh nhau như một gia đình thực sự.

Một khung cảnh dung hòa ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Khó Lắm Hà Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Khánh Hào đi học. Cô đi làm lại

Sáng hôm sau, cô thức dậy trước, muốn vươn vai nhưng có cái gì đó đè nặng làm cô không cử động được.

Nhìn xuống thì thấy cánh tay một lớn, một nhỏ ôm chặt hông cô.

Bàng hoàng đánh vào tay anh và gỡ tay Khánh Hào ra.

Cả hai ba con nào đó do hành động của cô đã chính thức tỉnh dậy.

Khánh Hào ngáy ngủ mở mắt nhìn trần trần cô.

"Dì, dì ngủ có ngon không?"

Nhóc hỏi, cô lại bận chìm đắm suy nghĩ của riêng bản thân nên chẳng nghe thấy lời nhóc.

Trong đầu không ngừng hiện lên tất cả các câu hỏi. Sao cô ngủ cùng anh và Khánh Hào? Đêm qua cô mệt quá đã ngủ quên ở phòng làm việc kia mà hay cô mệt quá mà không phân biệt được đâu là đâu? Cô là nhớ đúng hay sai? Rốt cuộc là sao đây?

Khánh Hào đợi năm phút, chưa có câu trả lời. Nhóc ngồi dậy leo lên nằm lên người cô.

Cô thấy cái gì nặng nặng đè lên người. Hoàn hồn trở lại, chăm chú nhìn biểu cảm ai oán kia của nhóc.

"Con mới sáng đầu bụng sao mà mặt ừ mày chau thế?"

"Con không đau bụng. Chỉ là dối vì dì chẳng thèm trả lời dì ngủ có ngon hay không cho con biết"

Gật đầu à lên một tiếng, cô bẹo má nhóc, cười rặng rờ.

"Dì ngủ ngon lắm. Con cũng ngủ ngon phải không?"

Cái đầu nhỏ bé gật gật vài cái. Nằm im hưởng thụ sự mềm mại trên người cô. Nhóc thật sự không muốn xuống tí nào.

Anh một bên lo lắng cô bị nhóc đè lên người nhất định sống lưng chịu đựng cực hạn rất đau nhức. Khẽ lên tiếng nói với nhóc.

"Con dậy đánh răng rửa mặt đi"

"Con muốn ôm dì thêm chút nữa"

Khánh Hào bướng bỉnh, cọ cọ mặt trên ngực cô tìm kiếm sự mềm mại. Nhóc hành động như vậy, mặt cô đỏ lên. Có chút mất tự nhiên. Nhóc là con nít nhưng cô vẫn ngại lắm.

Hướng hồ sống lưng dấy lên một trận đau đớn. Mỡ miệng kêu xuống thì sẽ làm nhóc buồn. Dù gì Khánh Hào thiếu tình thương, thiếu hơi ấm, thiếu bàn tay chăm sóc của mẹ từ bé. Giờ chấp nhận gần gũi cô đã là một chuyện chẳng bao giờ dễ dàng.

Nhóc hẳn là đang muốn một lần xem cô thực sự giống với mẹ ruột mà làm nũng như những đứa trẻ khác. Cô phải ráng nhẫn nhịn con đau, không nên đập tắt nó.

"Khánh Hào, baba nói con không nghe?"

Anh lần đầu tiên mắng nhóc rất lớn tiếng. Khánh Hào sợ hãi, nằm trên người cô sụt sịt cái mũi nhỏ, mắt ầng ậc nước khóc thút thít.

Chính cô còn sợ anh đây này. Đang yên đang lành, tự dưng mắng lớn tiếng dọa nhóc giật mình, khóc là điều hiển nhiên.

Bàn tay gầy gò xoa xoa tấm lưng nhỏ bé, cô dỗ dành.

" Con nín đi. Baba con không có ý mắng con đâu. Ngoan, đi đánh răng rửa mặt, baba sẽ không mắng con nữa đâu "

Khánh Hào chùi nước mắt, nghe lời hẳn. Từ trên người cô tuột xuống, tiếp tục tuột xuống giường. Một mình giòi giang vào phòng tắm tự đánh răng.

" Khánh Hào còn nhỏ. Anh lớn tiếng nhóc sẽ sợ "

Cô chống tay ngồi dậy nói với anh rằng làm thế không tốt cho trẻ nhỏ liền bị anh trừng mắt, cao giọng mắng.

" Còn không phải tôi nghĩ cho cô. Đã mong manh như vậy còn để nhóc đề lên người, bộ muốn lưng gãy ra làm đôi hả?"

Nhất thời cứng họng. Chưa biết phản bác thế nào. Đem chuyện khác ra để lảng tránh, cô lên tiếng.

" Tôi hôm qua có phải em ngủ quên, anh bế em về đây? "

" Ngoài tôi ra chẳng lẽ còn người khác. Ngủ ngốc "

Anh hừ lạnh. Biểu cảm giận dữ thật quá đáng. Còn mắng cô không tiếc lấy lời nào.

" Em đã nói ngủ ở đâu cũng được. Miễn sao đừng chung giường với anh. Anh mới là người nghe không lọt lỗ tai. Mắng em ngủ ngốc nữa chứ. Sao anh không giòi tự mắng mình kì lạ ở chỗ này chỗ kia "

Trên đời này, chẳng ai muốn bản thân bị người ta đem ra mắng ngủ ngốc. Nên cô tức giận nói lại cũng không phải quá đáng mấy.

" Sao cô nổi nóng? Trước kia tôi mắng cô thua cả con chó cô còn mặc kệ "

Anh nheo mắt nghi hoặc. Chẳng hiểu giữa mắng ngủ ngốc với con chó thì ngủ ngốc sẽ khiến người ta tức giận hơn.

" Anh còn ở đó nói. Em trước đây gan đủ lớn để mắng lại anh sao? Còn tình cảm đủ mất đi phân nửa để mắng anh mà không đau lòng sao? "

Cô nói dứt lời, một mạch bỏ vào phòng tắm đánh răng với Khánh Hào.

Lời nói kia văng vẳng bên tai làm tâm trí anh rối loạn. Hít thở có chút nặng nề.

Trước đây tệ bạc, vũ phu, ra tay đánh cô. Giờ cô lạnh nhạt lại thì nên làm gì đây?

Anh biết cô một khi yêu thì rất chung thủy, một mực vun đắp tình cảm lớn dần. Nhưng một khi cô mất niềm tin vào tình yêu, chính thức muốn buông bỏ hết tất cả thì tính cách cứng nhắc, biến thành người khác hoàn toàn.

Từ một cô gái hiền lành, nhu mì thành một cô gái cứng nhắc, vô vị.

Lắc lắc đầu đánh bay đi suy nghĩ, anh thông dong đi vào phòng tắm đánh răng rửa mặt để còn đúng giờ đến công ty.

" Baba nép qua để đi rửa mặt trước đi "

Trong phòng tắm, Khánh Hào thấy anh đứng chặn ngay bồn rửa mặt. Kéo kéo góc áo anh nấn nỉ.

Cô đánh răng xong, miệng còn đầy bọt kem. Cay vánh môi muốn chết mà anh không biết là vô tình hay cố ý đứng chặn ngang cô.

" Anh tránh ra đi. Em phải rửa mặt "

" Tránh đi làm gì, tôi rửa mặt ngay này"

Anh khom lưng xuống nhanh làm sạch miệng và rửa sạch mặt. Lướt anh xong thì tới phiên cô.

Cả ba đi ra phòng, anh mở tủ lấy bộ âu phục trở vào phòng tắm thay ra. Quần áo có mặc hôm qua tới giờ cũng là nhờ quần gia cho vào vali chuyển tới.

Sau khi anh âu phục chỉnh tề. Liền lấy một bộ đồ khác quăng vào người cô.

" Đi thay ra, lát nữa cùng tôi tới công ty làm việc "

Cầm chiếc đầm công sở sơ mi tay dài thắt lưng eo màu đen, giấu không nổi sự phấn khích vui mừng tròn mắt hỏi lại.

" Anh không lừa em chứ? "

" Tôi rảnh hay sao mà lừa cô. Nhanh đi thay ra, trễ giờ là cô biết tay tôi "

Anh khẳng định bằng hai câu. Một câu mắng, một câu hâm dọa. Cô vui vẻ cười trừ chạy ù vào phòng tắm.

Chẳng biết anh lấy bộ đầm này ở đâu mà cô mặc tương đối vừa chứ không quá mức rộng hay chật.

Thay đồ xong, tâm trạng phấn chấn hẳn. Khoảnh khắc được khoác lên mình bộ đầm công sở, cô vui mừng như một em bé được phát kẹo.

Được làm lại công việc mình yêu thích. Cảm giác vui không thể tả nổi.

"Mà em và anh đến công ty thì Khánh Hào phải làm sao?"

Anh thấy cô đi từ phòng tắm ra. Về mặt lúc đầu là vui mừng, sau đó chuyển qua lo lắng khi nhìn Khánh Hào. Mờ miệng tưởng tượng giải thích.

"Tôi đã làm hồ sơ nhập học cho Khánh Hào rồi. Vốn nghĩ trước đây tôi đủ khả năng dạy bảo khỏi cần để Khánh Hào đi học mẫu giáo vì sợ nhóc sẽ bị tui thân khi bạn bè có ba mẹ đưa đón. Nhưng nghĩ kĩ lại nhóc đã chấp nhận cô và cũng cần có bạn bè nên tôi đã quyết định cho nhóc nhập học. Dù có trễ nãi hơn mấy đứa trẻ khác nhưng Khánh Hào sẽ nhanh thích ứng thôi"

Nhóc được anh lấy balo nhỏ bỏ vài thứ cần thiết mang lên vai. Quần áo đã thay ra đồng phục của mẫu giáo.

"Được rồi, đi thôi. Chúng ta phải tranh thủ ăn sáng để kịp giờ"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Khó Lắm Hà Anh*? được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Bàn ra tán vào

Anh lái xe chở cô và Khánh Hào đến nhà hàng Ban Mai ăn sáng. Ăn xong thì nhìn đồng hồ đã 7 giờ, anh lại chở Khánh Hào đến trường mẫu giáo. Đích thân nắm tay dẫn nhóc vào lớp giao cho cô giáo chủ nhiệm.

Lo cho nhóc xong, anh trở ra xe. Nhấn ga chạy đi. Lần này chiếc xe lao với tốc độ cực kì nhanh. Cô suýt nữa hét toáng lên. Ban sáng xe cộ qua lại cực kì nhiều, anh dám chạy như vậy là muốn chết sớm sao?

"Khánh Huy, anh thả chậm tốc độ đi"

"Thả chậm cho trễ giờ"

Anh mặt lạnh nói. Dĩ nhiên tốc độ vẫn giữ như cũ không giảm tí nào.

Lái chừng 15", chiếc xe đã dừng ở bãi đỗ xe của công ty. Cô bước xuống mà choáng váng cả mặt mày. Chân đứng không vững muốn té nhào ra đất.

"Chỉnh đốn lại trang phục. Theo tôi vào công ty"

Giọng anh vang lên rất lạnh lùng nghiêm khắc. Mắt thấy cô mất đi phong thái thanh lịch, bộ dạng lại giống một con ngốc. Thật sự ghét bỏ.

"Em biết rồi"

Cô lí nhí trả lời. Đứng thẳng lưng, cúi nhìn bộ đầm, chỗ nào nhăn vuốt cho phẳng. Tóc con bay tít loạn trên mặt cũng tén gọn gàng hai bên mang tai.

"Đi"

Một chữ đi bắt buộc cô phải răm rắp nghe theo. Vì ở công ty, anh là tổng giám đốc, cô là thư kí thì chỉ được nghe chứ không được cãi. Bằng không hậu quả ra sao rất khó mà biết trước được.

Cả hai từ bãi đỗ xe đi thẳng vào trung tâm đại sảnh của công ty. Chân mới đặt vào chưa kịp bước theo sau anh.

Loáng thoáng đã nghe lời bàn ra tiếng vào của mấy người nhân viên.

"Cô ta là ai, sao đi cùng tổng giám đốc?"

"Cô mới vào nên không biết đấy thôi. Nghe đâu mọi người trong công ty đồn cô ta vì tiền mà chấp nhận lấy tổng giám đốc dù biết cả Phương gia không đồng ý"

"Ghê gớm vậy?"

"Ồ, bởi vậy đừng để bộ mặt hiền lành của cô ta dụ dỗ"

" Mà tại sao tổng giám đốc cho cô ta vào công ty làm việc? "

"....."

Anh đã đi đến thang máy riêng nên không nghe thấy. Cô cắn chặt môi, lờ đi tiếng nói của bọn họ. Chậm chạp đi về phía anh.

Cả hai vào thang máy, anh bấm nút lên tầng 25. Trong thời gian chờ đợi, cô luôn cúi mặt nhìn xuống bàn chân, yên lặng không nói.

" Cô có ra không? "

Chỉ lo nhìn chân nên khi thang máy đã dừng, cánh cửa hai bên đã mở, anh bước ra trước cô cũng chẳng hay biết. Nhờ tiếng anh cô mới vội vàng chạy ra.

Lại đi dọc hành lang mới đến phòng làm việc của anh.

Vào phòng, anh lại ghé ngồi xuống, nhàn nhã liếc mắt bảo cô.

" Dọn dẹp bàn tôi gọn gàng vào. Lịch trình làm việc để trên bàn, cô cũng xem sơ qua để nhắc nhở tôi thời gian cần làm gì sắp tới "

" Vâng, thưa tổng giám đốc "

Cô gật đầu tuân lệnh. Xung hô đúng với vị trí của mình khiến anh vô cùng hài lòng.

Đem giấy tờ trên bàn anh xấp gọn lại. Xong cầm lịch trình xem xét.

" Tổng giám đốc, chiều nay 3 giờ anh có cuộc gặp mặt với đối tác Phong Minh tại nhà hàng Hương Hoa "

" Ừ, cô về bàn làm việc đi "

Anh ừ một tiếng, phất tay bảo cô. Bàn làm việc của cô được đặt một góc trong phòng của anh. Trên mặt bàn để đầy đủ những thứ cần thiết cho cô xem xét.

Cô cầm theo lịch trình làm việc của anh về chỗ ngồi xuống. Để một bên, tay cầm một công văn lật lật, mắt dán chặt vào trang giấy.

Khi bắt tay vào công việc thì cô rất nghiêm túc và cẩn trọng.

~~~~~

3 giờ chiều, anh lái xe đến địa điểm gặp mặt đối tác. Cùng đối tác thỏa thuận hợp đồng cũng không biết mất bao lâu thời gian. Đến khi bắt tay tiễn đối tác ra về, anh mở điện thoại coi là đã 4h30.

Trễ giờ đi đón Khánh Hào rồi. Anh lái xe đến trường mẫu giáo. Đi vào lớp, thấy lớp đã vắng. Nhóc đang ngồi cùng cô giáo, gương mặt chùng chùng buồn thiu.

" Tôi tới đón Khánh Hào "

Cô giáo mỉm cười dắt nhóc lại chỗ anh.

" Sau này anh nên đón bé sớm một tí. Vì 4 giờ tất cả các bé ở lớp đã có ba mẹ đến đón. Khánh Hào ở lại sau cùng nên bé cảm thấy buồn "

Ôm Khánh Hào bế trên tay, chào cô giáo ra về. Suốt quãng đường anh bế, nhóc úp mặt vào ngực anh yên lặng không nói.

" Khánh Hào, con giận baba hả? "

" Con không giận. Chỉ là đi sao không đi cùng baba. Có phải đi không thích con mới không đến đón. Sáng nay đi cũng không nắm tay con dắt vào lớp "

Nghĩ lại có chút tủi thân. Khánh Hào ầm ứ khóc thành tiếng.

Anh hoảng loạn, bàn tay to lớn vuốt vuốt lưng nhóc dỗ dành. Anh tự hỏi, từ khi nào nhóc thích dựa dẫm phụ thuộc vào cô như thế.

" Ngoan nín đi, baba chở con đến công ty đón đi "

Nhóc sụt sùi vài tiếng nước nờ rồi nín hẳn. Ngoan ngoan ngồi vào xe trong im lặng để anh tập trung lái xe.

Quay lại công ty mất khoảng 10 phút. Đúng lúc hết giờ làm việc, các nhân viên vui vẻ cùng nhau ra về. Đảo mắt tìm kiếm bóng dáng cô trong số họ, anh đã thấy.

Cô đang một mình đứng trước công ty, không hề di chuyển bước chân nào. Mắt cứ dòm đông ngó tây.

Đội nhân viên đi hết, anh lái xe dừng trước mặt cô. Hạ cửa kính xuống nói.

" Lên xe đi "

Đưa tay mở cửa xe ngồi vào, cô mệt rũ người dựa lưng ở ghế phụ. Khánh Hào thấy cô liền vui vẻ.

" Dì, con cho dì xem cái này "

Nhóc mở balo nhỏ lấy ra một bức tranh khoe với cô.

" Con vẽ sao? Đẹp thật đấy "

Bức tranh là vẽ một cậu bé ôm con gấu bông to đùng. Màu sắc được nhóc phối rất hài hòa. Tuy nét vẽ hơi cong cong vẹo vẹo nhưng thật sự đẹp.

" Dạ, cô giáo cũng khen con vẽ đẹp nhất lớp đó "

" Khánh Hào giỏi quá! "

Cô cười tươi với nhóc. Bao nhiêu mệt mỏi cũng bị xua tan đi mà thay thế bằng sự hạnh phúc do nhóc mang lại.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Khó Lắm Hà Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Gặp lại hấn

Trên đường về nhà, anh có ghé qua siêu thị để mua nguyên liệu nấu bữa tối. Cô và Khánh Hào đảm nhận đi mua rau củ quả. Anh thì đi tới chỗ bán hải sản mà mua.

Cả hai chia nhau ra đi. Cô một tay cầm giỏ hàng, một tay nắm tay Khánh Hào lướt qua từng chỗ bày rau xanh,...

Ngẫm nghĩ lại mấy món ăn anh nói sẽ nấu, cô đưa tay lựa vài quả cà chua đỏ mọng bỏ vào giỏ, lấy thêm một trái bí xanh, một vài quả ớt chuông.

Đoạn định đi tìm anh thì có tiếng gọi.

" Đây cô, đừng đi vội "

Nhíu mày lia mắt xem tiếng đó phát ra từ đâu. Thành linh bị hù dọa một phen.

" Tôi ở đây "

Hấn tay cầm giỏ đã đựng đầy nguyên liệu nấu ăn đi tới chỗ cô. Mím cười như quen biết đã lâu.

" Anh là ai? "

Cô cảnh giác đề phòng. Nắm tay Khánh Hào lui về sau mấy bước. Ánh mắt đưa từ trên xuống dưới dò xét người trước mặt.

" Tôi là người giúp cô lúc cô bị ngã ở vỉa hè cách đây cũng đã không quá hai tuần "

Hấn đôi mắt dần phủ một tầng u tối, mày kiếm cau chặt, tay cầm giỏ ra sức siết chặt. Đừng nói cô là không nhớ ra hấn.

" Thật xin lỗi. Tôi hiện ngờ ngờ nhớ ra. Nhưng anh đúng là không quá ấn tượng với tôi. Mà anh kêu tôi làm gì. Chúng ta vốn dĩ đâu quen nhau "

Cô hơi áy náy nói với hấn, chủ động lui về sau thêm mấy bước khi hấn có ý tiến tới cô gần hơn.

" Ngọc Hoài, mua xong chưa? "

Tiếng anh từ xa vọng lại. Tiếp đó là bóng dáng cao lớn của anh bước đến đứng chặn trước cô và Khánh Hào. Đem cô và nhóc bảo vệ phía sau lưng tránh khỏi tầm nhìn của hấn. Đôi mắt ánh lên tia sắc lạnh khi nhìn nam nhân trước mặt.

" Anh là ai? "

Hấn khó chịu lạnh nhạt lên tiếng hỏi anh.

" Tôi là ai anh không cần biết. Chỉ cần biết cô ấy là người của tôi, tốt nhất sau này đừng để tôi gặp lại anh "

Anh lạnh lùng phóng sát khí về hấn ta. Cảnh cáo xong kéo cô đang trong trạng thái ngạc nhiên không hiểu gì đi ra chỗ tính tiền.

Hắn đứng một mình tại chỗ đó, dõi theo bóng lưng của ba người. Rút qua từng kẽ răng.

" Khốn kiếp "

Hắn rõ ràng biết anh là tổng giám đốc Phương Khánh Huy. Tiện miệng hỏi chỉ là muốn làm rõ mối quan hệ giữa anh và cô. Không ngờ cô lại là người của anh.

Tay hắn siết chặt thành nắm đấm. Ánh mắt lóe lên vài tia nguy hiểm. Mỗi cong cong thành hình bán nguyệt.

Một nam nhân soái ca nhưng tiếc thay lại không tốt đẹp. Lần đó gặp gỡ qua cô, hắn thấy cô có vài nét giống người yêu đã mất của mình.

Liên đề ý muốn chiếm đoạt. Bấy lâu nay hắn luôn tích cực ra sức tìm kiếm chỉ có ý muốn được gặp lại cô. Kết quả tìm chi là công cốc. Hắn đôi lúc tự trách tại sao lúc đó còn để cô rời đi mà không bắt cô lên xe.

Nhưng hôm nay quả nhiên trời không phụ lòng hắn khiến cho cả hai gặp nhau ở đây.

Xem ra giữa cô và hắn vẫn là có duyên.

~~~~~

Về phần anh, từ khi ở siêu thị về đến nhà. Sát khí ngút trời chưa có ý định thu lại khiến cô và Khánh Hào rung mình vì sợ.

" Sau bữa ăn tối. Cô phải nói rõ cho tôi "

Anh tay xách hai túi nguyên liệu hầm hập bỏ vào trong nhà trước. Cô ở phía sau nhẩn mặt, nhìn xuống nhóc nói.

" Chúng ta mau vào tắm rửa thôi "

Vào nhà, cô hướng đến phòng ngủ mà đi tới. Mở cửa phòng, điều đầu tiên cô làm là lục tủ lấy bộ quần áo cho Khánh Hào.

Sau đó đem nhóc vào phòng tắm, cõi bỏ hết đồ trên người xuống. Gọi đầu trước rồi mới bỏ nhóc vào bồn tắm đã có nước, căn dặn.

" Con tự tắm nha! Di ở bên ngoài phòng, con tắm xong, gọi một tiếng di sẽ chạy vào ngay "

" Con biết rồi "

Nhóc gật đầu trả lời. Tay nhỏ cầm cục bông tắm chà chà lên người.

Cô bỏ ra ngoài phòng, ngã người trên giường thư giãn một tí. Nghĩ ngợi xem lát nữa sẽ giải thích thế nào đây. Nếu cô mà nhắc lại chuyện cũ, liệu có điều khủng khiếp nào anh dành cho cô không?

Mười phút trôi qua, trong phòng tắm truyền ra tiếng gọi.

" Di ơi "

Cô lật đật ngồi dậy, chạy ngay vào phòng tắm. Bé Khánh Hào từ trong bồn tắm ra, lấy khăn trùm lên người nhóc ẵm ra ngoài phòng.

Để Khánh Hào đứng thẳng trên giường, cô vò khăn lau khô tóc cho nhóc rồi lau khô người. Lấy quần áo đặt sẵn ở đó mặc vào.

" Xong rồi, con ra ngoài phòng khách ngồi chờ baba con nấu cơm đi "

" Dạ "

Nhóc lon ton chạy đi mở cửa phòng chạy thẳng ra ngoài. Cô chọn quần áo cho mình, nhanh chóng đi tắm rửa sạch sẽ.

Lúc cô tắm xong đi vào phòng bếp, anh đã bày thức ăn lên bàn ăn ở đó.

" Nhanh ăn đi. Ăn xong tôi hỏi chuyện cô "

Anh lạnh lùng nói, cô run sợ nuốt nước bọt cái ực. Trên bàn ăn thì đừng hãm dọa cô chứ?

Cả ba cùng nhau ăn trong im lặng. Kết thúc bữa tối đã là 8 giờ. Anh mở tivi cho Khánh Hào coi. Bản thân thì đi tắm. Cô thì bận rửa chén.

Tầm nửa tiếng sau, nhóc bị bắt vào phòng ngủ. Còn lại một mình cô đối diện với anh ở phòng khách.

" Cô giải thích cho tôi đi "

" Ồ, anh ta là người giúp em lúc em ngã ở vỉa hè khi cố gắng bỏ trốn khỏi anh "

Cô rụt rè lên tiếng. Nói xong còn chưa dám ngẩng đầu nhìn xem sắc mặt anh.

" Vậy tại sao anh ta lại tỏ thái độ thân thiết với cô "

" Em nào biết. Vốn dĩ em mới gặp lại còn không nhớ anh ta là người từng giúp mình "

" Nói đúng sự thật chứ? "

Nheo mắt hoài nghi vì cô nói mà không dám ngẩng mặt nhìn vào mắt anh. Tay anh lại như cũ vươn ra bóp cằm cô bắt ép cô ngẩng cao đầu.

" Em nói thật. Buông ra đi, đau đó "

Khăng định chắc nịch. Cô bức bối khi mình nói mà anh vẫn như trước đây một mực không tin tưởng. Vậy hỏi có ích gì?

Bàn tay nói lỏng rồi buông hẳn. Anh đứng bật dậy.

" Đi ngủ "

" Em ngủ ở đây. Anh đi ngủ đi "

Anh vừa đứng lên, tư thế ngồi của cô liền trượt xuống thành nằm dài trên ghế sofa. Một mồi nhắm mắt ngủ.

Không mất quá mấy giây, đã nghe tiếng hít thở đều đều, bụng phập phồng lên xuống. Chân vì quá dài nên để thòng xuống đất. Muỗi được dịp bu vào hút máu.

Da thịt liền ửng đỏ vài mảng.

" Cũng đâu ngu ngốc "

Khẽ xoay người nhìn lại mớng chữi, anh cúi xuống bế lên đem cô về phòng nằm ngủ như đêm qua.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Khó Lắm Hà Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Ông bà nội chấp nhận dì có được không?

Một buổi sáng lại bắt đầu, cô từ lúc tỉnh dậy biết bản thân đêm qua bị anh bế vào đây cũng lười nói về vấn đề này. Một phần sợ anh nổi cáu mà đem cô ra mắng chửi. Một phần là nói cỡ nào anh cũng không chịu chấp thuận yêu cầu đó, cô nói nhiều mệt lắm.

Cả ba vsen, thay đồ. Cũng như hôm qua ăn sáng là ở bên ngoài. Rồi lái xe đưa Khánh Hào tới trường. Cô và anh thì đến công ty.

Vào công ty cô đã nghe lời bàn ra tán vào. Giả vờ mất ngơ tai điếc, đem tất cả lời nói xấu xa kia bỏ hết ngoài tai. Cô biết miệng đồn một trăm rất nguy hại đến thanh danh của bản thân. Nhưng miệng của bọn họ, cô không thể quản.

Thờ dài buồn bã, cô thui thủi sải bước tới chỗ thang máy anh đang đợi mà đi vào.

Lên đến tầng 25, cả hai song song nhau bước dọc trên hành lang tiến về phòng làm việc.

"Cô tới công ty làm việc không vui sao?"

Anh bắt chợt lạnh nhạt mở miệng hỏi cô. Hai tay đút vào túi quần ung dung tiến bước. Đầu hơi nghiêng sang một bên nhìn cô bên cạnh.

" Không phải, thừa tổng giám đốc "

Cô qua loa trả lời cho qua chuyện. Tránh đề anh hỏi tiếp liền lảng qua chủ đề khác.

" Tối nay chúng ta đến dự tiệc ở khách sạn My Vân do công ty Phát Kha mời thì Khánh Hào phải làm sao? "

" Tôi đã căn dặn quần gia tới đón "

Anh dứt khoát trả lời. Chân dài thẳng tắp bước nhanh dần bỏ cô tụt lại phía sau.

"Nhóc sẽ không giận chứ? "

Cô chạy ùa lên, nhướn mày lo lắng hỏi anh.

" Sẽ không. Im lặng và lo làm tốt công việc hôm nay đi "

Anh lạnh nhạt nói. Chân đã dừng bước trước cánh cửa phòng làm việc. Vặn nắn cửa mở ra bước vào. Cô bấm chặt môi giữ im lặng lùi thui theo sau.

~~~~~

4 giờ chiều, Khánh Hào ở trường trông ngóng anh và cô đến đón. Nhóc ở trong lớp mắt cứ mở to nhìn ra cửa lớp.

" Cô giáo Hạ, tôi đến đón tiểu thiếu gia Khánh Hào "

Nhóc thấy quần gia đứng đó. Gương mặt vốn tươi vui bỗng xụ xuống. Mang cặp lên vai đi tới chỗ cô giáo và quần gia.

" Di thật sự là quần gia nhà của Phương Khánh Hào? "

Cô giáo dò xét lại. Anh cũng đã nói với cô giáo là hôm nay quần gia nhà anh sẽ thay anh đến đón nhóc. Nhưng thời đại bây giờ nếu ngoài ba mẹ những người khác cần phải dò hỏi cẩn thận. Bằng không sẽ bị đánh lừa mà bắt cóc trẻ em.

" Tôi đúng là quần gia nhà họ Phương "

Thấy cô giáo vẫn chưa tin lắm. Quần gia bối rối không biết nên nói gì. Nhóc thấy vậy nắm tay cô giáo giật giật, miệng nhỏ mấp máy nói.

" Bà ấy đúng là quần gia nhà con ạ "

" Nếu Khánh Hào đã xác nhận. Vậy di có thể đón Khánh Hào về "

Cô giáo cuối cùng đã gạt đầu tin tưởng. Nhóc cúi đầu chào rồi theo quần gia đi về.

Ra đến cổng trường, bác tài xế riêng của Phương gia bước xuống xe, chạy đi mở cửa ghế phụ.

" Tiểu thiếu gia lên xe "

Nhóc buồn bã lúi lúi nhanh chóng chui tọt vào xe. Quần gia ngồi kế bên. Bác tài xế cho xe lăn bánh rồi đi.

Nhìn con đường bác chạy lại không giống con đường baba chạy đưa nhóc về nhà.

Liền lo lắng quay mặt sang quần gia hỏi.

" Chúng ta không về nhà riêng của baba sao? "

" Baba tiểu thiếu gia và Ngọc Hoài tối nay bận dự tiệc, không chăm sóc cho tiểu thiếu gia được. Nên chúng ta sẽ về Phương gia "

Quần gia trả lời ngay. Nghe xong, Khánh Hào ôm balo nhỏ gục mặt trên đó, lẩm bẩm.

" Mình còn có thứ này muốn khoe với baba và di mà "

Chiếc xe chạy bon bon một mạch về Phương gia. Khánh Hào theo quần gia bước xuống vào nhà.

Ba mẹ anh sớm đã ngồi ở sofa trong phòng khách chờ đợi. Thân ảnh nhỏ nhắn vừa đặt chân vào, họ kích động đứng bật dậy đi tới ôm nhóc vào lòng.

" Ông bà nội, con khó thở "

Lúc này, ba mẹ anh mới biết mình ôm quá chặt. Vội buông ra, mẹ anh ẵm nhóc lại ghé sofa cùng nhau ngồi xuống. Ba anh theo sát phía sau.

" Bà nội nhớ con quá đi "

" Khánh Hào đi học có vui không? Có thứ gì muốn khoe với ông bà nội không? "

Ba anh mừng rỡ hỏi liên liên tiếp hai câu.

" Con học vui lắm ạ. Con có thứ muốn khoe nhưng con thật sự muốn cho baba và di nhìn thấy trước. Tiếc là không được rồi "

Nhóc mới đầu nói vui, sau đó gương mặt tràn ngập sự buồn bã. Tay nhỏ mở khóa balo lấy ra một bức tranh vẽ về gia đình đang dùng bữa cơm tối.

Nét vẽ tuy nguệch ngoạc, người không mấy xinh xắn nhưng ẩn chứa vẻ đẹp tiềm ẩn là do nhóc tỉ mỉ tô màu và tấm lòng của nhóc dành ở trong đó.

Mẹ anh nhìn vào bức tranh tay chỉ từng người một.

" Đây là ai? "

" Là bà nội, người này là ông nội, người này là baba, người này là di và cuối cùng là con "

Khánh Hào chăm chú nhìn theo hướng tay mẹ anh chỉ mà trả lời rành rọt. Nhóc còn nói thêm.

" Con thật sự muốn có một bữa cơm như thế này. Ông bà nội đừng ghét và ra tay đánh di nữa. Hãy chấp nhận di có được không? Con thật sự thích di. Trước đây chỉ là con hư hỏng nói dối. Ông bà nội có được không? "

Khánh Hào cặp mắt long lanh nhìn ba mẹ anh đầy sự khẩn thiết van xin.

Nhóc thật sự muốn có một bữa cơm ấm áp. Đầy đủ người thân vây quanh bên nhau. Ở lớp nhóc nghe cô giáo nói.

Nếu có bữa cơm gia đình thì người nhà sẽ càng gần bó thương yêu nhau nhiều hơn.

Ba mẹ anh phút chốc cảm động. Họ biết mình đánh cô rất nhiều lần còn đánh trước mặt trẻ nhỏ là Khánh Hào. Vì thế tránh không khỏi nhóc học theo thói xấu đó.

Mẹ anh ôm nhóc vào lòng nói.

" Được, ông bà nội sẽ chấp nhận Ngọc Hoài. Về bữa cơm, con phải nói với baba con vì baba con đang giận ông bà nội không biết có chịu bỏ qua không? "

" Bà nội, ông nội yên tâm đi. Về nhà con nhất định sẽ nói mà "

Khánh Hào vui mừng trở lại, thoát ra khỏi vòng tay mẹ anh. Cầm bức tranh bỏ vào balo kéo khóa lại.

" Con đói bụng rồi. Ông nội giúp con tắm đi rồi chúng ta ăn cơm thôi "

" Được rồi. Để ông bé "

Ba anh bế nhóc về phòng giúp nhóc tắm sạch sẽ.

Lúc tắm xong, Khánh Hào đi ra ngồi vào bàn ăn cùng ba mẹ anh dùng bữa rất ngon miệng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Khó Lắm Hà Anh*? được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Dự tiệc

Anh và cô sau khi tan tầm. Lái xe trở về nhà thay quần áo chuẩn bị cho bữa tiệc tối nay.

Anh là nam nhân nên chọn đồ vô cùng dễ dàng, chỉ cần một bộ vest đen cùng cà vạt là được. Riêng cô là nữ nhân thì rất khó chọn đồ.

Đồ anh mang đến cho cô toàn là những bộ mới tinh sang trọng. Nhìn là biết rất đắt tiền.

" Cô còn lẻ mề cái gì? Nhanh đi thay đồ "

" Em tìm hoài không thấy bộ nào thích hợp "

Cô cắn răng trả lời. Tay cầm lựa từng bộ xốc tới xốc lui trong tủ quần áo. Anh mất kiên nhẫn chờ đợi, sai bước tới cạnh cô.

Liếc mắt một cái, vợ ngay bộ đầm dự tiệc thiết kế xẻ tà đính ngọc màu trắng quăng vào người cô.

" Tôi chọn chính là thích hợp. Đi thay ra "

Cầm bộ đàm nhìn nhìn một phút. Cô thấy cái này cũng được. Đem theo vào phòng tắm.

Anh bên ngoài chờ đợi, trên tay cầm điện thoại đã là 7 giờ tối, cô trong đó đã 15 phút. Cau mày lạnh giọng quát.

"Ngọc Hoài, cô chết luôn trong đó rồi hả? "

Cô khẽ giật mình, tay vói ra sau đang cố kéo khóa phía dưới lên trên. Nhưng cố bằng cách mấy đều không được.

"Khánh Huy, em không kéo được khóa"

Giọng nói của cô không quá lớn, đủ để truyền ra bên ngoài cho anh nghe. Sắc mặt anh liền ngưng trọng, cất điện thoại vào túi quần. Thăm trầm lên tiếng

"Đi ra đây "

Cánh cửa phòng tắm từ từ mở. Cô lấp ló phía sau, một tay đặt lên trước giữ chặt phần áo để tránh tuột. Tay kia để phía sau lưng túm hai bên che đi da thịt đang lộ rõ.

Từng bước nhích nhích lại chỗ anh.

" Xoay người lại "

" Em.em.. "

Cô lấp bắp, vẻ mặt khó xử nhìn nhìn. Anh bảo cô xoay người thì chẳng khác nào đưa lưng cho anh coi.

Cô cứ giữ nguyên tư thế, chần chừ không quay người. Mặt anh nhanh chóng dần đen lại, xung quanh toát ra mùi sát khí nồng nặc. Nhất định là phần nộ vì hận không thể đem cô nghiền nát như tương.

" Nhanh lên "

" Thôi, em thay cái khác dễ kéo là được "

Lúng túng muốn thoát khỏi ánh mắt phóng ra tia lửa của anh. Cô định nhấc bước chân lùi lùi lại từ quần áo. Anh lại nhanh hơn, đang ngồi ở giường đứng bật dậy.

Nắm tay kéo cô, lực tay hơi mạnh. Cô do bị kéo bất chợt không có đề phòng. Cả gương mặt đập vào bờ ngực săn chắc của anh ngã nhào đè anh trên giường.

Mắt chạm mắt, nhìn nhau trân trân mấy phút.

" Còn định nằm lên người tôi đến bao giờ? "

" Em.em..xin lỗi "

Cô mặt mày đỏ như gấc, tìm cách ngồi dậy. Nhưng hai tay đều bận rộn giữ trước giữ sau, chỉ có thể mặt nhăn mày nhíu nhìn anh.

" Em ngồi dậy không được "

Cô nằm trên người anh cọ nguậy làm anh dường như có chút phản ứng. Nhanh đẩy cô ngã sang bên cạnh.

Tay để sau lưng lại bị đẩy ngã một cái mạnh. Dù là trên nệm nhưng thật sự cũng rất đau điếng. Nước mắt tích tụ ở hốc mắt sắp rơi thành giọt.

Anh không mấy để ý, kéo tay cô đỡ ngồi dậy. Vòng qua phía sau lưng, anh nói.

" Buông tay ra "

" Không. Anh đừng nhìn sau lưng em "

Cô lắc đầu cái lại. Tay vẫn gắt gao để yên ở đó. Không nói nhiều lời, anh trực tiếp lấy tay cô gỡ ra.

Đập vào mắt anh là tấm lưng trần chỉ chút nhiều sẹo. Hơi giật mình, anh khẽ giơ tay chạm lên.

" Sẹo là do ba mẹ tôi gây ra cho cô sao? "

Cô im lặng không đáp. Nước mắt đã rơi thấm đẫm trên mặt, cắn chặt môi ngăn cho tiếng nấc phát ra từ miệng.

Thấy cô một mực giữ im lặng. Anh thở dài, sẹo này đã lâu e là có chữa trị cũng không hết. Tấm lưng nhỏ bé này sẽ vĩnh viễn mang lại sẹo. Mỗi vết sẹo là một nỗi đau khắc cốt ghi tâm.

Giúp cô kéo khóa, anh bước xuống giường đứng dậy.

"Đi thôi. Tôi chờ cô đi trang điểm làm tóc "

"Anh ra xe đi. Em rửa mặt rồi ra liền "

Thanh âm đã dè nén nhưng vẫn vang lên tiếng nắc nho nhỏ. Cô chạy nhanh vào phòng tắm. Mở nước hắt lên mặt.

Anh nhìn bóng lưng cô rồi cũng ngoảnh mặt đi ra khỏi phòng.

Đợi ở trong xe 5 phút. Bóng dáng nhỏ bé đó lật đật cầm túi xách, hối hả mang giày chạy lại mở cửa lên xe.

"Xin lỗi...em bắt anh đợi lâu "

Không nờ mắng vì biết lúc này bản thân đã làm cho cô khóc. Anh vội nhấn ga cho xe chạy đi.

Cô trang điểm làm tóc xong thì đến địa điểm tổ chức tiệc cũng muộn hơn ít phút.

Đem thiệp mời đưa cho người đứng canh chừng bên ngoài kiểm tra.

"Mời vào trong "

Tên đó kiểm tra thiệp mời rồi giữ đó, đưa tay mời anh và cô bước vào trong dự tiệc.

Bên trong được trang hoàng long lẫy, khách mời hầu như đã tới dự đông đủ. Một số người đang khiêu vũ dưới ánh đèn cùng nhau. Một số người thì ngồi ở bàn nói chuyện cùng nhau và chọn nước uống khi phục vụ bưng tới.

"Chúng ta qua bàn kia ngồi "

Anh để cô khoác tay mình đi về phía chiếc bàn trống trong góc khuất ngồi xuống.

"Ngồi ở đây. Tôi đi lấy thức ăn nhẹ cho cô "

Lúc anh quay đi thì có người bước tới ngồi vào chỗ ghế đối diện cô.

"Chào cô, chúng ta có duyên gặp lại nhau rồi "

"Anh..anh cũng là tổng giám đốc của công ty nào đó được mời đến dự tiệc? "

Cô kinh ngạc lẫn chút nghi hoặc nhìn hấn.

"Đúng vậy. Tôi mời cô một ly "

Hấn gật đầu đưa ly rượu vang trước mặt cô.

Theo phép lịch sự cô đưa tay đón lấy rồi đặt xuống bàn, áy náy nói.

"Xin lỗi. Tôi không uống được rượu "

"Ồ, vậy để tôi lấy nước cam mời cô "

Hấn cười cười, giơ tay lấy ly nước cam từ cái khay mà phục vụ vừa bưng tới. Còn không biết vô tình hay cô ý mà giả vờ lúc đưa cô ly nước cam quơ đồ ly rượu vang.

Chất lỏng màu đỏ của rượu đổ lên đầm màu trắng thấm vào dính chặt. Cô cả kinh, lấy khăn giấy trong túi chùi chùi qua loa. Biết có rửa cũng không sạch nổi, cô im lặng lấy túi xách che lại chỗ bẩn.

"Thật xin lỗi "

Hấn tỏ vẻ lúng lúng, cô lắc đầu nói không sao, cầm ly nước cam hấn mời uống từng chút một.

Nhìn chất lỏng trôi tuột vào cổ họng cô, hấn nhếch môi âm hiểm. Nhân lúc sự cố xảy ra hấn đã bỏ xuân được vào ly nước cam.

Vừa uống nửa ly, thân thể cô rạo rực nóng bức. Mặt ửng đỏ, biết nước cam bản thân vừa mới uống có vấn đề.

Gượng người chống tay lên bàn đứng dậy. Cô muốn đi tìm anh nhưng sức nóng trong người thật khó chịu, bức bối.

" Còn định đi đâu? "

Hắn mỉm cười xảo quyệt, đi lại cạnh bên cô. Hắn có chuẩn bị thuốc trước là do hắn điều tra nắm rõ danh sách khách mời dự tiệc của công ty Phát Kha.

Từ lúc cô và anh vào, hắn đã nhếch môi chú ý tới. Chờ anh đi mới giả vờ như tình cờ tiếp cận.

" Buông ra, anh là đồ khốn. Thật ra anh bỏ gì trong ly nước cam "

Thân thể được ôm lại có chút thoải mái nhưng lí trí của cô bắt buộc phải thoát khỏi hắn. Dùng sức lực còn sót lại cố gắng đẩy hắn.

" Im lặng "

Hắn đưa ngón trỏ lên miệng cô ra hiệu. Cô khó chịu giãy giụa, muốn tìm kiếm bóng hình anh trong đám người xa xa.

" Thả ra "

" Đừng vùng vẫy. Bằng không lát nữa sẽ phải hứng chịu đau đớn "

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Khó Lắm Hà Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Anh đâu rồi. Mau giúp em

Cô bị hắn cưỡng ép mang đến một căn phòng nào đó trong khách sạn. Quăng cô trên giường hắn nằm đè lên phía trên.

" Anh tránh ra "

Thân thể rất nóng bức như có lửa thiêu đốt bên trong vậy. Cô khó khăn thở dốc đẩy hắn.

Sức lực yếu đuối chẳng nhằm nhò gì. Hắn thì nham hiểm lần tới ngày càng áp sát, tay vuốt ve gương mặt đỏ bừng bừng của cô.

Bàn tay hắn chạm vào mặt, cô cực lực khóc lóc né tránh.

" Khánh Huy, anh đâu rồi? Mau cứu em "

" Anh ta có thể tới kịp sao? "

Hắn chuyển từ vuốt ve trên mặt từ từ trượt xuống cổ. Một tay hắn kẹp chặt tay cô trên đỉnh đầu, ngăn chặn động tác vùng vẫy.

Hắn cúi đầu, hôn lên cổ và xương quai xanh tạo nên dấu ấn đỏ chót.

" Làm ơn...thả tôi ra..."

Cô khóc nức cầu xin. Thân thể nóng bức người, ươn ẹo qua lại. Cô không muốn hắn chạm vào mình nhưng thân thể lại ngằm dễ chịu khi tay hắn là lướt qua từng tấc da thịt.

" Ngoan ngoãn đi. Tôi sẽ nhẹ nhàng "

Hắn cười tà mị, phả hơi thở nóng ấm vào hõm cổ của cô. Tay hắn tiếp tục di chuyển xuống đùi cô vuốt ve.

Ngoài khóc nức nở, cô không biết làm gì hết. Trong đầu chỉ nghĩ tới anh. Anh đâu rồi, tại sao không đi tìm cô.

Tay hắn ghì phần dưới của chiếc đầm muốn tóc lên, cô thấy vậy lại vùng vẫy với chút sức lực, bàn tay vùng khỏi tay hắn đẩy hắn ra một bên.

" Anh..anh không được. Không được làm điều đó với tôi "

Lùi sát góc giường, cô sợ hãi lấy chăn quấn người. Da thịt sớm đã phơi bày trước mắt, kích thích dục vọng của hắn.

" Thuốc đã phát huy tác dụng. Em mà còn nhần nhịn sẽ tự hại bản thân "

Hắn kéo mạnh chăn quăng xuống đất, bắt lấy cô chân cô lồi mạnh lại. Một lần nữa bị hắn khống chế dưới thân.

Hắn chuẩn bị xé bỏ chiếc đầm mặc trên người cô thì cửa bị một lực mạnh đập bung khóa bên trong.

Anh mang theo sát khí tiến tới. Dem hần từ trên người cô ném xuống đất. Cởi áo vest phủ lên cho cô. Anh nắm lấy cổ áo hần đấm vào mặt hần mấy cái.

Mặt nhanh chóng xuất hiện vết bầm tím. Hần vươn tay muốn đánh lại nhưng so với anh, hần không đủ trình mà chạm được cọng tóc nào hướng chỉ là muốn đánh vào mặt anh.

Đánh hần một lúc, nhìn hần thê thảm với hai bên mặt sưng phù, anh mới thỏa mãn buông cổ áo cho hần té mạnh xuống đất.

Gọi hai bảo vệ đứng ngoài cửa.

" Các anh đem cậu ta tới giao cho cục cảnh sát với tội trạng quấy rối người khác "

Lạnh lùng nói xong, anh bế cô đi thẳng ra xe lái về nhà.

Không thể ngờ tới anh mới lơ mắt đi chỗ khác. Cô bị người ta chuốc thuốc mang đi giờ trò đời bại. Nếu không hỏi thử phục vụ có trông thấy cô thì chắc hẳn anh tưởng cô bỏ đi đâu đó.

" Khánh Huy, người em rất nóng "

Cô ngồi ở ghế phụ, ném áo vest qua một bên, bức rứt khó chịu mà dùng tay cào lên người. Nơi cô cào qua đều rướm máu hình thành một vết xước.

Anh nhíu mày. Tức tốc đạp ga phóng xe nhanh về nhà.

Ôm cô bế vào phòng tắm, xả nước ngập bồn thả cô vào.

" Ráng ngâm nước lạnh. Một chút sẽ hết "

" Khánh Huy, hần ta chỉ cần chạm vào da thịt em thì liền dễ chịu. Tại sao vậy? "

Mắt cô mơ mơ hồ hồ, cánh tay túm chặt lấy tay anh đứng ở đó. Dứt lời, cô đứng bật dậy. Từ trên xuống dưới ướt nhẹp, vòng tay ôm chặt hông anh khó chịu cựa quậy.

Cả hai thân thể dán chặt vào nhau. Cách một lớp áo sơ mi, anh có thể cảm nhận được lồng ngực cô đang phập phồng lên xuống. Hơi thở nóng ẩm, nặng nhọc.

Dường như thuốc hần hạ là xuân dược cực mạnh. Có ngâm nước lạnh cũng vô dụng.

" Em khó chịu. Cả người nóng lắm "

Phía sau lưng lại truyền đến tiếng mỉa mai. Bàn tay cô buông hông anh ra, tay muốn cởi bộ đầm xuống cho đỡ nóng.

" Giúp em nhanh lên "

Tiếng cô rất gấp gáp, anh bị cô quấy nhiễu chau mày đè nén cảm xúc ham muốn của bản thân. Từ khi cô ấy mất anh chẳng bao giờ phóng túng với ai.

Nay lại bị cô mạnh mẽ gọi lên dục vọng. Anh mà nhìn không được sẽ phát tiết lên người cô mất.

Ấn cô ngồi lại bồn tắm đầy nước, anh kim chặt hai vai chẳng cho cô cơ hội có sức đứng lên.

" Hức....khó chịu...Khánh Huy "

Nấc lên thành tiếng, cô bị thuốc làm cho đầu óc mụ mị, trống rỗng, không còn biết gì hết. Chỉ muốn nhanh dập tắt cơn lửa nóng đang thiêu đốt trong người.

Bắt giắc tay anh vươn ra lau nước mắt trên mặt cô. Tay vừa chạm phải, cô liền túm lấy, nắm chặt.

" Giúp em nhanh hết nóng đi. Em chịu không nổi nữa "

" Được rồi, tôi giúp cô "

Anh thấy vẻ mặt thống khổ ửng đỏ đầy mê hoặc của cô. Dục vọng cũng bị đánh thức, cúi đầu phủ môi mình lên môi cô.

Cả hai chìm đắm trong nụ hôn mãnh liệt đầy kích thích. Anh bế cô ra khỏi bồn tắm đem cô ra phòng đặt lên giường.

Phút chốc đồ trên người của cả hai bị cởi bỏ vứt hết xuống đất.

" Ngọc Hoài là cô quyến rũ đánh thức dục vọng của tôi. Vậy thì đừng trách "

Anh cắn vào vành tai cô, thở gấp. Cả hai thân thể dán chặt vào nhau trao cho nhau những nụ hôn đầy cuồng dã.

Và chính thức đêm đó, ranh giới giữa họ thật sự đã biến mất. Trong phòng chỉ còn cảnh xuân ngập tràn. Tiếng thở gấp cầu xin của nữ nhân và tiếng gầm gừ của nam nhân đầy thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Khó Lắm Hà Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Anh có thể tàn nhẫn nhưng tại sao không cho em tàn nhẫn?

Sáng hôm sau, cô thức dậy với thể trạng không tốt. Xương cốt như nát vụn, cử động một tí là mồ hôi liền tuôn ra. Đặc biệt là hạ thân. Đau nhức rã rời.

Đầu óc có lẽ không nhớ được chuyện đêm qua. Nằm yên trên giường chừng 5 phút, cô mới chợt phát hiện có gì đó không đúng.

Hình như ngay eo có một cánh tay siết chặt mà còn có cảm giác mát lạnh. Cô tròn tròn mắt, giờ chần nhin vào người mình.

Bản thân đang không có mảnh vải che đậy. Từng vết hôn đỏ chói mắt còn lưu lại trên da thịt trắng nõn.

Quay mặt nhìn sang phía giường bên cạnh. Là anh. Vậy anh và cô đêm qua thực ra đã làm chuyện đó với nhau?

Cô bị chính suy nghĩ đó dọa sợ mà phát ra tiếng thút thít. Sao loại chuyện đó xảy ra được chứ?

Trong đầu cô hiện giờ chỉ nhớ mang máng là trong lúc bản thân sắp bị làm nhục lại được anh cứu khỏi tay hắn rồi mang về nhà. Tiếp đó cũng không nhớ rõ chuyện gì đã xảy ra.

"Làm sao đây? "

Anh nhú mày tỉnh giấc vì tiếng khóc bên cạnh. Mở mắt thấy cô đang nắm chiếc chăn âm thầm roi nước mắt, mở miệng nói.

"Mới sáng ra khóc cái gì? "

"Em...và..anh đã làm chuyện kia. Sao lại vậy? Anh sao có thể lên giường với em? "

Càng nói càng khóc lớn một trận. Tay bấu chặt vào chăn giằng xé. Môi bị cắn đến bật máu.

Anh buông tay khỏi eo cô, kéo cô vào lòng mình, dịu dàng vuốt tóc, ôn nhu lên tiếng.

"Hôm qua cô bắt tôi làm cho cô hết nóng. Nên tôi cùng cô quan hệ để giải hết xuân được trong người cô. Nếu có trách thì trách cô cứ quấy tôi đòi hỏi, làm dục vọng tôi tỉnh dậy "

"Hức...hức...vậy anh đêm qua có dùng biện pháp phòng ngừa không? "

Cô vui mặt vào ngực anh sụt sùi hỏi.

"Cô nghĩ gấp như vậy đủ thời gian để dùng biện pháp sao? "

"..... "

Cô im lặng, đỏ mặt.

Không nghe tiếng cô đáp, anh cúi đầu nhìn xuống.

"Sao vậy? "

"Không có gì. Em chỉ nghĩ là anh vì cứu em mới làm thế. Thôi thì chúng ta đừng nhớ tới nữa. Cho qua đi "

Cô nghĩ kĩ rồi đưa ra quyết định. Tay chống lên ngực anh đẩy ra. Nói sao thì nói, lần đầu tiên mất đi cô thật sự đau lòng. Anh không yêu cô mà chỉ vì cô cầu xin, anh thật sự đã làm điều đó để cứu cô.

"Cô không cần tôi chịu trách nhiệm? "

Anh nheo mắt hỏi. Tự đứng nữ nhân chết tiết này đêm qua còn quần lấy anh, miệng liên tục cầu xin với nói ba chữ em yêu anh. Tại sao giờ lại bỏ qua một cách dễ dàng? Đáng nhẽ phải bắt anh chịu trách nhiệm nếu cô lỡ mang thai chứ?

" Em không cần đâu. Nhanh đi chuẩn bị rồi chúng ta đến công ty "

Cô nhẹ nhàng lắc đầu, khó khăn dịch chuyển xuống giường. Thân thể gầy gò được chần bao bọc trông nhỏ bé cực kì.

" Ngọc Hoài, cô còn yêu tôi không? "

Bước chân cô khựng lại, cả người có chút run rẩy. Đúng thật là cô còn tình cảm với anh, chưa thể nào dứt ra được. Nhưng cũng có ý nghĩa gì, cô nói từ bỏ thì sớm sẽ từ bỏ, chẳng muốn vương vấn thêm chi cho đau lòng.

" Em còn nhưng nhanh thôi sẽ phai nhạt "

" Không muốn đợi tôi yêu cô thật à? "

Anh đã vơ quần áo dưới đất tối qua mặc vào sai bước chân lại chỗ cô.

" Không muốn đợi "

Trả lời dứt khoát, cô toan bỏ đi thì bị anh ghi chặt ôm lại, ti cầm lên đỉnh đầu cô.

" Cô không muốn đợi. Nhưng tôi muốn từ từ yêu cô. Có hay không cho tôi cơ hội? "

" Em thật sự mệt rồi. Mệt mỏi với cái tình yêu của chúng ta. Lúc em yêu anh, tại sao anh nhẫn tâm chà đạp tình cảm đó. Giờ bắt em cho anh cơ hội chẳng khác nào bắt em chờ đợi. Chờ thì tới khi nào anh mới yêu em đây? Một năm, hai năm hay chờ mãi mãi. Anh có thật sự muốn quên cô ấy bắt đầu lại với em? Em xin anh, chỉ một thời gian nữa. Chúng ta ly hôn đi, giải thoát cho em "

Cô đau lòng bao nhiêu nước mắt theo lời nói đó mà tuôn ra rớt xuống mu bàn tay anh. Nhắm chặt hai mắt, kìm nén sự kích động của bản thân.

" Cô muốn ly hôn? Muốn bỏ mặc Khánh Hào? Thật sự muốn nhóc thiếu thốn tình cảm? Còn muốn tôi đánh mất cơ hội? Ngọc Hoài, cô nói tôi trước đây tàn nhẫn với cô nhưng hiện giờ cô nói vậy chả khác nào tàn nhẫn với tôi và Khánh Hào "

Anh siết chặt vòng tay hơn. Tròng mắt ánh lên vài tia đau thương. Anh thừa nhận trước đây là bản thân không tốt, còn cố chấp hành hạ cô. Nhưng anh biết sai rồi, mong cô cho cơ hội mà thôi.

" Khánh Huy, anh thật ích kỉ. Anh và mọi người có thể tàn nhẫn với em. Nhưng tốt cùng tại sao không cho em tàn nhẫn một lần? Em kiếp trước mắc nợ anh nhiều thế sao mà kiếp này phải trả nợ không được thoát khỏi anh "

Cô khóc đến mức khàn cả giọng. Đôi vai cứ run bần bật. Bộ dạng của cô quá mức thương tâm.

""

Anh im lặng, xoay người cô lại, vơm tay gạt những giọt nước mắt trực chào nơi khóe mi cô.

" Tạm thời không nói đến vấn đề này nữa. Mau chuẩn bị tươm tất, chúng ta đến công ty "

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Khó Lắm Hà Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Về Phương gia

Anh và cô vào đến công ty. Vẫn như thường lệ mà cùng nhau đi lên phòng, cùng nhau làm việc.

Bầu không khí giữa cả hai rất tĩnh lặng. Chỉ nghe thấy tiếng loạt xoạt của giấy. Đột ngột anh lên tiếng phá vỡ.

" Cô muốn về thăm ba mẹ mình không?"

" Tổng giám đốc, đang trong giờ làm việc anh đừng nói chuyện riêng tư. Nếu là chuyện công việc em sẽ trả lời "

Cô lạnh nhạt nhún mày. Tay vẫn lật lật ghi ghi gì đó. Hoàn toàn quên đi mắt anh sẽ tức giận khi cô tỏ thái độ.

" Ngọc Hoài "

Anh bực bội đập tay xuống bàn, nhỏ giọng gần mạnh tên cô. Nữ nhân này vừa nghiêm túc vừa cứng nhắc, vô vị. Nói thì không sai, anh biết trong công việc không được lấy chuyện riêng tư ra nói.

Nhất thời lỡ miệng vì có ý định kéo gần khoảng cách cả hai. Chứ cái đà này, cô từ bỏ đúng là rất dễ. Nhấn tâm thì càng đau hơn.

Bằng cách nào đó, anh sẽ phải ngăn cản. Chính thức lay động đến trái tim cô để cô suy nghĩ lại.

Thế là anh không nói nữa, lẳng lặng làm việc.

Tối giờ đón Khánh Hào. Anh cho phép nhân viên hôm nay tan tầm sớm. Nắm tay cô lôi vào xe chạy tới trường.

" Vào trong với tôi "

" Không. Em chờ ở xe là được "

Cô nhất quyết đòi ngồi chờ trên xe. Bỏ tay bức lực, một mình đi đón Khánh Hào.

Lúc anh dắt nhóc ra. Nhóc hồi thúc anh mở cửa ghế phụ, chậm chạp khó khăn chui vào xe.

" Di sao không vào trong lớp cùng baba dất con ra? "

" Di trong người hơi mệt. Con đừng buồn "

Cô dựa lưng vào ghế, mắt khẽ nhắm. Khánh Hào chu môi gật đầu, hướng tới anh phía trước cất giọng dễ thương.

" Baba chúng ta về ăn cơm với ông bà nội đi "

Anh thì sao cũng được miễn là Khánh Hào vui. Còn cô thì khác, ba mẹ anh đã hành hạ cô để lại ấn tượng không tốt lần đầu lòng. Liệu cô có đồng ý ăn cơm cùng?

Cảm nhận ánh mắt anh cứ liếc qua gương chiếu hậu để xem phản ứng của mình, cô nhàn nhạt mở miệng.

" Anh muốn tới thì lái xe tới đi. Em chẳng có quyền ý kiến đâu "

Cả ba người chớp nhoáng đã đến được biệt thự Phương gia. Nhóc và cô xuống xe trước, ấn chuông chờ người bên trong ra mở cửa.

Chẳng chờ lâu, quản gia đi ra trông thấy nhanh tay mở cửa cho anh lái xe vào.

Theo chân quản gia vào trong nhà. Cô nửa điểm cũng không biểu lộ sắc mặt phức tạp nào. Nắm tay Khánh Hào đường hoàng sải bước.

" Ông bà nội "

Nhóc vụt khỏi tay cô chạy lại sà vào lòng ba mẹ anh mỉm cười rạng rỡ.

" Chào ba mẹ con mới về "

Lời vừa dứt, ba mẹ anh nhìn cô trân trân chẳng lấy một cái chớp mắt. Cô mỉm môi, hai tay nắm chặt góc váy chờ đợi cơn nóng giận của bọn họ.

" Ngọc Hoài, con lên phòng tắm rửa đi rồi xuống dùng bữa tối "

Tiếng nói của ba anh làm cô thất kinh. Từ khi nào ba anh lại ôn nhu trầm ấm với cô.

" Ngần ra đó làm gì, con đi nhanh đi "

Lại là mẹ anh mang đến kinh ngạc cho cô. Cô nghĩ nghĩ rồi đưa ra kết luận. Chắc họ sợ bạc đãi cô thì anh sẽ giận mà không trở về nhà.

Gật nhẹ đầu nói hai chữ vâng ạ. Cô mon men theo lối cầu thang đi lên phòng của anh. Mắt vô tình lướt qua bức ảnh cưới treo trước đầu giường.

Thở dài rồi quay ngoắt đi tìm quần áo trong tủ còn để lại.

Anh vừa hay lên đến phòng. Nghe trong phòng tắm truyền ra tiếng ào ào. Anh biết là cô đang tắm. Tự mình lấy quần áo sang phòng tắm khác ở phòng dành cho khách tắm cho nhanh.

Khánh Hào được ba anh tắm ở phòng tắm dưới tầng trệt.

Đúng 20 phút sau, cả ba người cùng ba mẹ anh tụ lại ở bàn ăn. Nhưng cô tuyệt đối không chịu ngồi ăn cùng. Vì sợ giống trước đây thích là quăng thức ăn vào người cô.

" Con không đói đâu. Mọi người dùng bữa ngon miệng "

Dứt lời cô bỏ đi lên phòng.

Trên bàn ăn, mẹ anh nhìn anh lo lắng hỏi.

" Ngọc Hoài sao vậy? Ba mẹ đang chấp nhận quan tâm con bé mà nó lại tạo màn ngăn cách không cho tiếp cận "

" Ba mẹ chịu chấp nhận là con vui rồi. Con cũng không hiểu nổi cô ấy. Sống mấy ngày ở nhà riêng với con cứ bày ra vẻ lạnh nhạt tránh né. Con nhắc chuyện muốn quên quá khứ, bắt đầu lại thì cô ấy kích động khóc lớn nói không muốn, còn đòi ly hôn "

Anh lắc lắc đầu, nhún vai chịu thua. Cô tâm tư thật sâu xa khó mà hiểu nổi. Cô không muốn nói thì anh có đào bới tìm ngọn ngành cũng không ra.

Khánh Hào ngồi cùng ba anh đang chú tâm ăn uống nên không nghe thấy anh và mẹ anh nói gì. Bằng không nhóc sẽ tò mò hỏi chuyện.

Nhóc cảm thấy tuy bữa ăn gia đình chưa đầy đủ trọn vẹn thành viên nhưng ông bà nội đứng thật là không còn ghét dì.

Tâm trạng ăn uống vì thế rất hăng say.

~~~~~

Cô ngồi bó gối trên phòng một mình dưới nền gạch lạnh ngắt. Nhưng cô lại không cảm thấy cái lạnh lẽo đó mà cảm thấy trái tim mình dường như phủ một lớp băng mỏng lạnh lẽo khiến cho tim dần sắt đá.

Cạch.

Nắm cửa vặn mở, cô lỏng tai lên nghe tiếng bước chân biết rõ đó là anh.

" Khánh Huy, anh ăn xong rồi sao? "

" Ủ, tôi mang thức ăn lên cho cô "

" Cảm ơn lòng tốt của anh nhưng em không đói. Cảm phiền anh bụng xuống dưới dẹp đi "

Cô ngước mắt nhìn anh cười nhẹ xua tay nói mình không đói.

" Gầy lắm rồi. Không ăn không được "

Anh ngồi bệch xuống trước mặt cô. Để cái khay đựng tô com một bên. Tay trái bóp cằm bắt cô há miệng, tay phải cầm muỗng múc com lần thức ăn nhét vào.

Với sự mạnh bạo của anh, cô không có cách thoát được. Ngoan ngoãn mặc kệ anh ép ăn đến no căng bụng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Khó Lắm Hà Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Xảy ra tai nạn

Tối hôm đó, anh và cô cùng Khánh Hào đều ngủ lại Phương gia. Khánh Hào ngủ ở phòng riêng dưới tầng trệt. Cô như trước mà ngủ ở dưới đất.

Anh thì nằm trên giường trần trọc mãi không ngủ được. Liếc nhìn phía dưới nữ nhân đó thế nào lại ngủ say như chết, nhẹ nhàng xuống giường bế lên.

" Ngủ như vậy không sớm cũng muộn gây lưng chết cô "

Đi lại cửa mở ra bế cô ra ngoài hướng đến phòng ngủ dành cho khách.

Đem cô đặt nhẹ xuống giường, anh leo lên nằm bên cạnh. Lấy tay mình kê làm gối cho cô nằm.

" Ngọc Hoài, cô thật cứng đầu "

Nhéo nhẹ mũi cô, anh làm cô nhũn mày cựa quậy. Nhưng may mắn cô không bị anh đánh thức. Chỉ một lát là chân mày giãn ra, xích lại anh tìm hơi ấm yên bình ngủ say.

Nhoèn môi cười nhẹ, anh muốn yêu cô thì phải thân mật trước đã. Tay đặt ngay eo cô kéo khoảng cách cả hai gần lại.

Đưa mắt nhắm nhìn một lúc lâu, anh từ từ mới chìm vào giấc ngủ.

Hôm sau, lúc mặt trời vừa ló dạng. Cô theo thói quen thức dậy sớm. Mở mắt liền nhận ra đây là phòng dành cho khách.

Cô trong lòng dám chắc là anh bế mình qua đây.

" Dậy rồi sao? "

Giật mình nhìn sang bên cạnh. Nãy giờ cô cứ tưởng mình ngủ có một mình càng không hề hay biết mình gối đầu ngủ trên cánh tay anh cả đêm.

" Anh ngủ cùng em hả? "

" Rành rành trước mắt mà còn hỏi được. Tay bị cô gối lên đến tê nhức cả rồi "

Anh nói xong cô bật dậy liền, ái ngại nói.

" Xin lỗi "

" Không sao. Ngủ có ngon không? "

" Ừm...ngủ ngon "

Cô ậm ừ trả lời. Sau đó nhanh nhẹn nói tiếp.

" Chúng ta về phòng thay quần áo rồi tới công ty thôi "

" Cô cuồng việc còn hơn cả tôi "

Anh ngồi dậy ôm cánh tay đang tê dần nhức mới xoa xoa vài cái. Chậm rì rì rời giường kéo tay cô đi về phòng kia.

Hôm nay để Khánh Hào cho ba mẹ anh đưa đến trường. Anh với cô ăn sáng do quán gia nấu rồi đi ngay.

Cả quãng đường lái xe, anh nhận ra có một chiếc xe bám đuôi mình. Mắt liên tục nhìn gương chiếu hậu, tăng tốc chạy nhanh để cắt đuôi.

Nhưng không dễ dàng, cái xe đó cứ theo đuôi cách chừng một mét. Biết rằng sẽ có điều không hay xảy ra, anh nói với cô ở ghế phụ.

" Chiếc xe phía sau muốn đụng xe chúng ta thì phải. Cô chuẩn bị tốt tâm trạng đi, tôi lần nữa sẽ phóng xe nhanh đó "

Thấy cô nghe lời ra hiệu gạt gạt đầu ngu ý nói đã sẵn sàng. Anh đạp ga nhấn mạnh, tăng tốc hết tốc độ. Đến ngã tư đèn đỏ thì đạp phanh dừng lại không kịp.

Anh vượt đèn đỏ, cùng lúc đó chiếc xe hơi màu đỏ từ phía bên tay trái cũng chạy với tốc độ cao chạy qua. Phía sau xe đó cũng có mấy chiếc xe máy đang lưu thông trên đường nhưng họ may mắn dừng kịp lúc vì trông thấy có xe vượt đèn đỏ.

" Khánh Huy "

Rầm.

Cô chỉ kịp kêu lên một tiếng. Xe hơi kia đã tông vào xe anh không hề nhẹ. Cả hai chiếc xe đều méo móp dị dạng. Cửa kính bể tanh bành.

Anh đầu đập vô lăng bất tỉnh, máu chảy đầm đìa. Cô ngồi ở ghế phụ cũng bị thương không nhẹ.

Chỉ mở miệng kêu.

" Khánh Huy, Khánh Huy "

Rồi cũng bất tỉnh.

Chủ của chiếc xe hơi đỏ cũng bị thương rất nghiêm trọng. Còn tên lái xe đuổi theo xe anh thì đang dừng ở ngã tư đèn đỏ nhếch mép cười.

" Cậu dám tông con trai tôi vào tù thì đáng bị vậy. Tiếc là tôi không phải người trực tiếp gây ra "

Một vụ tai nạn thảm khốc, cảnh sát nhận được tin liền phong tỏa hiện trường tai nạn. Xe cấp cứu đã đến chở ba người đi đến bệnh viện Bạch Y.

Anh và cô cùng chủ xe hơi đỏ được đưa đi cấp cứu nhanh chóng. Y tá thì đang cố liên lạc với người nhà bệnh nhân.

Ba mẹ anh nhận được tin cấp tốc chạy đến bệnh viện. Trong lòng sốt ruột ngồi ngoài băng ghế chờ đợi cầu nguyện. Kế bên cũng có thân nhân của chủ xe hơi đỏ.

Mấy tiếng đồng hồ trôi qua, bác sĩ đã bước ra khỏi phòng cấp cứu.

" Bệnh nhân đã qua cơn nguy kịch. Người nhà đừng quá lo lắng "

Ba người được chuyển qua phòng hồi sức. Anh và cô thì được nằm chung một phòng. Mỗi người nằm trên một chiếc giường được đặt cạnh nhau.

Tên chủ của chiếc xe kia thì nằm riêng ở một căn phòng khác.

Nửa tiếng sau, cô cử động tay mở mắt tỉnh dậy.

" Ngọc Hoài, con tỉnh rồi sao? "

Mẹ anh mừng rỡ, canh chừng này giờ mới có một trong hai tỉnh lại.

" Khánh Huy tình trạng thế nào rồi? "

Cô muốn xuống giường đi lại xem anh. Nhưng mẹ anh đã ngăn cản, nhẹ giọng khuyên nhủ.

" Con bị thương cũng không hề nhẹ. Nằm yên trên giường tịnh dưỡng đi. Khánh Huy lát nữa cũng sẽ tỉnh thôi "

Cô gật đầu nghe lời. Mắt lia qua nhìn trong phòng không thấy có ba anh ở đây liền hỏi.

" Ba không có tới sao? "

" Có. Nhưng lúc này cảnh sát đã tới mời đi gặp thân nhân kia bồi thường tiền viện phí và nộp phạt vì quy phạm luật lệ. Nghe nói thân nhân kia cũng phải nộp phạt. Mà tại sao vượt đèn đỏ để bị tai nạn? "

Mẹ anh cau mày giải thích, sau đó thắc mắc hỏi nguyên nhân.

" Khánh Huy nói có người bám đuôi. Anh ấy tăng tốc muốn cắt đuôi nên phóng xe nhanh, lúc tới ngã tư đèn đỏ, phanh lại không kịp moi xảy ra tai nạn "

" Được rồi, con nghỉ ngơi đi. Trưa nay quần gia mang thức ăn đến "

" Mẹ và ba hết ghét con rồi sao? "

Cô nhin không được tò mò lên tiếng hỏi. Mẹ anh khẽ cười, tay vuốt mái tóc cô.

" Ủ, vì Khánh Hào muốn có gia đình trọn vẹn. Thằng bé nói rất thích con, nó xin ba mẹ đừng ghét con mà hãy chấp nhận con đi. Ba mẹ cũng biết mình lỗi lầm trầm trọng, gây cho con biết bao đau đớn. Con có đồng ý tha thứ cho ba mẹ không? "

" Con tha thứ ạ "

Cô mỉm cười nhẹ, hưởng thụ sự ấm áp từ mẹ anh mang đến.

~~~~~

Tối trưa thì ba mẹ anh không quen mùi của bệnh viện nên về nhà nghỉ ngơi, quần gia đem thức ăn tới cho cô và anh xong cũng đi về.

Trong phòng bệnh chỉ còn cô và anh. Anh thì vẫn chưa tỉnh lại. Trên trán bị quấn mấy vòng băng trắng, sắc mặt lại tái nhợt. Tay chân thì cứ bất động trên giường bệnh không chút động đậy.

Nếu anh không còn thở đều đều, lồng ngực phập phồng lên xuống thì cô đã nghĩ anh chết rồi.

Nhìn lại bản thân, bị thương không nặng bằng anh. Cánh tay trái chỉ bị mảnh vỡ của kính xe ghim vào tạo nên vết thương không sâu lắm. Bác sĩ đã băng bó kỹ càng, trên người xây xát vài chỗ cũng được khử trùng dán băng cá nhân.

Cô buồn chán không muốn ăn trước. Nhẹ nhàng rời giường lại cái ghế đặt ở cạnh giường anh ngồi xuống.

" Khánh Huy, chừng nào anh mới tỉnh đây? "

" Tỉnh dậy đi, ăn trưa cùng em. Ăn một mình chán lắm "

" Anh ngủ gì ngủ hoài vậy. Bác sĩ nói anh sẽ tỉnh sớm mà sao giờ chưa tỉnh. Có phải anh muốn trêu chọc em không?"

"..."

Cô nắm lấy tay anh luyên thuyên một hồi. Nhìn anh im lặng ngủ say có chút lo lắng mặc dù bác sĩ đã khẳng định anh sẽ tỉnh không có chuyện gì xảy ra đâu.

" Tỉnh dậy đi. Anh định ngủ tới khi nào. Tỉnh dậy ăn cùng em nè. Em sẽ cho anh câu trả lời cho anh cơ hội hay không "

"..."

Nói suốt một tiếng đồng hồ. Anh vẫn không phản ứng, cô lo sợ khóc lóc.

" Anh còn thờ mà, sao không chịu tỉnh nhìn em "

Tiếng khóc day dứt của cô làm anh đang ngủ mê cũng phải nheo mắt tỉnh dậy.

" Khóc cái gì? "

" Em tưởng anh bị làm sao. Hức...hức.."

Cô nhào vào lòng anh khóc lóc tức tưởi. Cô từng nói muốn ly hôn, nhưng khi anh bị tai nạn. Cô lại không muốn nữa, cô muốn cho anh cơ hội. Muốn bên cạnh anh, yêu anh lần nữa.

" Nín đi. Đừng khóc xấu lắm "

Anh vỗ nhẹ đầu cô dỗ dành. Xem ra cô thật lo lắng cho anh. Sợ có chuyện bất trắc xảy ra nên mới khóc thảm thương.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Khó Lắm Hà Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Cho cơ hội

Anh đỡ cô nín xong. Cả hai cùng ăn bữa trưa với nhau.

" Khánh Huy, anh ăn cái này đi "

Cô gấp thức ăn từ phần ăn của mình bỏ qua cho anh.

" Cô ăn đi. Bị thương cũng cần phải bồi bổ "

Anh cau mày không vui nhìn cô. Đã gây yếu mà cứ thích bỏ thức ăn ngon cho anh không chịu ăn. Cầm thìa gấp lên muốn trả lại.

" Anh nặng hơn, ăn nhiều vào "

Chặn ngay đôi thìa của anh. Cô mỉm cười dịu dàng bắt anh nghe theo.

" Được, nhưng cô cũng phải ăn hết đừng bỏ mứa "

" Em biết rồi "

Anh và cô yên lặng ăn bữa cơm trưa. Ăn xong, cô và anh lại nằm lại trên giường bệnh. Hai người quay mặt nhìn nhau.

" Ngọc Hoài, lúc tối ngủ cô đã nói là cho tôi cơ hội phải không? "

" Ừm...bởi vậy anh phải tốt với em. Đừng tàn nhẫn mắng em như trước. Sẽ đau lòng lắm "

Cô không có chối, nhanh chóng nói là đúng. Anh gật đầu đáp lại.

" Tôi hứa sẽ tốt với cô. Được rồi, chúng ta ngủ trưa đi "

Thế là cả hai chìm vào giấc ngủ trưa, trên môi ai cũng đều vẽ nên nụ cười hạnh phúc.

Tối chiều, phòng bệnh của cô và anh đã đông nghịt người. Khánh Hào theo ba mẹ anh tới thăm cả hai. Nhóc rất lo lắng mà ôm cô khóc một hồi rồi lại ôm anh khóc tiếp.

Phải dỗ dừ lắm mới chịu nín. Mà còn có người trong công ty hay tin tới thăm nữa. Bọn họ nhìn cô hầu như hết chán ghét, khinh bỉ. Chỉ có vẻ mặt vui vẻ niềm nở cầu chúc.

" Tổng giám đốc và thư kí Ngọc Hoài mau chóng bình phục mà đi làm lại nha! "

Bọn họ ngồi luyên thuyên với cô một lúc lâu mới chịu đứng dậy ra về. Khánh Hào cũng bị ba mẹ anh bắt về nhà mặc kệ sự giãy dụa muốn ở lại bệnh viện. Một mực cưỡng ép mang ra xe chở về.

Phút chốc căn phòng lại trở nên yên tĩnh. Anh và cô lại mở phần ăn do quán gia đem tới mà dùng bữa.

" Ngọc Hoài, cô có muốn tổ chức lại hôn lễ không? "

" Không cần đâu. Em chỉ cần bên cạnh anh là đủ rồi. Trước đây em cũng nghĩ mình thật sự thiệt thòi vì không có tổ chức lễ cưới như người ta. Nhưng giờ nghĩ kĩ lại tổ chức tốn kém lắm. Nếu tổ chức lại, ba mẹ em sẽ nghỉ ngơi. Họ mà kêu em nói rõ là thôi xong luôn. Em không muốn họ buồn do em nói dối đâu "

" Ủm...khi chúng ta gần xuất viện. Tôi cho người đón ba mẹ em lên đây ở chơi vài ngày "

Anh thấy cô buồn cũng không muốn đòi tổ chức hôn lễ nữa mà chuyển qua chuyện khác để nói.

" Sẽ được chứ? Ba mẹ anh sẽ không trách em mới vừa được chấp nhận mà được đăng chân lẫn đăng đầu, không hỏi qua họ có đồng ý hay không? "

Cô ăn xong uống nước, đưa ánh mắt lo lắng hỏi anh. Cô tuy ngoài mặt với ba mẹ anh là thân thiết nhưng thật ra trong lòng vẫn còn ám ảnh đáng sợ dữ dằn của họ trước đây.

" Không sao. Tôi xin phép là được "

Anh lên tiếng trấn an cô. Cả hai ăn no cũng không thể nằm một chỗ hoài được. Cùng nhau ra khuôn viên của bệnh viện ngồi hóng mát.

Một tháng sau cả hai tình cảm đã tiến triển và hôm nay cũng là ngày xuất viện.

Ngồi trên xe chừng 15 phút, đã về tới Phương gia. Vừa đặt chân vào nhà. Trông thấy ba mẹ mình ở đó, cô xúc động trào dâng chạy lại ôm họ.

" Ba mẹ, con nhớ hai người lắm! "

" Con gái ngoan, ba mẹ cũng nhớ con "

Ba mẹ cô ôm cô thật chặt như sợ buông tay ra họ sẽ vụt mất cô vậy. Thấy cô bị ôm quá chặt, anh bước lại.

" Con chào ba mẹ "

Lúc này họ mới buông cô ra, quay sang anh quan sát từ đầu tới chân.

" Con là chồng của con bé? "

" Vâng ạ. Con là Khánh Huy "

Đây là lần đầu tiên anh và ba mẹ cô gặp nhau. Tránh không được có chút căng thẳng.

" Ba mẹ, anh ấy rất tốt. Hai người đừng nhìn anh ấy nữa "

Cô lên tiếng giải vây cho anh.

" Bà ngoại, ông ngoại, hai người ra xích đu với con đi "

Khánh Hào từ đâu chạy ủa lại, kéo tay ba mẹ cô ra sân. Nghe nhóc gọi họ là ông bà ngoại, cô thật sự vui. Họ biết nhóc là con riêng của anh cũng không có mắng cô tại sao còn lấy anh.

Họ thông cảm cho cô. Vì họ nghĩ con gái họ yêu đâu thì gả đó, có nghèo khổ sang giàu cũng là số phận của nó.

" Hai đứa lên phòng nghỉ ngơi đi "

Mẹ anh lên tiếng, cô và anh gật đầu rồi bước lên lầu về phòng dành cho khách mà cả hai từng ngủ.

Vừa về phòng, anh làm như tốt bụng lắm, tay vỗ vỗ mặt nệm êm ấm, mở miệng kêu cô.

" Ngọc Hoài, lại đây nằm xuống. Tôi mệt xa cho "

Cô tưởng anh nói thật, cười cười chạy lại giường nằm úp xuống.

Tay anh bắt đầu bóp bóp vai cô, lúc đầu là đàng hoàng lắm nhưng lát sau tự dưng hôn cô từ sau gáy.

Chột rùng mình, tai cô đỏ bừng lên. Nhỏ giọng hỏi.

" Anh đang làm gì vậy? "

" Hôn đó "

Anh thân nhiên trả lời. Tình cảm đã tiến triển thì ngại làm gì mà không chịu hôn.

Cô không nói gì nữa, lật người nằm ngửa, ánh mắt chăm chú quan sát gương mặt đẹp trai của anh.

" Sao vậy? "

" Chỉ muốn ngắm anh "

Cô cười, nụ cười vui vẻ khi cạnh anh. Nói thật chứ bản thân cô cũng mắng mình nhiều lần vì không kiên quyết lắm trong chuyện tình cảm. Rất dễ dàng bị lay động đến trái tim do một nguyên nhân nghiêm trọng nào đó đến với anh.

Lúc thấy anh bất động suốt mấy tiếng vì thuốc gây mê chưa thể tỉnh thì tâm trạng luôn trong tình trạng thấp thỏm lo âu. Sợ mất anh, sợ anh bị chấn thương nặng lúc tỉnh dậy lại không còn nhận ra cô.

Nhớ đến, đôi mắt xinh đẹp liền nhanh chóng phủ lên tầng sương mỏng. Môi mím chặt ngăn cho bản thân không phát ra tiếng nấc nghẹn ngào.

" Đừng có khóc "

Anh ngồi dựa lưng vào thành giường, nâng đầu cô đặt lên đùi mình. Nhẹ nhàng vuốt tóc dỗ dành.

" Khánh Huy, em muốn như lời nói đó tàn nhẫn với anh một lần nhưng không làm được. Em thật sự không cách nào loại bỏ anh khỏi trái tim mình. Tình cảm dành cho anh có lẽ không còn nhiều như trước. Nhưng hình bóng anh cứ mãi ở trong tim em muốn xóa bỏ e là không thể "

Cô nói, bàn tay nắm tay anh đang vuốt tóc mình không buông. Cái nắm đó rất chặt, móng tay dài nhọn còn đâm vào mu bàn tay làm anh có chút cau mày.

" Đừng nhớ đến nữa. Ngoan, ngủ một chút đi "

Dường như khóc đã thấm mệt nên nghe anh nói, cô lim dim thiếp đi trong sự yên bình. Khóe mi còn cô đọng lại giọt nước mắt. Tay vẫn nắm tay anh, giống như sợ buông thì anh sẽ chạy mất.

" Đồ ngốc, nặng tình như vậy hỏi sao không đau không buông được. Nhưng cũng nhờ đó mà cơ hội đã đến với anh "

Khẽ nhếch môi cười, cúi xuống hôn lên trán cô một cái. Tay hơi đau cũng không nỡ rút lại vì sợ cô sẽ tỉnh giấc lập tức.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Khó Lắm Hà Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Anh muốn cô

Ngủ thiếp đi một tiếng đồng hồ, cô mơ màng chớp chớp mắt rồi mở ra.

" Tỉnh rồi à "

Phía trên truyền đến giọng nói ấm áp của anh. Cô thức thoi như nhớ ra gì đó liền nhìn lại tay anh. Tay bị cô nắm chặt đến có dấu móng tay còn đọng lại máu khô chút ít.

Vội vàng ngồi bật dậy, cầm tay anh nhẹ nhàng xoa xoa.

" Em nắm chặt sao anh không rút lại "

" Đừng lo, không đau lắm. Mau rửa mặt xuống nhà ăn trưa thôi "

" Ồ, mà anh nói chuyện với em sao nghe không có chút tình cảm nào. Có phải chưa sẵn sàng? "

Cô dò hỏi. Cho anh cơ hội mà anh ngoài dịu dàng, ôn nhu, quan tâm cô thì không có từ ngữ xưng hô tình cảm nào.

Như vậy chả khác nào anh vẫn chưa sẵn sàng muốn gọi cô thân mật.

Bẹo má cô, anh cong cong khóe môi.

" Chù ị xấu lắm. Cười lên đi "

" Đó, vẫn trông không "

Cô bịu môi. gương mặt làm nũng này lần đầu tiên anh nhìn thấy, ôm cô vào lòng, giọng nói ôn nhu cất lên.

" Không phải là chưa sẵn sàng. Nhưng nói trông vẫn rất tốt. Nghe cũng rất tình cảm "

" Không được đâu. Em vẫn muốn anh gọi em thân mật "

" Được rồi, em đừng ị nữa. Anh nghe theo là được "

Anh thờ dài, xưng hô thân mật theo ý cô. Cô mừng rỡ, cọ cọ mặt vào ngực anh đầy tự nhiên. Cảm giác rất yên bình, hạnh phúc.

" Em nhanh đi rửa mặt "

" Ồ, em đi ngay "

Nhìn theo bóng lưng nhỏ bé rời khỏi tay anh, chạy ù vào phòng tắm mà không khỏi bật cười.

" Đáng yêu "

~~~~~

Bữa ăn trưa đã được dọn lên sẵn, tất cả mọi người đã có mặt tại bàn ăn.

" Ngọc Hoài, con ăn nhiều vào. Bộ dạng của con gầy đến nỗi sắp như cây tre, cây trúc rồi "

Mẹ anh không ngừng gấp thức ăn bỏ vào chén cô.

" Chị sui nói đúng đó. Con bé nó gầy thật. Nào, con ăn nhiều vào "

Tối lượt mẹ cô nói đuôi mẹ anh gấp thức ăn bỏ vào chén cô.

" Đúng rồi, phải bồi bổ "

Tiếp đó là ba cô và ba anh gấp bỏ cho cô. Khánh Hào ngồi một bên cũng bắt chước gấp theo. Nhóc còn gọi cô một tiếng mẹ nghe rất êm tai và cảm động.

" Mẹ, mẹ ăn nhiều vào mới khỏe mạnh "

Chốc lát đã sắp khóc, cũng chưa nói được tiếng nào, chén đã đầy ắp thức ăn.

Quay mặt nhìn sang anh cầu cứu. Ai ngờ anh còn thẳng tay múc cho cô thêm một chén cơm để cạnh, ra lệnh.

" Ăn hết cho anh "

Cô được quan tâm nhiều quá dẫn đến có hại thật sự. Dạ dày hôm nay phải mở rộng để tiếp nhận hết thức ăn này sao?

" Nhanh ăn đi. Em còn ngần ngại cái gì? "

Anh khẽ gần giọng nhắc nhở. Cô bắt đầu chu môi, từ từ ăn hết.

Mười lăm phút sau, mọi người đã rời bàn ăn từ khi nào. Trong khi đó cô đem chén cơm thứ hai cùng thức ăn cố gắng nhai nuốt.

Anh ngồi ở đó quan sát cô không rời.

" Khánh Huy, em no lắm rồi "

Chịu hết nổi nên cô đặt nhanh xuống bàn. Mắt long lanh nhìn anh mà năn nỉ.

" Được rồi, em uống nước đi "

Cô lau miệng, theo lời anh cầm ly nước nhấp một ngụm.

" Quân gia, đi có thể dọn dẹp rồi "

Anh gọi quân gia ra rồi nắm tay cô kéo lên phòng.

" Lên phòng chi vậy? Xuống dưới nhà xem tivi với mọi người đi "

Anh không nói không rằng, để cô ngồi yên trên giường. Anh đứng sau lưng vòng tay ôm cô. Trên tay đã cầm chiếc điện thoại.

" Muốn xem thì xem trên điện thoại "

Cô lần đầu được chạm vào điện thoại của anh. Vui vẻ cầm mở youtube, tìm tìm kiếm kiếm.

" Em lớn rồi còn xem hoạt hình doraemon "

Anh hơi cười cợt khi thấy cô bấm vào hoạt hình doraemon.

" Đây là cả tuổi thơ của em đó "

Cô nhanh nhẹn trả lời lại. Mắt chăm chú theo dõi phim hoạt hình.

Trôi qua nửa tiếng vẫn chưa xem xong một tập thì anh đã giật lấy điện thoại lại.

" Em xem nhiều không tốt cho mắt vì nhìn màn hình điện thoại quá lâu "

" Ồ, anh nói sao thì em nghe vậy "

Cô dễ dàng chấp thuận mặc dù đang coi bị anh làm cho cụt hứng cũng không có tức giận.

Đẹp điện thoại lên bàn, anh bảo cô ngửa đầu ra sau. Cô mờ mịt làm theo chẳng thắc mắc lắm.

" Em nhắm mắt lại đi "

" Làm gì? "

" Chút nữa em sẽ biết "

Cô ngoan ngoãn nghe lời, từ từ nhắm chặt hai mắt. Anh cúi đầu xuống, môi anh dán chặt lên môi cô.

Cảm nhận được sự mềm mại trên môi, mắt cô mở to hết cỡ, miệng cũng mở ra ngạc nhiên khi anh hôn môi mình.

Lưỡi anh thừa cơ tấn công, tiến sâu vào trong luồng lách khắp khoang miệng. Bị anh hôn đến đầu óc mụ mị, cô không biết làm gì nữa chỉ ra sức phối hợp đáp trả.

Cả hai hôn sâu một lúc cũng lưu luyến rồi môi nhau kéo theo một sợi chỉ bạc mờ ám.

" Sao lại hôn em? "

Cô đỏ mặt xấu hổ cúi xuống hỏi nhỏ.

" Anh thích "

Dứt lời anh mỉm cười gian tà hơn. Ngã người nằm xuống kéo theo cả cô nằm đè lên trên.

Tay anh ôm eo dùng lực siết chặt chẳng cho cô có cơ hội vùng vẫy thoát khỏi.

" Buông em ra "

" Không. Anh bị em làm cho toàn thân nóng bức rồi. Em phải dập lửa rồi mới được đi "

Anh buông tay khỏi eo cô. Trở người đem cô áp dưới thân, ánh mắt nhuốm màu sắc dục nhìn chăm chăm vào cái cổ trắng ngần của cô.

" Em hiện giờ không khỏe, không thích hợp để vận động mạnh "

Né tránh cái nhìn bóng rât của anh. Trục tiếp vuron cánh tay thon dài muốn đẩy anh ra nhưng lại bị tóm lấy kìm chặt trên đỉnh đầu.

" Khánh Huy, anh thả..."

Mấy chữ sau chưa kịp nói là anh đã hôn vào môi đem mấy chữ kia nuốt hết vào. Nụ hôn rất mãnh liệt làm cô không kịp đáp trả. Mỗi phút chốc bị anh dày vò đến sùng đồ.

Bàn tay hư hồng của anh luồn vào quần áo của cô mà vuốt ve. Môi anh cũng tìm đến cổ và xương quai xanh ra sức cắn tạo nên dấu tích đỏ chót.

Cô thở gấp khi bị anh kích thích như thế. Anh cảm nhận cô như ngằm đồng ý, dùng lực xé bỏ quần áo trên người cô quăng xuống sàn mà nhanh chóng ăn sạch sẽ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Khó Lắm Hà Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Gia đình hạnh phúc

Lúc cô tỉnh lại bầu trời đã đen như mực. Tức anh ách nhìn sang anh còn ngủ say bên cạnh. Nhịn không được mà khẽ mắng trong miệng.

" Súc trâu súc bò hay gì mà làm người ta đến bất tỉnh cũng không tha "

Giờ cử động một cái xương cốt muốn rã rời. Hạ thân đau nhức vô cùng. Nhấn mặt nhíu mày cố gắng ngồi dậy.

Do động tác của cô mà khiến anh tỉnh giấc. Mở miệng ân cần hỏi thăm.

" Còn đau không? "

" Anh tự nghĩ coi em còn đau không? "

Cô mới ngồi dậy thôi lại bị câu hỏi của anh chọc cho đến đỏ mặt tức giận. Thấy thái độ cộc cằn của cô anh rõ luôn rồi.

Bật người ngồi dậy thật nhanh, hai tay ôm lấy tấm thân gầy gò không một mảnh vải che thân của cô. Xót xa cất lời.

" Xin lỗi. Lần sau anh sẽ nhẹ hơn "

" Được rồi. Buông ra, em muốn đi tắm "

Cô thôi giận nữa. Mím cười nhẹ nhàng, muốn gỡ tay anh ra khỏi người mình nhưng không được.

" Ngọc Hoài "

Giọng anh khàn khàn. Cả bờ ngực trần sần chắc dán chặt vào tấm lưng trần của cô. Bàn tay lại hư hồng mà chạm vào chỗ nhạy cảm khiến cả người cô run lên.

" Anh dừng lại. Em còn đau đó "

" Không dừng được. Anh bị em làm cho nổi lên dục vọng nữa rồi "

Hơi thở anh nặng nề, bàn tay hư hồng cứ thế mà vuốt ve khắp người cô. Môi anh cũng tìm đến môi cô mà hôn.

" Khánh Huy,...tha cho em. Em.. không muốn nữa... đâu "

Cô khó khăn nói, cả người lại bị anh vật ra giường ra sức hôn rồi cắn. Đau đến ứa cả nước mắt.

Anh hôn lên mắt cô, nuốt hết những giọt nước mắt mặn đắng đó. Sau đó phả hơi thở vào tai cô mà thủ thủ.

"Ngoan, cố chịu một chút nữa "

Cô khóc vẫn cứ khóc. Dục vọng đã chiếm lấy anh nên anh đem cô ăn sạch sẽ hết lần này đến lần khác làm cô thét ầm lên.

"Khánh Huy, đồ đáng ghét "

"Anh sao có thể không cho em nghỉ ngơi "

"Đồ lừa gạt. Nói một chút mà đã qua bao nhiêu thời gian rồi "

"Mau rút xuống khỏi người em ngay, Phuong Khánh Huy "

~~~~~

5 năm sau

Trước sân nhà Phuong gia. Hai bóng dáng một lớn một nhỏ đang chơi cùng nhau. Chợt bé gái òa khóc nức nở.

"Huhu...baba...mẹ ơi...anh Khánh Hào bắt nạt con "

Từ trong nhà cô và anh chạy ra. Anh vươn tay bế cô con gái lên, nhìn Khánh Hào khề mắng.

"Con làm gì em mà em khóc lớn vậy? "

Khánh Hào đã mười tuổi bị anh mắng chỉ cúi đầu xuống đất nhìn chiếc xe đồ chơi bị em gái làm hư, lảm bảm.

"Em gái làm hư đồ chơi của con. Baba không hỏi gì mà liền quát con "

Cô nhìn theo và đứng gần nhóc nên nghe thấy tất cả, ôm nhóc vào lòng. Giờ giọng trách anh.

"Anh chưa biết rõ nguyên nhân thì đừng mắng Khánh Hào chứ? "

Cô nói xong, nhìn thẳng bé gái giống mình đến bảy tám phần nước mắt ngấn nước mắt dài lăm nùng trên tay anh khề mở miệng.

"Con xuống đây đứng ngay ngấn lại cho mẹ "

Bé gái mím môi lại, nước mắt cứ lăn dài hai bên má. Ngoan ngoãn nghe lời cô tuột xuống từ tay anh, đi lại trước mặt cô đứng khoanh tay lại.

"Ngọc Vân, con lại phá đồ chơi của anh phải không? "

"Con không có phá. Là anh mắng con "

Ngọc Vân không nhận lỗi. Bé nước mắt đầm đìa trông rõ tội.

"Con không làm thì sao anh mắng? "

Cô tức giận vì bé gái cãi bướng không chịu nhận lỗi. Giờ tay muốn đánh vào mông bé thì anh ngăn lại.

"Em đừng nóng. Con bé còn nhỏ có làm hư đồ chơi của Khánh Hào thì đâu nhất thiết nhóc phải mắng. Như vậy không phải dọa sợ con bé sao "

"Anh còn bênh vực Ngọc Vân. Anh cứ như vậy con bé sẽ bị chiều cho hư mất. Tránh ra đi "

Cô lửa giận ngùn ngụt. Mắt liếc anh nồng đậm mùi nguy hiểm. Nhưng Ngọc Vân là cô công chúa đáng yêu, xinh xắn, anh nỡ lòng nào để cô đánh vào mông bé.

Anh cứ không theo cô mà bế bé lên. Ôm bé dỗ dành.

"Công chúa của baba, con nín đi "

Bị anh chọc giận muốn thổ huyết. Cô nghiến răng ken két.

"Khánh Huy, anh giỏi lắm! "

Sau đó, tức quá nói không nổi anh, một mạch nắm tay Khánh Hào bỏ vào nhà.

"Mẹ, mẹ đừng tức giận nữa. Con cũng có lỗi vì mắng em khiến em sợ "

Khánh Hào lên tiếng khuyên cô đừng nên giận nữa. Thấy nhóc ngày càng hiểu chuyện cô rất vui mừng. Vuốt tóc nhóc, cô dịu dàng nói.

" Mẹ không giận nữa. Chúng ta ăn trưa thôi "

" Còn baba và em gái "

" Mặc kệ họ "

Cô nghĩ càng tức. Từ khi Ngọc Vân ra đời, anh lúc nào cũng quấn lấy bé, chiều chuộng bé. Khánh Hào tuy mất bớt sự quan tâm của anh nhưng cũng không tỏ vẻ gì vì nhóc nghĩ mình lớn rồi, baba bớt quan tâm cũng phải.

Điều đó khiến cô đau lòng. Anh đúng là baba vô trách nhiệm. Chỉ lo một đứa nhỏ mà bỏ đi đứa lớn.

" Nhưng baba và em gái sẽ đổi "

Khánh Hào lo lắng, nhóc đưa mắt nhìn ra ngoài sân liền thấy bóng dáng của baba và em gái Ngọc Vân đang đi vào.

Và phút chốc đã đứng trước mặt cô và Khánh Hào.

Nhóc thấy Ngọc Vân liền sai bước lại gần, giơ tay lên xoa xoa đầu bé.

" Ngọc Vân đừng khóc nữa nhé! Sau này anh cũng không vì em làm hư đồ chơi mà nằng em nữa đâu "

Bé nghe vậy liền khóc như mưa. Ôm chặt hông Khánh Hào nói trong tiếng nấc.

" Em xin lỗi anh hai. Em biết sai rồi. Sau này sẽ không phá hư đồ chơi của anh đâu "

" Được rồi, em gái của anh đừng khóc nữa. Nào, anh dắt em đi rửa mặt rồi chúng ta còn ăn trưa nữa "

Khánh Hào lau nước mắt cho bé. Cầm tay bé dắt đi rửa mặt.

Trong phòng khách chỉ còn lại anh và cô.

" Dạy con em cần phải kiên nhẫn. Đừng nóng giận mà ra tay đánh con. Em phải giải thích cho con hiểu cái con làm là sai. Đừng biết rõ lí do rồi bắt con nhận lỗi, điều đó sẽ làm con càng thêm bướng bỉnh mà chối bỏ "

" Em biết rồi "

Cô gật đầu nghe lời anh chỉ điểm. Sau đó lại liếc anh.

" Còn anh thì nên công bằng. Đừng suốt ngày chiều chuộng Ngọc Vân mà quên đi Khánh Hào. Cho dù nhóc lớn rồi anh cũng cần phải gần gũi quan tâm nhóc hơn chứ đừng ở đó Ngọc Vân còn nhỏ baba quan tâm nhiều hơn là điều dĩ nhiên "

" Anh biết rồi. Đừng giận dữ nữa "

Anh bước đến ôm cô. Vuốt vuốt lưng cô cho hạ hỏa.

" Baba, mẹ ơi, hai người vào ăn cơm "

Từ trong bếp tiếng của Khánh Hào và Ngọc Vân vọng ra. Anh và cô mỉm cười rồi cùng nhau đi vào dùng bữa với nhóc và bé trong sự vui vẻ tràn ngập tiếng cười hạnh phúc.

End.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Khó Lắm Hà Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.